

Anders, geen ander Evangelie

Anders, geen ander evangelie. En het plaatje dat u hier op de achtergrond ziet moet dit ook illustreren, ik kom daar zo wat uitgebreider op terug, want je ziet daarin twee keer dezelfde weg op een foto staan en twee keer dezelfde locatie en toch, het is in beide gevallen iets anders wat je ziet. Dus, het is wel anders, maar het is geen ander. En in dat verband wil ik het vanmorgen hebben over het evangelie. Nou, de uitdrukking, de titel, die van vanmorgen, dat is ontleend uit een tekst van galaten 1, daar komen we vanzelf nog op, maar dat is pas in een later stadium. Eerst wil ik beginnen met een gedeelte te lezen uit korintie 15, en dat is een magistraal hoofdstuk over de opstanding van Jezus Christus. In feite gaat het daarbij ook over de essentie van het evangelie, namelijk dat God Christus heeft opgewekt uit de doden, in feite hebben we daarmee ook weer het verhaal waarover gesproken werd voor deze studie, namelijk over hem die als een rups zich heeft ontpopt tot nieuw leven. En in de hele schepping zie je dat geïllustreerd, maar in feite is dit de expressie van waar het in de blijde tijding, het evangelie over gaat. Dat dat zo is, wel dat bewijst Paulus in 1 korinthe 15. Hij zegt dan dit:

Ik maak jullie bekend broeders, het evangelie dat ik aan jullie evangeliseer, de tekst is wat letterlijk weergegeven vanuit de grondtekst. En dat jullie ook ontvingen. Paulus herinnert hen eraan wat hij hen al eerder al mondeling heeft verteld en nu schriftelijk zet hij de puntjes op de i, en dat wats niet zonder reden, dat was doordat er afwijkende inzichten werden verteld en dat er bepaalde berichten en gedachten rondzongen in de ekklesia van Korinthe, en Paulus gaat daar met gestrekt been tegenin. Paulus doet dat op een geweldige wijze, hij doet dat doordat hij de dingen onder bewijs stelt.

Hij zegt, het Evangelie dat ik jullie Evangeliseer, dat jullie ontvingen, waarin jullie ook staan. Ik moet zeggen, niet al te stevig, want aan het einde van dit hoofdstuk, dat is helemaal in vers 58, daarin zegt hij, wordt standvastig. Met andere woorden, ze stonden wel, maar ze werden gemakkelijk heen en weer bewogen door andere beweringen en dan sta je dus niet vast. Vandaar ook dat Paulus uitgebreid moeite doet om heen vast te stellen, en te zeggen, dit is waar het over gaat, dit zijn de consequenties, en dit is de geweldige impact van dit alles. Paulus wil dat ze daarin staan, standvastig en dat ze onwankelbaar zijn. Paulus zegt, dit is ook het evangelie waardoor jullie worden gered.

Redding is er slechts in het feit dat er 1 is, dat is de garantie, dat er 1 is die de dood heeft overwonnen en waarmee ook de garantie is gegeven van God's wege, ik doe wat ik heb beloofd en datgene dat hem is overkomen, namelijk dat hij de dood achter zich gelaten heeft en onvergankelijk leven aan het licht gebracht heeft dat is de bestemming, ieder in zijn eigen rangorde, voor heel de mensheid. Dat is een blijde tijding, het is namelijk niet een vraag of een programma van wat je moet doen, of een filosofie. Nee het is een historisch feit, een bericht, een goed bericht en daar kan je niets aan afdoen, er wordt ook niets van je gevraagd, het heeft niets te maken met de praktijk, het heeft geweldige consequenties voor de praktijk, dat wel, maar ik bedoel, je kan er niets aan toedoen of iets aan afdoen. En dat is wat zo geweldig is, God die laat dat mededelen, herauten als een bericht. Daarin is de redding gelegen. Namelijk in dat bericht, in die goede blijde tijding.

Dat zegt Paulus, dan lees ik voor uit vers 11. Paulus gaat het nader toelichten: Ik leverde jullie in de eerste plaats over het geen ik ook ontving. Want u weet het, Paulus is geheel onafhankelijk van de twaalf en degenen die voor hem apostelen waren, geroepen en ook onderwezen. Hij is niet alleen op de weg naar Damascus daarbuiten het land geroepen maar hij heeft ook later in Arabie van de Heer zelf onderwijs genoten! Paulus zegt, dat wat ik ontvangen heb dat heb ik ook aan jullie doorgegeven.

Paulus zet daarbij uiteen wat primair is, wat hij in de eerste plaats aan hen heeft overgegeven. De aardigheid is dat wanneer je het zo leest, dat hij begint waar de evangeliën mee eindigen namelijk met de dood en opstanding van Christus. Kijk het maar na, want Paulus gaat dan verder door te zeggen dat Christus stierf ten behoeve van onze zonden, naar de schriften. Dat wil zeggen, Christus stierf. Ja hoezo, namelijk om ons te verlossen van onze doelloosheid want zonde is niets anders dan doel missen. Hoe worden we daarvan verlost? Linksom of rechtsom, maar in alle opzichten, wel doordat hij stierf, begraven werd en opstond. Christus stierf ten behoeve van onze zonden, en dat was naar de schriften. Dat betekent dat alles in de bijbel, wat wij dan het oude testament noemen, daarin was dat al voorzeggd en tevoren al geïllustreerd. Ik moet er eigenlijk bijzeggen, net zoals een vlinder dat illustreert, heel de schepping spreekt over het werk dat God doet.

Het is niet alleen in Gods schepping weergegeven, maar het is ook in de schriften reeds vastgelegd, en God heeft dat eindelijk dan na duizenden jaren, precies getimed en vervult. Christus stierf ten behoeve van onze zonden naar de schriften. Hij werd begraven en opgewekt, na de derde dag naar de schriften. In feite van Paulus hier zegt is het ABC van het evangelie. Hier begint het mee, dit zijn de elementen, dit is elementair. Dit zijn de eerste beginselen, het ABC heel letterlijk zelfs, van het evangelie namelijk dat Christus stierf, hij werd begraven en hij werd ten derde dagen opgewekt. Ik heb bewust het woord “werd” en “opgewekt” vetdrukt weergegeven in de powerpoint slide zodat daarmee wordt uitgedrukt dat dit de passieve vorm is. Hij werd opgewekt, hij was echt dood, hij lag drie dagen in het graf, vervolgens werd hij opgewekt door God. Dit is zo elementair, ik zal het straks ook laten zien en daarom zie je trouwens ook waarom de christenheid al vanaf een heel vroeg stadium is afgeweken van die boodschap. Toen heeft men namelijk van die boodschap, dat is officieel zelfs zo verklaard, bij het concilie van Nicea, dat Christus niet de zoon van God is, maar men heeft daarvan gemaakt dat hij God de zoon is. Hij is God zelf. Maar als hij God de zoon is dan kon hij niet echt sterven... Want God kan niet dood gaan... Dan had hij ook niet een ander nodig om te worden opgewekt. Dus vandaar dus dat als je geloofd dat wat er officieel allemaal zo beleden wordt en zoals dat in de dogma's en in de orthodoxie is vastgelegd, dan kan je nooit van harte geloven dat God hem uit de doden heeft opgewekt, want hij zou dan zelf God zijn en hij zou ook niet een ander nodig hebben gehad om op te staan.... Maar de bijbel zegt juist van wel.

Ik attendeer hier op hoe subtiel die leugens zijn hoe dat is ingewerkt en doorgedrongen is in het grote religieuze geheel. Ok. Dit is het abc, Christus stierf, hij werd begraven en ten derde dage opgewekt, naar de schriften. Let op, altijd in de evangeliën of in het boek handelingen, als daar het evangelie gebracht wordt, dan wordt er altijd gezegd, dit is de vervulling van wat God had beloofd. Daarom is het ook een evangelie! God heeft iets beloofd en nu “right time, right place” want het is precies gegaan daar waar het moest gebeuren, op het precieze tijdstip en op de wijze zoals het moest gebeuren. Kortom in alle opzichten, het is naar de schriften! Ik vind dat geweldig, God doet recht aan zijn woord. Dat is de openbaring van Gods rechtvaardigheid.

Dit is dus het ABC, Paulus gaat dan verder en hij zegt: en hij wordt gezien, dus hij werd opgewekt uit de doden, ten derde dagen naar de schriften. En hij wordt gezien, door Kefas en daarna door de twaalf, en de lijst is niet eens compleet. Vervolgens werd hij gezien door meer dan vijfhonderd broeders tegelijk, waarvan de meerderheid op dat moment nog leefde, maar sommige waren ontslapen. Paulus schrijft dit ongeveer in het jaar vijftig, dus inmiddels waren er daarvan al 20 jaar van verstreken sinds Christus was gestorven en opgestaan. Paulus zegt, de meerderheid van degene die dat ooit bij die gelegenheid toen Christus verscheen aan vijfhonderd tegelijk, meer dan dat zelfs,

de meerderheid kan dit nu zo bevestigen want zij leven nu nog. Tenminste in die tijd dat Paulus dit optekende. Met andere woorden, het is historisch gedocumenteerd. We hebben het dus niet over een sprookje of over een aardige filosofie, maar over een bericht, een mededeling, een feit. Dat feit heeft plaatsgevonden en dat door getuigen, door ooggetuigen is bevestigd. Door vele ooggetuigen is bevestigd.

U weet hoe dit in de juridische wereld gaat, er moeten twee of drie getuigen zijn mocht een zaak vast staan. In dit geval waren er honderden getuigen en die waren unaniem in wat zij getuigde. Het was dus niet zo dat de één tegensprekt wat de ander zegt. Nee ze vertelde allemaal exact hetzelfde. Zie daar het kenmerk van een historisch feit. Paulus gaat dan verder en vervolgens werd hij gezien door Jakobus, daarna door al de apostelen want die kring is eigenlijk nog veel groter dan alleen de twaalf. Maar de laatste en dat is voor Paulus het meest overtuigende en ook het meest bijzondere en ook voor ons trouwens. Paulus sluit dan af en zegt, en als laatste is hij ook aan mij verschenen. Want inmiddels was Christus al ten hemel gevaren en een aantal jaren na de opstanding, hoogstpersoonlijk aan Saulus van Tarsus die bovendien die ook niet was opgeleid door Jezus zoals de apostelen. Saulus was een vijand een verwoester van de ekklesia en uitgerekend aan hem verscheen Christus. Daarmee is hij ook het sluitstuk, de climax. Als laatste van allen, als aan een ontijdig geboorne verscheen hij, Christus ook aan mij zegt Paulus.

Paulus zegt, ik ben de minste van de apostelen, om deze reden dus. Ik ben het niet waard een apostel genoemd te worden, want ik heb de ekklesia van God vervolgt. Maar zegt hij, door God's genade ben ik wat ik ben. Ik heb het niet gezocht, integendeel zelfs, maar ik ben gegrepen en het is God's genade die aan mij is verschenen. Dat is in feite is zijn hele geschiedenis een embleem van dat wat hij ging vertellen, namelijk Gods genade, die alles overtreft. Die ook niets verwacht van de mens en dat mocht hij uitbazuinen.

Paulus was ook geroepen buiten het land, onder de natien. Maar door God's genade ben ik wat en zijn genade aan mij is niet vergeefs geweest. Ik heb mij meer dan zij allemaal gezwogen. Maar hij haast zich erbij om te zeggen, echter niet ik maar de genade God's die met mij is. Paulus is gegrepen en dat heeft God's genade aan hem gedaan. Paulus staat daar dus niet zo van, dat heb ik gedaan, dit is mij overkomen!

En dan, nu komt het vers waar ik nu de nadruk op wil leggen, namelijk vers 11. Hij zij dan ik, en Paulus heeft het dan over zichzelf, of zij de apostelen, de twaalf of al de apostelen bij elkaar, het maakt niet uit. Ik of zij, zo herauten wij, of zo prediken wij zegt de vertaling, zo proclameren wij, het gaat om iet aankondigen. Wat een heraut doet. Zo herauten wij en zo geloven jullie. Dat wil zeggen dat, het abc van het evangelie. Christus stierf, hij werd begraven, en waarom? Om op de derde dag te kunnen worden opgewekt uit de doden. Eigenlijk is het zo dat het evangelie de boodschap is van de opgewekte Christus. Aangezien hij slechts opgewekt kon worden als hij eerst zou sterven, er is geen opstanding zonder sterven, het feit dat hij stierf en drie dagen in het graf heeft gelegen bewijst dat hij werkelijk dus dood was en op de derde dag heeft God hem opgewekt. Dat is de boodschap, de prediking. God heeft Christus naar de schriften, in overeenstemming met dat wat was geschreven, hem opgewekt uit de doden.

Paulus zegt, dat heb ik ontvangen, dat heb ik verteld en ongeacht of je het nu hoort van die twaalf, iemand anders of van mij, Paulus zeg, dát is de boodschap! Dat herauten wij en zo geloven jullie het. Wat hiermee gezegd is, is dat de essentie van het evangelie, let goed op wat ik zeg. Ik ga zo er een paar aantekeningen bij maken. De essentie van het evangelie van datgene dat Paulus vertelde en dat wat de twaalf apostelen predikte is exact hetzelfde, namelijk de boodschap van de opgewekte Christus. Dat heraute hij, Paulus en de twaalf apostelen. Dat is de boodschap die zij hadden

ontvangen. Dat is waar zij geloof aan hechtte waarvoor hun ogen en oren en harten voor geopend waren.

Dat dit inderdaad zo is kan ik u laten zien, want laten we eens naar het boek handelingen toegaan en dan is het met name Petrus die daarbij gevolgd wordt, Petrus is ook de woordvoerder in de praktijk van de twaalf. Kijk het maar na wat zij, de twaalf, maar dan speciaal Petrus inderdaad hebben verteld. Hebben geheraut. Laten we eens even door het boek handelingen bladeren.

Het gaat er dus om dat Paulus, die zegt ik of zij, zo prediken wij en zo geloven jullie. Ik laat jullie nu ook zien wat Paulus zegt, namelijk: De prediking van de opgewekte is niet alleen mijn boodschap maar ook van de twaalf, het boek Handelingen toont dat aan.

We lezen in Handelingen twee, de pinksterdag, dat is vijftig dagen na de dag van de opstanding, ook een Joodse hoogtijdag. Dan doet Petrus temidden van de twaalf op het tempelplein zijn betoog, dan noemt hij diverse citaten uit de boeken van de Psalmen. Dit om te laten zien dat wat er nu gebeurt (in zijn dagen), is precies wat er voorzeggd is in de schriftten. Hij zegt dan: En jullie hebben Jezus aan het kruis genageld, jullie hebben hem gedood, en deze Jezus deed God opstaan waarvan wij allemaal getuigen zijn. Dat getuigen moet je heel juridisch opvatten, dat is iemand die iets met eigen ogen heeft gezien. Petrus zegt, wij kunnen unaniem getuigen dat God hem heeft opgewekt uit de doden.

Dit is de boodschap! Dat Jezus gestorven was was geen nieuws, dat wist iedereen. Maar deze Jezus is opgestaan en wij zijn daar getuigen van.

Handelingen 3, hierbij is Petrus opnieuw aan het woord. Dat is naar aanleiding van die wonderbaarlijke genezing van die man die 40 jaar verlamd was en bij de schone poort zat. Deze man had nog nooit gelopen. Hij zag op naar boven en hij sprong op en wandelde en huppelde zo de tempel binnen. Geen revalidatie, niets daarvan, gewoon dat Godswonder vindt plaats. Petrus maakt duidelijk dat deze geschiedenis illustratief is, hij zegt. Dat wat die man overkomen is, dat kan jullie ook overkomen. Dat zegt hij tegen het volk Israel.

God heeft hem, zijn knecht doen opstaan voor jullie en tot u gezonden om u te zegenen, Israel dus. Daarbij moet gezegd worden dat getal twaalf staat voor Israel, het gaat om de twaalf stammen van Israel. Wat getuigen de twaalf? Dat God Jezus heeft doen opstaan, en voor wie deed hij dat in de eerste plaats? Voor Israel!

In de versen ervoor zegt Petrus, als jullie nu tot geloof komen, in deze messias die God heeft opgewekt uit de doden. Dan zal de messias terugkeren uit de hemel en alle woorden van de profeten gaan vervullen en alles herstellen. Het vrederijk op deze wereld gaan aanbreken. Kortom, jullie komen nu tot geloof en dan zal de messias terugkomen en hij gaat dan via Israel het vrederijk op aarde brengen. In de eerste plaats is deze messias gezonden voor Israel gezonden om Israel te zegenen.

Achteraf weten we dat het niet zo gegaan is, Israel heeft opnieuw dat getuigenis afgewezen. Dit is officieel verworpen bij de steniging van Stefanus door het Sanhedrin.

Ik lees verder in Handelingen 4, dan staat Petrus en Johannes voor het Sanhedrin, zij zijn gevangen genomen en moeten zich verantwoorden. Dan zegt Petrus, dan moet aan u allen en het hele volk van Israel bekend zijn, dat door de naam van Jezus, de nazarener, die jullie gekruisigt hebben, maar die

God heeft opgewekt uit de doden, dat door die naam deze man die 40 jaar verlamd was, dat deze hier gezond voor u staat. Opnieuw, wat is de boodschap? Dat de genene die zij hebben gekruisigd is opgewekt uit de doden.

Nu gaan we verder en kijken naar de geschiedenis van Cornelius. Petrus wilde liever niet naar een heiden toe, maar hij wist dat eerst Israel tot geloof moest komen. God had hem duidelijk gemaakt dat hij de deur naar de natien moest openen. Dan is Petrus in dat huis van Cornelius, die Romeinse hoofdman, en dan zegt hij opnieuw. Hem, de Here Jezus Christus die door het Joodse volk was overgeleverd om gekruisigd te worden. Hem heeft God ten derde dagen opgewekt en hij heeft gegeven dat hij verscheen, niet aan het hele volk, maar alleen aan de getuigen die door God tevoren gekozen waren. Dat is het getuigenis, dus als Paulus zegt in 1 korinthe 15, ik of zij, zo prediken wij en zo geloven jullie. Dan is dat volstrekt in overeenstemming met de historie zoals we dat van Lucas vernemen in het boek handelingen. Namelijk dat ook zij, de twaalf, de apostelen inderdaad aan het volk predikte dat God zijn zoon Jezus uit de doden heeft opgewekt. Dat was ook de reden dat hij Israels messias is.

Nu moet ik erbij zeggen, als dit allemaal zo duidelijk is, waarom moest er een 13^e apostel bijkomen?

Dit heeft ermee te maken dat Israel deze boodschap officieel afwees bij het Sanhedrin en dat bij de steniging van Stefanus een nieuw persoon zich aanmeldt. Dat is Saulus van Tarsus. Hij wordt dan twee dagen later geroepen, hij is bestemd voor de natien, de apostel van de natien.

Op deze presentatie slide ziet u zien staan twee Griekse woorden, de woorden “heteros” en “allos”. Deze woorden staan in de galaten brief, hierin schrijft Paulus een aantal ekkelias in de regio Galatië. Hij is ontsteld en verbijstert omdat de ekkelias's zijn afgeweken van de boodschap die hij Paulus hen had gepredikt. Hij had een boodschap van genade gepredikt en de galaten hadden dit bericht van hem ontvangen. Alleen nu waren er mensen binnen gedrongen, Judaïsten en deze wilde de Galatiërs Judaïseren. Zij wilde hen verjoodsen met de sabbat, de besnijdens en nog meer.

Paulus schrijft in deze galaten brief hoofdstuk 1: Ik verwonder mij dat jullie je zo snel laten overbrengen! Paulus had nog niet lang geleden zijn evangelie gebracht en deze andere predikers die een boodschap predikte onder de naam van Christus predikte een evangelie dat er op lijkt. Ik lees voor: Ik verwonder mij dat jullie je zo snel laten overbrengen van hem die jullie roept in genade van Christus tot een ander evangelie dat niet anders is.

Nu voelt u wel aan dat dit iets te maken heeft met die presentatie slide die u net zag, dit heeft te maken met een ander evangelie dat niet alles is. Kortom, “heteros” en niet “allos”. Waar gaat het hier dan over?

Er zijn twee woorden, het gaat om een “heteros” evangelie dat niet “allos” is. Het Grieks heeft twee woorden voor anders, dat is “heteros” en dat betekent andersoortig en een zwakker woord voor anders is “allos”. Het is hetzelfde en toch is het anders. Een voorbeeld.

Je ziet een foto van een koning terwijl hij 40 jaar oud is en dezelfde koning als hij 70 jaar oud is. De foto van de koning van 40 jaar is niet een andere koning als hij 70 jaar oud is, maar hij ziet er wel anders uit. De foto van de koning is niet “heteros” maar het is wel “allos”.

Het verschil is, het is een ander tijdstip. In feite is dit ook het principe met het evangelie dat Paulus predikt. Het is niet “heteros”, het gaat over de Jezus die is gestorven en opgewekt door God net

zoals de twaalf apostelen dit predikte. Maar het evangelie is wel anders, het is op een later tijdstip verteld en de doelgroep is anders, namelijk de natien.

Het is niet voor niets dat Paulus het op deze wijze formuleerd. Paulus zegt tegen de Galaten, wat jullie vertellen is niet zozeer anders, want daar dan zou Paulus er geen probleem mee hebben. Paulus z'n Evangelie is namelijk ook anders dan dat van de twaalf, maar geen ander ander evangelie. Wat er in Galatie gebeurde en daarvan zegt Paulus: Dat wat jullie vertellen en een evangelie noemen, dat is geen evangelie, dat staat onder een vloek. Dat is de naam Evangelie niet waardig, waarom? Omdat er geen genade meer in zit, er wordt weer wat van de mens verwacht en dat kan per definitie niet juist zijn. Op het moment dat een mens iets af of toe kan doen aan dat wat God te melden heeft, dan is het geen Evangelie meer. In feite wordt het gevaarlijker op het moment dat er minder van de mens gevraagd wordt, want dat dan heb je het verschil bijna niet meer in de gaten. Begrijpt u wat ik bedoel? Je hebt religie die heel veel van de mens vraagt, je moet dit dan je moet dat doen, dan wordt er een enorme last op de mens gelegd waaraan die mens moet voldoen. Je hebt ook religies die eigenlijk de het de mens heel makkelijk maakt, je hoeft alleen maar.... Of, het is gratis, je hoeft maar 1 cent te betalen, het is zo goed als gratis.... Maar dan wordt het juist gevaarlijk, want dan lijkt het gratis, dat is de ellende waar men je mee probeert te misleiden, zoals men dat doet met reclames. Maar dan blijkt, als je de kleine lettertjes leest dat het niet gratis is en dat er toch allerlei consequenties aan verbonden zijn, je trapt er makkelijk in. Ook ik weet er alles van!

Het is heel subtiel, en dat is ook de ellende met het Christendom, dat is niet zo aardig van mij, maar ik zeg dit heel bewust. Er wordt niet zoveel gevraagd van de mens binnen het Christendom, je hoeft alleen maar, op zondag naar de kerk te gaan, je hoeft alleen maar voor Jezus te kiezen. Echter de ware boodschap is, het werk is volbracht.

Dat is de mededeling, God heeft Christus Jezus uit de doden opgewekt en dat is de garantie, geloof het of niet, dat is het Evangelie! Daarin is redding! De ellende dat zich bij de galaten voltrok was, men zei: je kunt nu alleen rechtvaardig leven als je ook, besneden bent, of de hoogtijden van Israel houdt, allemaal Joodse gewoontes en tradities en deze in je opneemt. Dat betekent dat er een voorwaarde is om rechtvaardig te zijn. Alleen geloven is niet meer genoeg, zegt men. Volgens de galaten was het niet meer zoals bij Abraham, zoals Abraham God geloofde en het werd hem tot rechtvaardigheid gerekend zoals we kunnen lezen in de Romeinen brief. Nee men zei, je moet dit doen en dat doen om rechtvaardig te worden. Dat wat er in Galatie werd verteld en daar daarvan zegt Paulus in de Galaten brief hoofdstuk 3 vers 1: Wie heeft jullie betoverd en hoe is het mogelijk dat jullie daartoe zijn overgegaan? Hebben jullie dit niet in de gaten? Hij vraagt in de brief zich af, waar jullie geluk is gebleven? Jullie waren ooit zo blij en wat is daarvan over gebleven? Dat is altijd de ellende, op het moment dat er iets van de mens gevraagd wordt. Dan wordt het vlees geactiveerd... Paulus zegt: wat jullie vertellen is een ander Evangelie en niet slechts anders!

Nu kom ik op nog een ander punt, dan blader ik een hoofdstuk door en kom ik in Galaten hoofdstuk twee. Daar schrijft Paulus over een ontmoeting die hij heeft gehad in Jeruzalem met onder andere de twaalf discipelen waarvan er drie bij namen worden genoemd, Jakobus, Petrus en Johannes, in die volgorde hebben wij trouwens ook de brieven in het nieuwe testament. Deze drie mannen geven Paulus de rechterhand der gemeenschap. Ze hebben moeite gehad met Paulus, met de dingen die hij vertelde. Vraag het maar aan Petrus, hij zegt, het is allemaal zwaar om te verstaan. Maar niettemin, ze konden niet anders dan erkennen dat wat hij te melden had, waar was! Ze hebben hem de rechterhand der gemeenschap gegeven en als hij daar in Jeruzalem is, in Handelingen 15 wordt die ontmoeting beschreven, dan staat er dit. Toen zij waarnamen, zij dat zijn de apostelen in Jeruzalem, de steunpilaren. Toen zei waarnamen dat aan mij het evangelie van de voorhuid is toevertrouwd, wat is dat precies voor evangelie? Dat is een evangelie waarbij de besnijdenis geen rol speelt. De voorhuid is een wat technische term, maar het betekent gewoon. Je bent besneden of je bent niet

besneden. Je hebt de voorhuid wel of je hebt deze niet. Het is niet per se de naam van een ritueel, maar meer de naam van een volk. De besnijdenis is in feite Israël, het volk dat de besnijdenis heeft en alle voorrechten die daarmee verband houden.

Paulus z'n evangelie staat daar los van. Hij ontkent niet de voorrechten van de besnijdenis, maar in zijn evangelie speelt de besnijdenis geen rol. Daarom noemt hij het ook, het evangelie van de voorhuid. Helaas wordt dit in de moderne bijbelvertalingen onjuist weergegeven. Hier wordt geschreven, het evangelie aan de voorhuid wordt hier gezegd, of aan de onbesnedenen. Het gaat hier echter niet zozeer om de adressering, het zegt iets over de boodschap of de entourage van dat wat verteld wordt.

Toen zij waarnamen dat aan mij het evangelie van de voorhuid is toevertrouwd, waarin de besnijdenis geen enkele rol speelt, zoals aan Petrus van de besnijdenis. Dit is wat ik bedoel! Het evangelie zoals Paulus dat bracht is anders dan dat van Petrus en de andere van de twaalf apostelen. Want aan Paulus was het evangelie van de voorhuid toevertrouwd, aan Petrus dan van de besnijdenis. Dat is dus anders! Geen ander evangelie, want Petrus predikte de opgewekte Christus, alleen het perspectief was anders. In computer termen gesproken, hij is in feite ge-update. Ik bedoel, het was jaren later, de situatie was veranderd, Israël had officieel het evangelie afgewezen, de situatie was anders, het evangelie ging nu naar de natien. De situatie was anders, het tijdstip was anders, het was dus anders, maar de boodschap van de opgewekte Christus blijft identiek. Paulus is ook niet geroepen door de opgewekte Christus op aarde zoals de twaalf apostelen. De twaalf hadden een opleiding gekregen hier op aarde, ook na de opstanding gedurende die 40 dagen hebben zij de opgewekte heer hier op aarde ontmoet. Paulus niet! Paulus werd geroepen vanuit de hemel! Ziet u! Dit is een andere situatie, het gebeurde ook buiten het land, buiten het land Israël, onder de natien.

Dat is anders, ziet u? Niet een ander evangelie want nogmaals, het evangelie dat Petrus predikte daarin speelt de besnijdenis een prominente rol. Het is een boodschap aan Israël dat zij tot geloof zouden komen, dan zal de messias terugkeren en dan zal via Israël het heil wereldwijd aanbreken en het koninkrijk gevestigd worden. Dat is het evangelie van de besnijdenis. Dat evangelie blijft waar! Straks als God's plan met de ekklesia voorbij is, en we gaan de heer tegemoet gaat in de lucht, dan pakt God de draad weer op met Israël.

Dan zijn er weer twee getuigen in Jeruzalem, zo begint dat dan! Dan wordt dit evangelie van Petrus weer actueel, dan worden de brieven die we vinden in het nieuwe testament van Petrus, Johannes en Jakobus weer actueel.

Maar nu leven we in de interval, in de pauze waarbij het evangelie van de besnijdenis even stil staat. De tijd dat Paulus het evangelie predikt.

Ik hoop dat u begrijpt dat het anders is, en waar het accent in deze studie op ligt, het is hetzelfde evangelie in de basis die is identiek. Het abc, de element zijn identiek.

In het evangelie van de besnijdenis is de boodschap, God roept Israël, de besnijdenis. Terwijl in het evangelie van de voorhuid roept God een heidens volk. In feite is het zo dat in de boodschap zoals Paulus dat predikt, de joden bij dat volk zich voegen waarbij twee tot 1 geworden zijn. Waarbij de besnijdenis geen enkele rol meer speelt.

In Romeinen 11 schrijft Paulus dat God door een dwaas volk Israël tot jaloezie roept. Het evangelie van de besnijdenis heeft een aards perspectief, het is gepredikt door de twaalf die de heer op aarde kende met het oog dat wat op aarde gaat plaatsvinden. Met Jeruzalem en de volken, dat is een aards

perspectief. Met het evangelie van de voorhuid gaat het om een hemels perspectief, Paulus werd geroepen vanuit de hemel en bovendien het volk dat vandaag uitgeroepen wordt heeft een hemelse bestemming, zie ook de brief aan de Efeziërs. Dat is het verschil!

Bij deze evangeliën elkaar? Is dit tegenstrijdig? Nee het is verschillend! De twaalf hebben dit ook wel erkend, ze hebben moeite gehad dit te begrijpen en om te denken, dat is waar, maar in het evangelie van de voorhuid wordt eigenlijk een nieuwe huishouding aangekondigd. Paulus zegt ook, aan mij is het beheer gegeven van deze huishouding, deze bedeling, waarbij de twee 1 geworden zijn. Dat is de tussentijd, de onderbreking. God gaat straks weer de draad oppakken met Israël. Maar 1 ding en laat ik daarmee eindigen, 1 ding blijft daarbij identiek! De opgewekte Christus ongeacht of we hem kennen zoals de twaalf hem kende hier op aarde of dat we hem kennen zoals hij nu is, daar aan Gods rechterhand en dat wij straks ook die richting op gaan. In beide gevallen hebben we het over de opgewekte Christus dat volstrekt identiek is, dus geen ander evangelie maar inderdaad wel anders! Tot zover deze bijbelstudie!

Engels:

Different, no other gospel. The image you see here in the background should also illustrate this, and I will elaborate on that shortly because you see the same road twice in a photo and the same location twice, yet in both cases, there's something different you observe. So, it is different, but it is not another. And in that context, I want to talk this morning about the gospel. Now, the expression, the title for this morning, is taken from a text in Galatians 1, which we'll get to naturally, but that's later on. First, I want to start by reading a passage from 1 Corinthians 15, a magnificent chapter on the resurrection of Jesus Christ. In fact, it is about the essence of the gospel, namely that God raised Christ from the dead. In essence, we have the story again that was discussed before this study, the one about the caterpillar transforming into new life. And you see this illustrated throughout creation, but in fact, this is the expression of what the good news, the gospel, is about. That it is so, well, Paul proves that in 1 Corinthians 15. He says this:

I declare to you, brothers, the gospel that I preached to you, the text is a literal rendering from the original Greek. And which you also received. Paul reminds them of what he had told them orally before, and now in writing, he dots the i's, and that's not without reason. It was because divergent insights were being circulated, and certain messages and thoughts were floating around in the ecclesia of Corinth, and Paul vehemently opposes them. Paul does this in a tremendous way, by substantiating things.

He says, the Gospel that I preached to you, that you received, in which you also stand. I must say, not very firmly, because at the end of this chapter, that is entirely in verse 58, he says, be steadfast. In other words, they were standing, but they were easily swayed by other assertions, and then you are not steadfast. That's why Paul makes a great effort to establish and say, this is what it's about, these are the consequences, and this is the tremendous impact of it all. Paul wants them to stand in this, steadfast, and to be unwavering. Paul says, this is also the gospel by which you are saved.

Salvation is only in the fact that there is one, that is the guarantee, that there is one who has overcome death and with whom the guarantee is given from God, I do what I promised and what happened to him, namely that he left death behind and brought to light imperishable life, that is the destination, each in its own order, for all of humanity. That is good news; it is not a question or a program of what you must do, or a philosophy. No, it is a historical fact, a message, good news, and you can't take anything away from it; nothing is asked of you, it has nothing to do with practice, but it has tremendous consequences for practice, that is true, but I mean, you can't do anything about it or take anything away from it. And that's what's so wonderful, God communicates that, heralds it as a message. In that lies salvation. Namely, in that message, in that good news.

That's what Paul says, then I read from verse 11. Paul elaborates on it: I handed over to you, first of all, what I also received. Because you know, Paul is entirely independent of the twelve and those who were apostles before him, called and taught. He was not only called on the road to Damascus outside the country, but he also received instruction from the Lord himself later in Arabia! Paul says, what I have received, I have also passed on to you. Paul explains what is primary, what he first handed over to them. The interesting thing is that when you read it this way, he starts where the Gospels end, namely with the death and resurrection of Christ. Check it out because Paul goes on to say that Christ died for our sins, according to the Scriptures. That means, Christ died. Yes, why? Namely, to redeem us from our aimlessness because sin is nothing but missing the goal. How are we redeemed

from that? In every way, but in every respect, it is because he died, was buried, and rose again. Christ died for our sins, and that was according to the Scriptures. That means everything in the Bible, what we call the Old Testament, was predicted and illustrated in advance. I should add, just as a butterfly illustrates it, the whole creation speaks of the work that God does.

It is not only depicted in God's creation, but it is also recorded in the Scriptures, and God finally fulfilled it after thousands of years, precisely timed. Christ died for our sins according to the Scriptures. He was buried and raised on the third day according to the Scriptures. In fact, what Paul says here is the ABC of the gospel. This is where it begins; these are the elements; this is elementary. These are the first principles, the literal ABC, of the gospel, namely that Christ died, he was buried, and he rose on the third day. I deliberately highlighted the words "died" and "raised" in bold in the PowerPoint slide to express that this is the passive form. He was raised; he was really dead; he lay in the grave for three days; then he was raised by God. This is so fundamental; I will show it later, and that's why you see, by the way, why Christianity has deviated from that message since a very early stage. Because they made from that message, officially even declared so, at the Council of Nicaea, that Christ is not the Son of God, but they made him God the Son. He is God himself. But if he is God the Son, then he could not really die... Because God cannot die... Then he would not have needed another to be raised. So, if you believe what is officially confessed and as recorded in the dogmas and in orthodoxy, you can never truly believe that God raised him from the dead, because he would then be God himself, and he would not have needed another to rise... But the Bible says otherwise.

I point out how subtle these lies are, how they have infiltrated and penetrated the larger religious framework. Okay. This is the ABC, Christ died, he was buried, and on the third day, he was raised, according to the Scriptures. Note, always in the Gospels or in the book of Acts, when the gospel is preached, it is always said, this is the fulfillment of what God promised. That is why it is also a gospel! God promised something, and now, at the right time, right place because it happened exactly where it needed to happen, at the precise time and in the manner it had to happen. In short, in every respect, it is according to the Scriptures! I find that amazing; God keeps his word. That is the revelation of God's righteousness.

This is, therefore, the ABC. Paul goes on to say: And he was seen, so he was raised from the dead on the third day, according to the Scriptures. And he was seen by Cephas and then by the twelve, and the list is not even complete. After that, he was seen by more than five hundred brothers at once, of whom the majority were still alive at that time, but some had fallen asleep. Paul writes this around the year fifty, so by then, 20 years had passed since Christ had died and risen. Paul says, the majority of those who were present on that occasion when Christ appeared to five hundred at once, even more than that, the majority can now confirm this because they are still alive. At least, during the time when Paul recorded this. In other words, it is historically documented. We are not talking about a fairy tale or a nice philosophy, but a message, an announcement, a fact. That fact has occurred and has been confirmed by witnesses, by many eyewitnesses.

You know how it goes in the legal world; there must be two or three witnesses for a case to stand. In this case, there were hundreds of witnesses, and they were unanimous in their testimony. It wasn't the case that one contradicted what another said. No, they all told exactly

the same story. That's the hallmark of a historical fact. Paul continues, and he was seen by James, then by all the apostles, as that circle is actually much larger than just the twelve. But the last and, for Paul, the most convincing and also the most extraordinary, and for us as well, is that Christ appeared to me. Because by that time, Christ had already ascended to heaven, and a few years after the resurrection, personally to Saul of Tarsus, who also had not been trained by Jesus like the apostles. Saul was an enemy, a destroyer of the ecclesia, and precisely to him, Christ appeared. Thus, he is the final piece, the climax. Last of all, as to one untimely born, he appeared, Christ also appeared to me, says Paul. Paul says, I am the least of the apostles, for this reason. I am not worthy to be called an apostle because I persecuted the ecclesia of God. But, he says, by the grace of God, I am what I am. I didn't seek it; on the contrary, I was seized, and it is God's grace that appeared to me.

In fact, his whole story is an emblem of what he was going to tell, namely God's grace, which surpasses everything. It also expects nothing from humans, and he could proclaim it. Paul was also called outside the land, among the nations. But by God's grace, I am what I am, and his grace to me has not been in vain. I have labored more than all of them, but he hastens to add, not I, but the grace of God that is with me. Paul is seized, and God's grace did that to him. Paul doesn't stand there thinking, I did this, this happened to me! And now, here comes the verse on which I want to emphasize, namely verse 11. If I, and Paul is talking about himself, or they, the apostles, the twelve, or all the apostles together, it doesn't matter. If I or they, so we proclaim, or so we preach, says the translation, so we proclaim, so we believe. That means the ABC of the gospel. Christ died, he was buried, and why? To be raised from the dead on the third day. In essence, the gospel is the message of the resurrected Christ. Since he could only be raised if he first died, there is no resurrection without death, the fact that he died and lay in the grave for three days proves that he was truly dead, and on the third day, God raised him. That is the message, the proclamation. According to the Scriptures, God raised Christ from the dead.

Paul says, I received that, I told that, and regardless of whether you hear it from the twelve, someone else, or from me, Paul says, that is the message! That's what we proclaim, and that's what you believe. What this means is that the essence of the gospel, pay attention to what I say. I'm going to make a few notes on this shortly. The essence of the gospel that Paul told and that the twelve apostles preached is exactly the same, namely the message of the resurrected Christ. That's what he, Paul, and the twelve apostles proclaimed. That is the message they received. That is what they believed, to which their eyes, ears, and hearts were opened. That this is indeed the case, I can show you because let's go to the book of Acts and, especially, Peter is followed there. Peter is also the spokesman in practice for the twelve. Check what they, the twelve, especially Peter, indeed told. Let's browse through the book of Acts. It is about Paul, who says I or they, so we proclaim and so you believe. I will now show you what Paul says, namely: The proclamation of the resurrected is not only my message but also that of the twelve, the book of Acts proves that.

We read in Acts 2, the day of Pentecost, fifty days after the day of the resurrection, also a Jewish festival. Then, in the midst of the twelve, Peter makes his speech on the temple square, mentioning various quotes from the Psalms. This is to show that what is happening now (in his days) is exactly what was predicted in the Scriptures. He then says: And you crucified Jesus on the cross, you killed him, and this Jesus God raised from the dead, of which we are all witnesses. You should take that witnessing very legally, someone who has seen something with their own eyes. Peter says, we can all testify unanimously that God raised him from the dead. This is the message! That Jesus had died was not news; everyone knew that. But this Jesus has risen, and we are witnesses to that.

Acts 3, here again Peter speaks. This is in connection with the miraculous healing of the man who was paralyzed for 40 years and sat at the Beautiful Gate. This man had never walked. He looked up, and he jumped up, walked, and hopped into the temple. No rehabilitation, nothing like that, just that miracle of God took place. Peter makes it clear that this story is illustrative; he says. What happened to that man can happen to you too. He says that to the people of Israel. God has made him, his servant, rise for you and sent him to bless you, Israel. It should be said that the number twelve stands for Israel; it is about the twelve tribes of Israel. What do the twelve witnesses testify? That God raised Jesus, and for whom did he do it in the first place? For Israel! In the verses before, Peter says, if you now believe in this messiah whom God raised from the dead. Then the messiah will return from heaven and fulfill all the words of the prophets and restore everything. The millennial kingdom will begin on this earth. In short, if you now believe, the messiah will return, and he will bring the millennial kingdom to earth through Israel. First and foremost, this messiah was sent for Israel, sent to bless Israel. In retrospect, we know that it did not happen that way; Israel rejected this testimony again. This was officially rejected at the stoning of Stephen by the Sanhedrin. I continue reading in Acts 4; then Peter and John are before the Sanhedrin, they have been arrested and have to justify themselves. Then Peter says, you and all the people of Israel should know that by the name of Jesus, the Nazarene, whom you crucified but whom God raised from the dead, by that name, this man who was paralyzed for 40 years stands before you healthy. Again, what is the message? That the one they crucified has been raised from the dead.

Now we continue and look at the history of Cornelius. Peter preferred not to go to a Gentile, but he knew that Israel had to come to faith first. God had made it clear to him that he had to open the door to the nations. So Peter is in the house of Cornelius, the Roman centurion, and he says again, 'Him, the Lord Jesus Christ who was delivered by the Jewish people to be crucified. God raised Him on the third day and granted that He appeared, not to the whole people, but only to the witnesses chosen by God beforehand.' That is the testimony, so when Paul says in 1 Corinthians 15, 'Whether it was I or they, so we preach and so you believed,' it is in complete agreement with the history as we learn from Luke in the book of Acts. Namely, that they, the twelve apostles, did indeed preach to the people that God raised His son Jesus from the dead. That was also the reason he is Israel's Messiah.

Now, I must add, if all of this is so clear, why was there a need for a 13th apostle? This has to do with Israel officially rejecting this message at the Sanhedrin, and at the stoning of Stephen, a new person comes forward. That is Saul of Tarsus. He is then called two days later, designated for the nations, the apostle of the nations.

On this presentation slide, you see two Greek words, the words 'heteros' and 'allos.' These words are in the letter to the Galatians, where Paul writes to several ecclesias in the region of Galatia. He is dismayed and astonished because the ecclesias have deviated from the message he had preached to them. He had preached a message of grace, and the Galatians had received this message from him. However, some people, Judaizers, had infiltrated and wanted to Judaize the Galatians. They wanted to impose Jewish practices and traditions on them, such as the Sabbath and circumcision.

Paul writes in the letter to the Galatians, chapter 1: 'I am astonished that you are so quickly deserting the one who called you to live in the grace of Christ and are turning to a different gospel, which is really no gospel at all.' Now you can sense that this relates to the presentation slide you just saw. This has to do with a different gospel that is not 'allos' but 'heteros.' What is this about? There are two words; it is about a 'heteros' gospel that is not

'allos.' Greek has two words for 'different': 'heteros,' which means different in kind, and a weaker word for different is 'allos,' meaning different but similar. It's the same yet different. For example, consider a photo of a king at 40 years old and the same king at 70. The photo of the king at 40 is not a different king than the one at 70, but he looks different. The photo of the king is not 'heteros' but it is 'allos.' The difference is the time. In fact, this is also the principle with the gospel that Paul preaches. It is not 'heteros'; it is about Jesus who died and was raised by God, just as the twelve apostles preached. But the gospel is different; it is told at a later time, and the target audience is different, namely, the nations.

It is not without reason that Paul formulates it this way. Paul says to the Galatians, 'What you tell is not so much different, for if it were, Paul would have no problem with it. Paul's Gospel is also different from that of the twelve, but not another gospel. What happened in Galatia, and about that, Paul says: What you tell and call a gospel, that is not a gospel; it is under a curse. It is not worthy of the name Gospel, why? Because there is no more grace in it; something is expected of humans again, and that can never be right. The moment a person can add or subtract something from what God has to say, it is no longer the Gospel. In fact, it becomes more dangerous when less is demanded of humans because then the difference is hardly noticeable. Do you understand what I mean? There are religions that demand a lot from humans, you must do this, you must do that, and a heavy burden is placed on humans to meet those demands.

There are also religions that make it very easy for humans, you only need to... Or, it's free, you only have to pay 1 cent, it's almost free... But then it becomes dangerous because it seems free, that's the problem they try to deceive you with, as they do with advertisements. But then it turns out, if you read the fine print, that it's not free, and there are still consequences attached, and you easily fall for it. I know all about it! It's very subtle, and that's also the problem with Christianity, that's not very nice of me, but I say this consciously. Not much is asked of humans within Christianity; you only need to go to church on Sundays, you only need to choose Jesus. However, the true message is, the work is finished. That is the announcement, God raised Christ Jesus from the dead, and that is the guarantee, believe it or not, that is the Gospel! In that is salvation! The misery that occurred among the Galatians was that they said: you can only live righteously if you are also circumcised or observe the feasts of Israel, all Jewish customs and traditions, and incorporate them into your life. That means there is a condition to be righteous. Just believing is no longer enough, they said.

According to the Galatians, it was not like with Abraham, as Abraham believed God, and it was counted to him as righteousness, as we can read in the letter to the Romans. No, they said, you must do this and that to become righteous. What was told in Galatia, and of that, Paul says in the letter to the Galatians, chapter 3, verse 1: 'Who has bewitched you? Before your very eyes Jesus Christ was clearly portrayed as crucified.' Do you not realize this? He wonders in the letter where their joy has gone. You were once so happy, and what happened to that? That is always the trouble when something is demanded of humans. Then the flesh is activated... Paul says: what you tell is another gospel and not merely different!

Now I come to another point, then I flip through a chapter and come to Galatians chapter two. There, Paul writes about a meeting he had in Jerusalem with, among others, the twelve disciples, three of whom are named, James, Peter, and John, in the order we also find the letters in the New Testament. These three men give Paul the right hand of fellowship. They had difficulties with Paul, with the things he told. Ask Peter; he says it's all challenging to understand. Nevertheless, they could not help but acknowledge that what he had to say was true! They gave him the right hand of fellowship, and when he is in Jerusalem, in Acts 15, the meeting is described, and it says this: 'When they saw that the gospel for the uncircumcised

had been entrusted to me, as the gospel for the circumcised was to Peter.' This is what I mean! The gospel as Paul presented it is different from that of Peter and the other twelve apostles. Because the gospel of the uncircumcised was entrusted to Paul, and the gospel of the circumcised to Peter. So, it is different! Not another gospel because Peter preached the risen Christ, only the perspective was different. In computer terms, he is essentially updated. I mean, it was years later, the situation had changed; Israel had officially rejected the gospel, the situation was different, and the gospel now went to the nations. The situation was different; the time was different, so it was different, but the message of the risen Christ remains identical. Paul was not called by the risen Christ on earth like the twelve apostles. The twelve had received training here on earth; even after the resurrection, during those 40 days, they met the risen Lord here on earth. Not Paul! Paul was called from heaven! You see! This is a different situation; it happened outside the land, outside the land of Israel, among the nations.

That is different, you see? Not another gospel because, again, the gospel that Peter preached prominently featured circumcision. It is a message to Israel that they would come to faith; then the Messiah will return, and through Israel, salvation will be brought worldwide, and the kingdom will be established. That is the gospel of circumcision. That gospel remains true! Soon, when God's plan with this ecclesia is over, and we meet the Lord in the air, then God will pick up the thread again with Israel. Then there will be two witnesses in Jerusalem again; that's how it starts! Then the gospel of Peter becomes relevant again, and the letters we find in the New Testament from Peter, John, and James become relevant again.

But now we live in the interval, in the pause where the gospel of circumcision stands still. The time when Paul preaches the gospel. I hope you understand that it is different, and the emphasis in this study is that it is the same gospel at the core, which is identical. The ABC, the elements, are identical. In the gospel of circumcision, the message is that God calls Israel, the circumcised. While in the gospel of the uncircumcised, God calls a Gentile people. In fact, in the message as Paul preaches it, the Jews join that people, where two become one, and circumcision no longer plays a role.

In Romans 11, Paul writes that God calls Israel to jealousy through a foolish people. The gospel of circumcision has an earthly perspective; it is preached by the twelve who knew the Lord on earth with a view to what will happen on earth. With Jerusalem and the nations, that is an earthly perspective. With the gospel of the uncircumcised, it is about a heavenly perspective; Paul was called from heaven, and besides, the people called today have a heavenly destination, see also the letter to the Ephesians. That is the difference! Do these gospels contradict each other? Is this contradictory? No, it is different! The twelve have acknowledged this as well; they had difficulty understanding and changing their thinking, that is true, but in the gospel of the uncircumcised, a new administration is actually announced. Paul also says, 'To me is given the administration of this administration, this dispensation, where the two have become one.' That is the meantime, the interruption. God will pick up the thread with Israel again soon. But one thing, and let me end with this, one thing remains identical! The risen Christ, regardless of whether we know him as the twelve knew him here on earth or as he is now, there at God's right hand, and that we will also go in that direction soon. In both cases, we are talking about the risen Christ, which is absolutely identical, so not another gospel but indeed different! That concludes this Bible study!

Russisch:

Иначе, нет иного Евангелия. И изображение, которое вы видите здесь на заднем плане, также должно это иллюстрировать; я вернусь к этому более подробно вот-вот, потому что вы видите два раза одинаковый путь на фотографии и два раза одну и ту же локацию, и все же в обоих случаях вы видите что-то разное. Итак, это разное, но это не иное. И в этом контексте я хочу говорить с вами об Евангелии. Ну, выражение, заголовок утра, это заимствовано из текста Галатам 1, к нему мы еще вернемся, но это будет позже. Сначала я хочу начать с чтения отрывка из 1 Коринфян 15, и это великолепная глава об воскресении Иисуса Христа. По сути, это касается сущности Евангелия, а именно того, что Бог воскресил Христа из мертвых. Фактически мы снова сталкиваемся с тем же повествованием, о котором говорилось до этого исследования, о том, как он, как гусеница, превратился в новую жизнь. И вы видите, как это проиллюстрировано во всем творении, но на самом деле это выражение того, о чем идет речь в радостной вести, в Евангелии. Что это так, это подтверждает Павел в 1 Коринфянам 15. Он говорит:

"Я возвещаю вам, братья, Евангелие, которое я вам возвещал, которое вы и приняли." Павел напоминает им о том, что он ранее уже рассказывал им устно, и теперь он письменно расставляет все точки над "i", и это не без причины, потому что существовали отклоняющиеся взгляды и рассказы, циркулировавшие в коринфской церкви, и Павел решительно противостоит им. Павел делает это великолепным образом, он делает это, представляя вещи в доказательство. Он говорит: "Евангелие, которое я вам возвещаю, которое вы приняли, в котором вы стоите." Я должен сказать, не слишком крепко, потому что в конце этой главы, а именно в стихе 58, он говорит: "Будьте твердыми". Иными словами, они стояли, но их легко колебали другие утверждения, и тогда ты не стоишь прочно. Вот почему Павел прикладывает много усилий, чтобы утвердить и сказать: вот о чем идет речь, вот последствия, и вот великолепные последствия всего этого. Павел хочет, чтобы они стояли твердо и были непоколебимыми. Павел говорит, что это также Евангелие, через которое вы спасаетесь. Спасение существует лишь в том, что есть 1, что является гарантией, что есть 1, который победил смерть, и с этим также дана гарантия от Бога: я делаю то, что обещал, и то, что с ним произошло, а именно то, что он оставил смерть позади себя и принес свет непогибающей жизни, такова судьба, каждому по его собственному чину, для всего человечества. Это радостная весть, потому что это не вопрос или программа того, что вам нужно делать, или философия. Нет, это исторический факт, сообщение, хорошая весть, и ничего нельзя отнять, вам ничего не просят, это не имеет отношения к практике, но у него есть огромные последствия для практики, конечно, но я имею в виду, вы не можете ничего с этим сделать или что-то изменить. И вот в чем удивительность, Бог, который дает это сообщение, возвещает как вестник. Именно в этом заключено спасение. Именно в этом сообщении, в этой хорошей радостной вести. Так говорит Павел, и теперь я читаю из стиха 11. Павел собирается ближе разъяснить: "Ибо вам в первую очередь я предал то, что и я получил. Потому что вы знаете, Павел совершенно независим от двенадцати и тех, кто был для него апостолами, призванными и также обученными. Его не только призвали в пути к Дамаску за пределами страны, но он также получил обучение от самого Господа в Аравии! Павел говорит: то, что я получил, то я и передал вам."

Павел разъясняет, что первостепенно, что он в первую очередь передал им. Интересно, что, читая это, он начинает там, где заканчиваются евангелия, а именно с смерти и

воскресения Христа. Проверьте сами, потому что Павел продолжает, говоря, что Христос умер за наши грехи, по Писаниям. Это означает, что Христос умер. Да, но для чего? А именно, чтобы избавить нас от нашей бесцельности, потому что грех - это не что иное, как упущенная цель. Как мы избавляемся от этого? Левым или правым путем, но во всех отношениях, это происходит потому, что он умер, был погребен и воскрес. Христос умер за наши грехи, и это было согласно Писаниям. Это означает, что все в Библии, то, что мы называем Ветхим Заветом, было заранее предсказано и иллюстрировано. Я должен добавить, как и бабочка иллюстрирует, вся тварь говорит о том, что Бог делает.

Это не только изображено в творении Бога, но также заранее зафиксировано в Писаниях, и Бог, наконец, после тысяч лет, точно в установленный срок, исполнил это. Христос умер за наши грехи согласно Писаниям. Его погребли и воскресли, в соответствии с Писаниями. Фактически то, что Павел здесь говорит, - это АБВ евангелия. Здесь начинается, это основы, это АБВ буквально. Это первые начала, АБВ в самом деле, евангелия, а именно, что Христос умер, его погребли и он воскрес. Я намеренно выделил слова "был" и "воскрес" в презентации, чтобы выразить, что это пассивная форма. Его воскресили, он был действительно мертв, он лежал три дня в могиле, затем его воскресил Бог. Это настолько элементарно, и я покажу это позже, и поэтому вы видите, почему христианство уже с ранних пор отклонилось от этого послания. Тогда они сделали из этого послания, даже официально заявив, на Никейском соборе, что Христос не сын Бога, а сделали его Богом-сыном. Он Бог сам. Но если он Бог-сын, то он не мог бы действительно умереть... Ведь Бог не может умереть... Тогда ему бы не понадобился другой, чтобы восстать. Так что если вы верите в то, что официально исповедуется и закреплено в догмах и в ортодоксии, то вы никогда не сможете искренне верить, что Бог воскресил его из мертвых, потому что тогда он был бы сам Богом, и ему бы не понадобился другой, чтобы восстать... Но Библия говорит именно об обратном.

Я обращаю внимание на то, насколько тонкие эти лжи, как они внедрились и проникли в большое религиозное целое. Ладно. Это АБВ, Христос умер, его погребли и воскрес в третий день, согласно Писаниям. Обратите внимание, всегда в евангелиях или в книге Деяний, когда проповедуется евангелие, всегда говорится, что это исполнение того, что Бог обещал. Поэтому это и есть евангелие! Бог обещал что-то, и теперь "правильное время, правильное место", потому что это произошло там, где это должно было произойти, в точно установленный момент и так, как это должно было произойти. Короче говоря, во всех отношениях, это согласно Писаниям! Мне это нравится, Бог верен своему слову. Это откровение Божьей праведности.

Это, таким образом, АБВ, Павел продолжает и говорит: "и его видели", он воскрес из мертвых, в третий день, согласно Писаниям. И его видели, Кефа, а затем двенадцать, и список даже не полный. Затем его видели более пятисот братьев одновременно, из которых большинство в то время еще жило, но некоторые уснули. Павел пишет это примерно в 50 году, так что прошло уже 20 лет с тех пор, как Христос умер и воскрес. Павел говорит, что большинство тех, кто когда-то видел Христа в тот момент, когда он явился пятистам сразу, даже более того,

большинство может подтвердить это, потому что они все еще живы. По крайней мере, в то время, когда Павел это записывал. Другими словами, это исторически задокументировано. Мы не говорим о сказке или о приятной философии, а о сообщении, извещении, факте. Этот факт имел место быть, и его подтвердили свидетели, очевидцы. Множество очевидцев его подтвердили.

Вы знаете, как это работает в юридическом мире: для установления факта должны быть два или три свидетеля. В этом случае было сотни свидетелей, и все они были единодушны в своих показаниях. Никто не противоречил другому. Все рассказывали точно одно и то же. Вот и характеристика исторического факта. После этого Павел продолжает, и затем его видели Иаков, затем все апостолы, потому что эта группа на самом деле намного больше, чем просто двенадцать. Но последним, и для Павла это было наиболее убедительным и особенным, и для нас тоже. Павел заключает и говорит: "И последним из всех он явился и мне". Поскольку в это время Христос уже взошел на небеса, и через несколько лет после воскресения он явился вышеперсонально Савлу из Тарса, который, к тому же, не был учеником Иисуса, как апостолы. Савл был врагом и разрушителем церкви, и именно ему явился Христос. Таким образом, он является заключительным моментом, кульминацией. Последним из всех, как бы родившемуся недоношенному, он явился, Христос также и мне, - говорит Павел.

Павел говорит: "Я самый маленький из апостолов, по этой причине. Я не достоин называться апостолом, потому что я гнал церковь Божию". Но, говорит он, "по благодати Божией я таков, что таков. Я не искал этого, наоборот, меня взяли, и это явление было благодатью Божиею, которая мне явилась". Фактически вся его история - это эмблема того, что он собирался рассказать, а именно о благодати Божией, которая превосходит все. Та, которая не ожидает ничего от человека, и которую ему было разрешено провозглашать.

Павел также был призван для служения не только в стране, но и среди народов. Но благодаря благодати Божией я таков, каков, и Его благодать ко мне не оказалась тщетной. Я более трудолюбив, чем все они, - говорит он. Но он торопится добавить: "Но не я, а благодать Божия со мною". Павел был увлечен, и Божья благодать сделала его таким. Павел не говорит: "Это я сделал, это мне случилось!"

И вот теперь мы подходим к стиху, на который я хочу обратить внимание, а именно стих 11. Он говорит: "Итак, я или они: так проповедуем мы, и так вы уверовали". Это значит, что основа евангелия - обратите внимание на то, что я говорю. Я собираюсь сделать несколько пометок. Суть евангелия, того, что рассказывал Павел, и того, что проповедовали двенадцать апостолов, абсолютно одинаково, а именно возвешение воскресшего Христа. Это они проповедуют, Павел и двенадцать апостолов. Это та весть, которую они несли.

Теперь я должен добавить, если все это так ясно, зачем нужен был 13-й апостол? Это связано с тем, что Израиль официально отверг это послание на Синагогине, и при каменовании Стефана появляется новый человек. Это Савл из Тарса. Он потом вызывается через два дня и предназначен для народов, апостол народов. На этом слайде презентации вы видите два греческих слова: "heteros" и "allos". Эти слова встречаются в послании к Галатам, где Павел описывает несколько еkkлeсий в регионе Галатии. Он ошеломлен и изумлен, потому что еkkлeсии отклонились от послания, которое он проповедовал им. Он проповедовал послание о благодати, и галаты приняли его. Но теперь в их среде появились люди, иудеи, которые хотели еврействовать галат. Они хотели внедрить в них субботу, обрезание и многое другое. Павел пишет в послании к Галатам, глава 1: "Я удивляюсь, что вы так быстро переходите! Недавно Павел принес свое евангелие, а эти другие проповедники, проповедующие послание от имени Христа, проповедуют евангелие, похожее на его. Я читаю: "Удивляюсь, что вы так быстро отворачиваетесь от Того, Кто призвал вас в благодати Христа, к другому евангелию, которого нет".

Теперь вы, вероятно, понимаете, что это связано с тем слайдом презентации, который вы только что видели. Это связано с другим евангелием, которое не является всем. Короче говоря, "heteros", а не "allos". О чем здесь идет речь?

Есть два слова, идет речь о "heteros" евангелии, которое не является "allos". Греческий язык имеет два слова для "другой", это "heteros", что означает другого рода, и более слабое слово для "другого" - "allos". Это одно и то же, но все же разное. Приведу пример.

Вы видите фотографию короля, когда ему 40 лет, и того же самого короля, когда ему 70 лет. Фотография короля в 40 лет не означает, что это другой король, когда ему 70 лет, но он выглядит по-другому. Фотография короля не "heteros", но она все же "allos".

Разница заключается в том, что это другое время. Фактически это также применимо к евангелию, которое проповедует Павел. Это не "heteros", речь идет о Иисусе, который умер и был воскрешен Богом, так же, как и проповедовали двенадцать апостолов. Но евангелие все же отличается, оно рассказано в другое время, и целевая аудитория другая, а именно народы.

Не случайно Павел формулирует это именно так. Он говорит галатам, что то, что они проповедуют, не так уж и отличается, потому что в этом случае у Павла не было бы проблемы. Евангелие Павла, по сути, отличается от евангелия двенадцати апостолов, но это не совсем другое евангелие. То, что произошло в Галатии, и о чем говорит Павел, это то, что они проповедуют и называют евангелием, на самом деле не евангелие; это стоит под проклятием. Это не достойно названия евангелия. Почему? Потому что в этом нет уже благодати; снова ожидается что-то от человека, и это по определению не может быть правильным. В момент, когда человек может что-то добавить к тому, что Бог сказал, это уже не евангелие. Фактически становится опаснее, когда от человека меньше требуется, потому что в этот момент разницу почти не заметно. Вы меня понимаете? Есть религии, которые требуют многое от человека; ты должен делать это, ты должен делать то, что накладывает огромную ношу на человека, которую он должен нести. Есть также религии, которые, по сути, делают это для человека очень легким; тебе нужно всего лишь... Или это бесплатно, тебе нужно всего 1 цент, это почти бесплатно... Но тогда это становится опасным, потому что это кажется бесплатным, это

бедствие, с которым пытаются тебя обмануть, как это делают с рекламой. Но потом оказывается, когда ты читаешь мелкий шрифт, что это не бесплатно, и что с этим все связаны различные последствия, в которые ты легко попадаешь. И я тоже об этом знаю все!

Это очень тонко, и в этом и сложность христианства, мне жаль, что я это говорю, но я говорю это сознательно. В христианстве не требуется так много от человека; вам просто нужно пойти в церковь по воскресеньям, вам просто нужно выбрать Иисуса. Но истинное послание заключается в том, что дело совершено. Вот сообщение: Бог воскресил Иисуса Христа из мертвых, и это гарантирует, верьте или нет, в этом Евангелии спасение! В этом заключается спасение! Беда, которая произошла у галатов, заключалась в том, что они говорили: теперь вы можете жить справедливо только если вы обрезаны, или соблюдаете праздники Израиля, все это еврейские обычаи и традиции, и их нужно воспринимать. Это означает, что есть условие быть справедливым. Просто вера больше не достаточна, говорят они. По мнению галатов, это больше не как у Авраама, как Авраам верил Богу, и это ему было вменено в праведность, как мы можем прочесть в послании к Римлянам. Нет, говорят они, чтобы быть справедливым, вам нужно делать это и то. То, что говорится в Галатии, и о чем говорит Павел в послании к Галатам, глава 3, стих 1: "Кто вас очаровал? Как это возможно, что вы отступили?" Вы не замечаете этого? Он в письме удивляется, где ваше счастье? Вы были когда-то так рады, и что из этого осталось? Это всегда беда, в тот момент, когда что-то требуется от человека. Тогда включается плоть... Павел говорит: то, что вы говорите, это другое евангелие и не просто другое!

Теперь я перехожу к другому моменту, перелистываю главу и попадаю в Галаты глава 2. Там Павел пишет о встрече, которую он имел в Иерусалиме, в том числе с двенадцатью учениками, из которых три упоминаются по имени: Иаков, Петр и Иоанн, в таком же порядке, как и письма в Новом Завете. Эти три человека дают Павлу руку общения. Они имели трудности с тем, что он говорил. Спросите у Петра, он говорит, это все трудно понять. Но тем не менее они не могли не признать, что то, что он им сообщил, было правдой! Они дали ему руку общения, и когда он был в Иерусалиме, в Деяниях 15 описывается эта встреча, там сказано следующее. Когда они узнали, это апостолы в Иерусалиме, столпы. Тогда они сказали: когда они увидели, что мне было вверено евангелие обрезания, что это за евангелие? Это евангелие, в котором обрезание не играет роли. Обрезание - это технический термин, но это просто. Вы обрезаны или не обрезаны. У вас есть или нет. Это не обязательно название ритуала, но скорее название народа. Обрезание, по сути, - это Израиль, народ, у которого есть обрезание, и все привилегии, которые с этим связаны.

Евангелие Павла отличается. Он не отрицает привилегий обрезания, но в его евангелии обрезание не играет роли. Поэтому он называет его евангелием обрезанных. К сожалению, в современных переводах Библии это неправильно передается. Здесь написано, что евангелие предано обрезанным, или необрезанным. Однако здесь не столько речь идет о адресации, сколько о сообщении или контексте того, что рассказывается.

Когда они увидели, что мне было предано евангелие обрезанных, в котором обрезание не играет роли, в отличие от Петра, который проповедовал евангелие обрезания. Вот

что я имею в виду! Евангелие, каким его проповедовал Павел, отличается от евангелия Петра и других двенадцати апостолов. Павлу было предано евангелие обрезанных, Петру - евангелие обрезания. Это значит, что это разное! Не другое евангелие, потому что Петр проповедовал воскресшего Христа, только перспектива была другой. В терминах компьютеров, это, фактически, обновлено. Я имею в виду, это было через годы, ситуация изменилась, Израиль официально отверг евангелие, ситуация изменилась, евангелие теперь идет к нациям. Ситуация была другой, время было другое, поэтому это было другим, но послание воскресшего Христа остается тем же.

Павел также не был призван воскресшим Христом на земле, как двенадцать апостолов. У двенадцати было обучение здесь на земле, даже после воскрешения в течение тех 40 дней они встречались с воскресшим Господом здесь на земле. У Павла не так! Павел был призван с небес! Понимаете! Это другая ситуация, это произошло за пределами страны, за пределами Израиля, среди наций.

Это другое, видите? Не другое евангелие, потому что, повторю, евангелие, которое проповедовал Петр, в нем обрезание играет важную роль. Это послание Израилю, чтобы они пришли к вере, тогда Мессия вернется, и через Израиль придет спасение ко всему миру, и установится Царство. Это евангелие обрезанных. Это евангелие остается в силе! Скоро, когда план Бога с еkkлесией закончится, и мы встретим Господа в воздухе, Бог снова возьмет на себя роль с Израилем. Тогда снова будут два свидетеля в Иерусалиме, так начнется! Тогда евангелие Петра снова станет актуальным, тогда станут актуальными послания, которые мы находим в Новом Завете от Петра, Иоанна и Иакова. Но сейчас мы живем в интервале, в паузе, когда евангелие обрезания на время стоит на паузе. Время, когда Павел проповедует евангелие.

Надеюсь, вы понимаете, что это разное, и на чем акцент в этом исследовании, это то же самое евангелие в основе, которое идентично. Азбука, элементы, идентичны. В евангелии обрезания послание таково: Бог призывает Израиль, обрезанных. В то время как в евангелии обрезания Бог призывает языческий народ. Практически в послании, как проповедовал Павел, евреи присоединяются к тому народу, где двое стали одним. Где обрезание больше не играет никакой роли.

В Римлянам 11 Павел пишет, что Бог, через глупый народ, призывает Израиль к ревности. Евангелие обрезания имеет земное видение; его проповедовали двенадцать, которые знали Господа на земле, с оглядкой на то, что произойдет на земле, с Иерусалимом и народами. Это земное видение. С евангелием об обрезании связано небесное видение. Павел был призван из небес, и, более того, народ, который сегодня призывается, имеет небесное предназначение, см. также Послание к Ефессянам. Вот в чем разница!

Противоречат ли эти евангелия друг другу? Это противоречие? Нет, это разные вещи! Двенадцать также признали это, они имели трудности с пониманием и переосмыслением, это правда, но в евангелии об обрезании фактически объявляется о новом управлении. Павел также говорит: "Мне вверено управление этим управлением, этим распределением, при котором два стали единым." Это промежуточный период, перерыв. Бог в конце концов возобновит связь с Израилем. Но одно и позвольте мне этим закончить, одно остается неизменным! Воскресший Христос, независимо от того, знаем ли мы Его, как знали двенадцать Его здесь на земле, или как Он есть сейчас, там, у правой руки Бога, и что и мы пойдем в том направлении. В обоих случаях речь идет о воскресшем Христе, который абсолютно идентичен, так что нет другого евангелия, но, действительно, оно разное! До сих пор эти библейские занятия!

另外，没有别的福音。你在这里看到的图片也应该说明这一点，我稍后会更详细地讨论这一点，因为你在照片上看到了两次相同的道路和两次相同的地点，然而，在这两种情况下，你看到的却是不同的东西。所以，虽然不同，但却不是另外一种。在这个背景下，我想今天早上谈论福音。嗯，今天早上的表达，标题，是从加拉太书1章的一段经文中提取的，我们会在后面谈到，但那只是在后来的阶段。首先，我想开始阅读哥林多前书15章的一部分，这是关于耶稣基督复活的一篇宏伟的章节。实际上，这也涉及到福音的本质，即上帝从死者中复活了基督，实际上，这又是我们在这个研究之前谈到的故事，即那位像毛虫一样变成新生命的人。在整个创世中，你可以看到这个被说明了，实际上，这是福音的核心所在。保罗在哥林多前书15章证明了这一点。他说：

“弟兄们，我要把我所传给你们的福音告诉你们，这也是你们所领受的，你们还站立得住的，”我必须说，他们站得不是太牢固，因为在这一章的最后，完全是在第58节，他说，要坚定不移。换句话说，他们站得很好，但他们很容易被其他说法摇摆，这样就站不住脚了。因此，保罗非常努力地确立起来，他说，这就是问题所在，这是其中的结果，以及这一切的巨大影响。保罗希望他们站得牢固，坚定不移。保罗说，这也是使你们得救的福音。救恩只存在于一个事实中，那就是只有一个，这是保证，只有一个战胜了死亡的人，并且上帝也因此给出了保证，我履行了我的诺言，发生在他身上的事情，也就是他把死亡抛在身后，带来了永生，这是每个人各自的命运。这是一个喜讯，实际上不是一个关于你必须做什么的问题或计划，也不是一个哲学。不，这是一个历史事实，一则消息，一则好消息，你无法减轻它，也无法增添什么，与实践无关，但对实践有巨大的影响，这就是它的重要性。保罗希望他们在这点上站得稳，坚定不移。保罗说，这也是使你们得救的福音。这就是保罗所说的，然后我从第11节中读到。保罗进一步阐明：我首先传给你们的，就是我所领受的。因为你们知道，保罗完全独立于那十二个使徒和在他之前的使徒们，是蒙召并受教的。他不仅在去大马士革的路上被召唤，而且他还在亚拉伯接受了主的教导！保罗说，我接受的东西我也传给了你们。

保罗详细说明了首要的事情，他首先传达给他们的事情。有趣的是，当你这样阅读时，你会发现他从福音结束的地方开始，也就是基督的死亡和复活。查一下吧，因为保罗接着说基督为我们的罪而死，正如经上所记。也就是说，基督死了。是的，怎么样呢，为了解救我们脱离目标缺失，因为罪不过是目标缺失。我们如何从中得救呢？左边或右边，但在各个方面，是因为他死了，埋葬了，然后复活了。基督为我们的罪而死，正如经上所记。这意味着圣经中的一切，我们称之为旧约的一切，在那里都被预言并事先得到了说明。我实际上必须补充一点，就像蝴蝶说明的那样，整个创造都在诉说上帝所做的工作。

这不仅在上帝的创造中表现出来，而且在经文中已经被记录下来，上帝终于在数千年后，精确地计时并实现了它。基督为我们的罪而死，正如经上所记。他被埋葬并复活，在第三天，正如经上所记。实际上，保罗在这里所说的是福音的ABC。这是从这里开始的，这是元素，这是基础。这是第一原则，很直接，实际上是福音的ABC，即基督死了，他被埋葬，他在第三天**复活了**。我特意在幻灯片上用粗体显示了“被”和“复活”这两个词，以表明这是被动形式。他被复活了，他真的死了，他在坟墓里躺了三天，然后被上帝复活。这是如此基本，我一会儿也会展示出来，所以你能看到为什么基督教从很早的时候就偏离了这个信息。当时，人们实际上已经宣布这个信息，在尼西亚公会议上，宣称基督不是上帝的儿子，而是上帝的儿子。他是上帝自己。但如果他是上帝的儿子，那么他就不能真的死... 因为上帝不能死去... 那么他也不需要别人来复活他。因此，如果你相信官方的宣告和教义，就像在尼西亚公会议上宣布的那样，你就永远无法真诚地相信上帝使他从死里复活，因为他本身就是上帝，他也不需要别人来复活... 但圣经却正好相反。

我在这里提醒你这些谎言有多微妙，它是如何融入并渗透到宗教整体中的。好。这就是ABC，基督死了，他被埋葬，第三天**复活**，正如经上所记。请注意，在福音书或使徒行传中，每当传扬福音时，总是说，这是神所应许的应验。因此，它也是一则福音！上帝应许了什么，现在是“适当的时机，适当的地点”，因为它确实发生在必须发生的地方，在确切的时间和以确切的方式。总之，在各个方面，都是根据经文来的！我觉得这很了不起，上帝信守他的话。这是上帝公义的启示。

这就是基础知识。保罗继续说：“他被看见了”，所以他从死里复活了，正如经上所记，第三天。“他被彼得看见，然后被十二使徒看见，而且这个名单甚至还不完整。接着他同时看见了五百多个弟兄，其中大多数在当时还活着，但有些已经在睡觉了。”大约在公元50年，保罗写下这些，所以自基督死而复生以来已经过去了20年。保罗说：“在那个时候，那个曾经出现在五百人面前的人中的大多数，实际上是更多的人，这些人现在仍然可以作证，因为他们现在还活着。”至少在保罗记录这一刻的时候是这样。换句话说，这是历史记载的。我们不是在讲一个童话故事或一个美好的哲学观点，而是在讲述一个消息，一则通告，一个事实。这个事实发生了，并且由见证人，目击者证实了。由许多目击者证实了。

您知道法律领域是如何运作的；在一个案件被确认的情况下，必须有两到三个证人。在这种情况下，有数百名证人，他们在自己的证言中是一致的。因此，不是一个人反驳另一个人所说的话。不，他们都讲述了完全相同的事情。这就是历史事实的特征。保罗继续说，然后他被雅各看见，然后被所有的使徒看见，因为这个圈子实际上比十二个使徒要大得多。但最后，对保罗来说，也是最有说服力的，也是最特殊的，对我们来说也是如此。保罗最后说：“最后，他也向我显现。”因为与此同时，基督已经升天，从复活的几年后，亲自出现在了大马士革的扫罗面前，而他并没有像使徒们那样受到耶稣的教导。扫罗是个敌人，是教会的毁灭者，而恰恰是向他显现。因此，他也是这一切的封顶，高潮。作为所有人的最后，就像一个提前出生的婴儿一样，基督向我显现，保罗说。

保罗说："我是使徒中最小的一个，正因为这个原因。我不值得被称为使徒，因为我曾经迫害过上帝的教会。"但是，他说："由于上帝的恩典，我成为了我现在的模样。我并没有主动追求，反而是被抓住了，是上帝的恩典向我显现。"实际上，他的整个经历都是他即将讲述的事情的象征，那就是上帝的恩典，它超越一切。它也不期望人类的任何贡献，这就是他可以大声宣扬的原因。保罗也是在国外，被呼召到异邦。但是通过上帝的恩典，我成为我现在的样子，上帝对我所施的恩典没有白费。我比他们所有人都更加努力。但他急忙补充说："然而，不是我，而是与我同在的上帝的恩典。"保罗被抓住了，这是上帝的恩典对他所做的。保罗并不是这么想的，好像这是他自己做的，好像这是发生在他身上的事情！

然后，现在我要强调的是第11节。他说，我，这里保罗是指他自己，或是指使徒，十二门徒，或者所有的使徒，无论是谁，这不重要。是我还是他们，我们如此宣扬，或者翻译为如此传教，这是宣告某事的意思，就像传令官所做的。我们如此宣扬，你们也如此相信。也就是说，这是福音的基础知识。基督死了，他埋葬了，为什么？为了在第三天从死里复活。实际上，福音是关于复活的基督的信息。由于他只有在先死亡的情况下才能复活，没有死亡就没有复活，他死亡并在坟墓里躺了三天，证明他确实死了，而上帝在第三天使他复活。这就是这个信息，这个传教。上帝根据经文，根据所写的，使基督从死者中复活。保罗说，这是我得到的，我所传讲的，无论你是从十二个人那里听到的，还是从其他人那里听到的，保罗说，这就是信息！我们如此宣扬，你们也如此相信。这是说福音的本质，注意我说的话。我马上要做一些注解。保罗所说的福音的本质，以及十二使徒所传讲的福音的本质是完全相同的，即复活的基督的信息。这是他，保罗，和十二个使徒所宣扬的。这是他们得到的信息。这是他们信仰的东西，他们的眼睛、耳朵和心灵为之打开。

这确实是这样的，我可以向您展示，因为让我们来看一看《使徒行传》这本书，特别是随后的彼得，他在十二使徒中是发言人。看看他们，十二个人，尤其是彼得确实所说的话。他们所宣扬的。让我们翻翻《使徒行传》这本书。所以问题是，保罗说，无论是我还是他们，我们如此传教，你们也如此相信。我现在也会向你们展示保罗所说的话，即：复活的宣扬不仅是我的信息，也是十二个人的信息，《使徒行传》证明了这一点。

我们在《使徒行传》第二章中阅读，就是五旬节，距复活的日子五十天，也是犹太人的一个重要节日。那时，彼得在十二个门徒中间在圣殿广场上发表演说，他引用了许多来自诗篇的经文。这是为了说明现在发生的事情（在他那个时代），正是经文中预言的事情。他说：你们把耶稣钉在十字架上，你们杀了他，而这位耶稣，我们都是他的见证人，上帝使他从死里复活。见证这个词你应该以非常法律的方式来理解，这是一个亲眼看到某事的人。彼得说，我们一致证明上帝使他从死者中复活。

这就是信息！耶稣死了并非新闻，每个人都知道。但是这位耶稣复活了，我们是那里的见证人。

使徒行传第3章，这里彼得再次发言。这是关于那个奇迹般治愈了那个40年瘫痪的人的故事，他坐在美丽的门口。这个人从未走过路。他抬头望天，然后跳起来，走进了圣殿。没有康复过程，没有其他的，奇迹就发生了。彼得明确指出，这个故事是具有说明性的，他说。那个人经历的事情，你们也可以经历。他对以色列人说。上帝让他的仆人为你们站起来并派遣到你们这里来祝福你们，也就是以色列。必须说，数字十二代表以色列，这涉及到以色列的十二支派。十二人做什么见证？上帝让耶稣复活了，他为何而做的？首先是为以色列！在之前的几节中，彼得说，如果你们现在信靠这位上帝从死者中复活的弥赛亚。那么弥赛亚将从天上返回，完成所有先知的预言，使一切都得以修复。这个世界上的和平时代将要来临。总之，你们现在信靠，然后弥赛亚就会回来，他将通过以色列在地球上建立和平时代。首先，这位弥赛亚是为以色列而来的，被派来祝福以色列。事后，我们知道事情并没有这样发展，以色列再次拒绝了这个见证。这在圣殿法庭通过对司提反的石刑时被正式拒绝。我继续阅读使徒行传第4章，这时彼得和约翰站在圣殿法庭面前，他们被捕并被要求为自己辩护。然后彼得说，你们所有人和以色列全体人民都应该知道，由耶稣基督的名字，拿撒勒人，你们虽然钉死了他，但上帝却使他从死里复活，因着这个名字，这个40年瘫痪的人就在你们面前健康站立。再次，信息是什么？他们钉在十字架上的人从死里复活了。

现在我们继续看看关于哥尼流的历史。彼得本来不想去见一个外邦人，但他知道首先以色列必须信靠。上帝清楚地告诉他他必须为外邦人打开大门。然后，彼得在哥尼流那位罗马百夫长的家里说了同样的话。他，主耶稣基督，被犹太人出卖并被钉十字架。上帝在第三天使他复活，并且他只显现给上帝预先选择的见证人，而不是向整个民众显现。这就是见证，因此当保罗在哥林多前书15章中说：我或他们，我们如此传教，你们如此相信。这与我们从路加在《使徒行传》中所了解的历史完全一致。也就是说，十二门徒，使徒确实向人们传教，上帝使他的儿子耶稣从死者中复活的信息。这也是他是以色列弥赛亚的原因。

现在我必须补充一点，如果这一切都如此明显，为什么还需要增加第13位使徒呢？这与以色列在圣殿法庭正式拒绝这一信息有关，并且在司提反被石刑致死时，有一个新的人站了出来。他就是大数人，他两天后蒙召，他被指定为外邦人的使徒。在这张演示幻灯片上，您会看到两个希腊单词，即“heteros”和“allos”。这些词出现在加拉太书中，保罗在这封书中写了一些教会，这些教会位于加拉太地区。他感到惊愕和震惊，因为这些教会已经偏离了他所传授的信息。他传讲了一个关于恩典的信息，而加拉太人已经接受了这个信息。只是现在有些人闯入了，犹太教徒想要通过安息日、割礼等方式，使加拉太人变成犹太人。保罗在加拉太书第1章中写道：“我希奇你们这么快就离开了那藉着基督之恩召你们的，去从别的福音。”保罗不久前才传福音，而这些以基督的名义传福音的人传授的信息似乎是相似的。我为您朗读：“我希奇你们这么快就离开了那藉着基督之恩召你们的，去从别的福音。”现在您应该能够感觉到这与您刚刚看到的演示幻灯片有关

，这与一种不同的福音有关，这不是一切。总之，“heteros”和不是“allos”。那么这是关于什么的呢？有两个词，这是关于“heteros”福音，而不是“allos”福音。希腊语有两个不同的词，一个是“heteros”，意思是不同类型的，而另一个是“allos”，是“另一个”的较弱版本。这是相同的，但却有所不同。一个例子。你看到一位国王40岁时的照片，以及他70岁时的相同国王。40岁国王的照片并不是70岁时的另一个国王，但他看起来确实有所不同。这位国王的照片并不是“heteros”，但它确实是“allos”。区别在于，这是在另一个时期。实际上，这也是保罗传讲的福音的原则。这不是“heteros”，它涉及耶稣是如何死去并由上帝复活的，就像十二位使徒所传讲的一样。但福音确实是不同的，它是在一个后来的时期传达的，而且目标群体也是不同的，即外邦人。保罗以这种方式表达并非没有原因。保罗对加拉太人说，你们说的不完全是不同的，因为如果是那样，保罗就不会对此有任何问题。保罗的福音实际上也与十二使徒的福音不同，但它并非是“另一个”福音。在加拉太发生的事情上，保罗说：你们所传讲并称为福音的，那不是福音，那是受咒诅的。那不值得称为福音，为什么呢？因为其中不再有恩典，人们又对人类有了期望，而这在本质上是错误的。一旦人类能够对上帝的宣告有所改变或补充，那么这就不再是福音了。实际上，当对人类的要求减少时，情况变得更加危险，因为那时你几乎察觉不到其中的差异。您明白我的意思吗？有一些宗教要求人类付出很多，你必须做这个，那个，将沉重的负担放在人类肩上。还有一些宗教实际上让人类变得很容易，你只需要... 或者，这是免费的，你只需要付出1分，它几乎是免费的... 但那时就变得更加危险，因为看起来是免费的，这是试图欺骗你的麻烦，就像广告一样。

然而，当你仔细阅读小字时，你会发现这并不是免费的，而且还涉及各种后果，你很容易上当。我也了解这一切！这很微妙，这也是基督教的困境，这可能听起来不太友善，但我是故意这样说的。在基督教内，对人的要求并不多，你只需要在星期天去教堂，你只需要选择跟随耶稣。然而，真正的信息是，工作已经完成了。这是传达，上帝使基督耶稣从死里复活，这是保证，信不信由你，这就是福音！其中包含了救赎！在加拉太书中发生的困境是，有人说：你只有在被割礼，或者遵循以色列的节期，遵循犹太的习惯和传统，并将这些融入你的生活中，你才能过上正义的生活。人们说，仅仅相信不再足够，根据加拉太书中的说法，不再像亚伯拉罕那样，亚伯拉罕相信上帝，这被视为他的公义，正如我们在罗马书中所读到的。不，人们说，你必须做这个，做那个才能变得正义。保罗在加拉太书3章1节中说的是加拉太人：谁迷惑了你们？你们竟然不顾及真相？他在书信中问道：你们曾经是多么快乐，现在却变成了什么样子？这总是困扰之处，当人类需要做一些事情时。然后，肉体就会被激活。保罗说：你们所传达的不是同一福音，而是另一种！

现在我要提到另一个观点，我翻过一页来到加拉太书第二章。保罗在那里谈到了他在耶路撒冷与十二门徒之一的会面，其中提到了三位，雅各、彼得和约翰。顺便说一下，在新约中，我们也按照这个顺序有这三个人的书信。这三位给了保罗团结的右手。他们对保罗的讲解感到困扰。问问彼得吧，他说，这一切都很难理解。但尽管如此，他们不得不承认，他所传达的是真实的！他们给了他团结的右手。当他在耶路撒冷的时候，在使徒行传第15章中描述了这次会面，有这样的一段：当他们看到，他们指的是在耶路撒冷的使徒，那些支柱。当他们看到，福音的责任被委托给我，这是什么样的福音呢？这是一个不涉及割礼的福音。"前园"是一个有点技术性的术语，但它的意思很简单，你要么受了割礼，要么没有。你有前园，或者你没有。它不一定是某种仪式的名字，而更像是一个民族的名字。实际上，割礼是以色列，是受割礼并与之相关的所有特权的民族。

保罗的福音与此毫不相干。他并没有否认割礼的特权，但在他的福音中，割礼不起任何作用。因此，他将其称为"前园的福音"。不幸的是，在现代的圣经翻译中，这被错误地表达为“给前园的福音”，或者“给未受割礼者”。然而，这并不是那么重要的寄语，而是表达了所传达的信息或其周围环境的一些内容。

当他们看到，福音的责任被委托给我，其中割礼并不起任何作用，而对于彼得来说，割礼是重要的。这就是我的观点！正如我所说，保罗传达的福音与彼得和其他十二使徒的福音不同。因为保罗获得的是前园的福音，而彼得获得的是割礼的福音。因此，它是不同的！并不是另一种福音，因为彼得传讲的是复活的基督，只是视角不同。用计算机术语来说，实际上它已经进行了更新。我的意思是，时隔多年，情况发生了变化，以色列已经正式拒绝了福音，情况不同了，福音现在传向了外邦。情况已经改变，时机也不同，因此它是不同的，但复活的基督的信息保持不变。保罗也不是像其他十二使徒那样在复活的基督在地上时被召唤的。这十二个人在地上接受了培训，甚至在复活的40天中，他们也在地上与复活的主相遇。但保罗不是这样！保罗是从天上蒙召的！看到了吗！这是一种不同的情况，它发生在国外，以色列之外，在外邦之间。

保罗的福音与此毫不相干。他并没有否认割礼的特权，但在他的福音中，割礼不起任何作用。因此，他将其称为"前园的福音"。不幸的是，在现代的圣经翻译中，这被错误地表达为“给前园的福音”，或者“给未受割礼者”。然而，这并不是那么重要的寄语，而是表达了所传达的信息或其周围环境的一些内容。

当他们看到，福音的责任被委托给我，其中割礼并不起任何作用，而对于彼得来说，割礼是重要的。这就是我的观点！正如我所说，保罗传达的福音与彼得和其他十二使徒的福音不同。因为保罗获得的是前园的福音，而彼得获得的是割礼的福音。因此，

它是不同的！并不是另一种福音，因为彼得传讲的是复活的基督，只是视角不同。用计算机术语来说，实际上它已经进行了更新。我的意思是，时隔多年，情况发生了变化，以色列已经正式拒绝了福音，情况不同了，福音现在传向了外邦。情况已经改变，时机也不同，因此它是不同的，但复活的基督的信息保持不变。保罗也不是像其他十二使徒那样在复活的基督在地上时被召唤的。这十二个人在地上接受了培训，甚至在复活的40天中，他们也在地上与复活的主相遇。但保罗不是这样！保罗是从天上蒙召的！看到了吗！这是一种不同的情况，它发生在国外，以色列之外，在外邦之间。

这确实是不同的，您看到了吧？这不是另一种福音，因为再次强调，彼得传讲的福音中，割礼起着重要的作用。这是对以色列的一个信息，他们要信仰，然后弥赛亚就会回来，然后通过以色列，救恩将在全球范围内到来，国度将得以建立。这就是割礼的福音。那个福音仍然是真实的！等到神与教会的计划结束，我们在空中与主相会时，神将重新与以色列联系。那时在耶路撒冷会有两个见证人，就是这样开始的！那时，彼得在新约中的信件将再次变得重要，包括约翰和雅各的信件。

但是现在我们处于这个间隙阶段，在割礼的福音暂时停滞的时期。保罗传讲福音的时期。我希望您理解这是不同的，而且在这项研究中的重点是，基本上它是相同的福音，这是相同的。字母表，元素是相同的。

在割礼的福音中，信息是：上帝呼召以色列，割礼的人。而在福音中，上帝呼召**异教徒的人**。事实上，按照保罗的传讲，犹太人加入了这个国度，两者合而为一。割礼不再起作用。

保罗在罗马书11章写道，上帝通过一个愚蠢的民族召唤以色列嫉妒。割礼的福音有一个地上的视角，这是由十二个在地上认识主的人宣扬的，这是关于将在地上发生的。与耶路撒冷和各族有关，这是一个地上的视角。而福音中涉及的是一个天上的视角，保罗是从天上被呼召的，而且今天所宣告的民族有一个属天的目标，也参见以弗所书。这就是不同之处！

这两种福音是否相互矛盾？它们是否矛盾？不，它们是不同的！十二个人确实承认过这一点，他们很难理解并转变思维，这是真的，但在割礼福音中，实际上宣告了一个新的家庭。保罗还说：“对于这个家庭，这个管理权被委托给了我，这个安排，在这个安排中，两者合而为一。”这就是中间时期，中断。上帝将在不久的将来重新接触以色列。但是有一点，我以此作为结束，仍然是相同的！复活的基督，无论我们是像十二使徒在地球上认识他那样认识他，还是认识他如今在上帝的右手，以及我们最终也会向那个方向前进。在这两种情况下，我们都在谈论完全相同的复活的基督，所以不是另一种福音，但确实有所不同！至此为止这次圣经学研究！

Hindi:

अन्यथा, कोई दूसरा इंजील नहीं है। और आप यहाँ पृष्ठभूमि पर जो छवि देख रहे हैं, इसे यह भी स्पष्ट करना चाहिए, मैं वहाँ एक विस्तृत विवरण देने जा रहा हूँ, क्योंकि आप उसमें एक तस्वीर में दो बार एक ही मार्ग और दो बार एक ही स्थान देख रहे हैं और फिर भी, दोनों ही मामलों में वह थोड़ा भी अलग है जो आप देख रहे हैं। इसलिए, यह अलग है, लेकिन यह कोई अन्य नहीं है। और इस संदर्भ में मैं इस पर बात करना चाहता हूँ, इस परमेश्वर की भगवत के बारे में। अब, आज सुबह का उक्ति, वह गलातियों 1 के एक पाठ से उधार लिया गया है, हम वहाँ बाद में जाएंगे, लेकिन वह एक बाद में है। सबसे पहले मैं कोरिंथियों 15 से एक भाग पढ़ना चाहता हूँ, और यह ईसा की उठान के बारे में एक शैलीपूर्ण अध्याय है। वास्तव में, यह भी ईसा के इंजील की सारांश है, अर्थात् ईसा को भगवान ने मृत्यु से जगा दिया है, वास्तव में हम उस पढ़ाई गई कहानी को देखते हैं, जिसके बारे में इस अध्यय के लिए बातचीत हुई थी, अर्थात् वह जो एक रूप से नए जीवन की ओर बढ़ा है। और सारे सृष्टि में आप उसे देखते हैं, लेकिन वास्तव में यह वह है जिस पर प्रेरित थी खुदाई की खोज, लेकिन वास्तव में यह बिना किसी अन्तर्निहित के है, लेकिन यह और नहीं है। और इस संदर्भ में, मैं इसे उत्साहित करना चाहता हूँ, लेकिन खुदाई सच्चाई का, इस खुशसन्देश, ईसा के बारे में है कि ऐसा है। यह सच है, यह पूर्ण रूप से पौलस ने कोरिंथियों 15 में साबित किया है। वह फिर कहता है: हे भाईयों, मैं तुम्हें यह सुचित करता हूँ कि जो सुचित करता हूँ, वह वही इंजील है जिसे मैंने तुम्हें सुचित किया, यह पाठ शास्त्र मूल टेक्स्ट से सीधे रूप से अनुवादित है। और जिसमें तुम भी खड़े हो रहे हो। मुझे कहना है, थोड़ा मजबूत, क्योंकि इस अध्याय के अंत में, जो पूरी तरह से श्लोक 58 में है, उसमें वह कहता है, स्थिर रहो। दूसरे शब्दों में, वे थे तो, लेकिन उन्हें अन्य दोषों के द्वारा आसानी से यहां वहां ले जाया जा रहा था, और तब आप स्थिर नहीं थे। इसलिए पौलस बहुत यत्न कर रहा है कि वह स्थिर करे, और कहे, यह वही है जिस पर बात हो रही है, यह है परिणाम, और इसका सब कुछ क्या है। पौलस चाहता है कि वे उसमें खड़े हों, स्थिर हों और अथक हों। पौलस कहता है, यह भी वह इंजील है जिसके माध्यम से तुम उद्धार होते हो। उद्धार तब ही है जब है कि एक है, यह है गारंटी, कि एक है जिसने मौत को परास्त किया है और जिससे भी खुदाई की तरफ से वादा किया गया है, मैं वह करता हूँ जो मैंने वादा किया है और जिसे भी हुआ है, अर्थात् उसने मौत को पीछे छोड़ा है और अविनाशी जीवन को प्रकाशित किया है, यह निश्चित है, हर व्यक्ति के अपने अपने विभाग में, पूरे मानवता के लिए। यह एक खुशखबर है, यह वास्तव में एक प्रश्न या एक कार्यक्रम नहीं है कि तुम्हें क्या करना चाहिए, या एक दार्शनिक दृष्टिकोण। नहीं, यह एक ऐतिहासिक तथ्य है, एक सूचना, एक अच्छी सूचना और इसमें तुम्हें कुछ करने की आवश्यकता नहीं है, इसका कोई भी सम्बन्ध नहीं है, इसका अद्भूत प्रभाव है, लेकिन मैं मतलब हूँ, तुम इस पर कुछ नहीं कर सकते या कुछ नहीं कर सकते। और यही वह बात है जो इतनी शानदार है, खुदा जो उसे एक सूचना के रूप में यह सार्थक बनाता है। उसमें उद्धार है। अर्थात् उस सूचना में, उस अच्छे खुशसन्देश में। यही कहता है पौलस, तो मैं फिर श्लोक 11 से पढ़ता हूँ। पौलस उसे और स्पष्ट कर रहा है: मैंने तुम्हें पहले स्थान पर पहुंचाया वही चीज जो मैंने प्राप्त की थी। क्योंकि आप जानते हैं, पौलस बारहवीं और उसके लिए पहले के अपोस्तल जो किए गए थे, उनके पूरी तरह से अलग हैं, उसने सिर्फ दमिष्कस की राह पर नहीं, बल्कि उसने देश के बाहर भी भगवान से शिक्षा प्राप्त की! पौलस कहता है, जो मैंने प्राप्त किया है, वही मैंने तुम्हें भी बताया है। पौलस विवेचना करता है कि उसने पहले क्या उन्हें सिखाया था। यह मजेदार बात है कि जब आप ऐसा पढ़ते हैं, तो वह वहां शुरू होता है जहां ईसा की मृत्यु और उसके जीवन से इंजील समाप्त होती है। यह जांचने के लिए देखें, क्योंकि पौलस फिर कहता है कि ईसा ने हमारे पापों के लिए मरा, शास्त्रों के अनुसार। यानी, ईसा मर गया। हाँ, कैसे, हमारे बेहदीली से हमें मुक्ति प्राप्त होने के लिए क्योंकि पाप कुछ और नहीं है बल्कि लक्ष्य की कमी है। हम इससे कैसे मुक्त हो सकते हैं? हर दिशा में, लेकिन सभी प्रकार में, वह मर गया, दफन किया गया और जीवित हो गया। ईसा ने हमारे पापों के लिए मरा, और यह शास्त्रों के अनुसार था। इसका मतलब है कि बाइबिल में, जिसे हम पुराना आध्यात्मिक ग्रंथ कहते हैं, मैं यह पहले ही भविष्यवाणी और पूर्व से ही इसका उदाहारण दिया गया था। मैं यहां यह भी जोड़ना चाहता हूँ, जैसा कि एक तितली वह इलस्ट्रेट करती है, पूरे ब्रह्मांड में वह ईश्वर का काम करने की बात कर रहा है।"

यह केवल भगवान की सृष्टि में ही नहीं दिखाया गया है, बल्कि यह पहले ही शास्त्रों में स्थापित किया गया था, और भगवान ने उसे हजारों वर्षों के बाद, सटीक समय पर पूरा किया। ईसा ने हमारे पापों के लिए मरा, शास्त्रों के अनुसार। उसका दफन हुआ और वह उठाया गया, शास्त्रों के अनुसार, तीसरे दिन के बाद। वास्तव में पौलस यहां कह रहा है कि यह इंजील का ए.बी.सी. है। यह इससे शुरू होता है, ये हैं तत्व, यह मौलिक है। ये पहले सिद्धांत हैं, इस इंजील के ए.बी.सी. से शुरू होता है, जिसमें कहा गया है कि ईसा मरा, उसका दफन हुआ, और उसे तीसरे दिन उठाया गया। मैंने शक्तिशाली स्लाइड में शब्द "हुआ" और "उठाया गया" को बोल्ड किया है ताकि यह दिखाए जा सके कि यह निष्क्रिय रूप है। उसे जगाया गया, वह वास्तविक रूप से मर गया था, उसने तीन दिन तक कब्र में पड़ा था, फिर भगवान ने उसे जगाया। यह इतना मौलिक है, मैं यह बाद में दिखा दूंगा और इसलिए देख लो कैसे ईसाई धर्म ने इस संदेश से कितनी जल्दी ही अलग हो गया है। तब उस समय लोगों ने इस संदेश को, यह आधिकारिक रूप से ऐसा कहा गया है, निकीया की सभा में, कहा कि ईसा भगवान का बेटा नहीं है, बल्कि उसे उसके स्वयं को ईश्वर का बेटा बना दिया गया है। वह ईश्वर है। लेकिन अगर वह ईश्वर का बेटा है तो उसे वास्तविक रूप से मरने की क्षमता नहीं थी... क्योंकि भगवान मर नहीं सकता है... उस समय उसे जगाने के लिए भी उसकी और से किसी और की आवश्यकता नहीं थी। इसलिए तुम यहां देख सकते हो कि अगर आप ऐसा मानते हो कि यह जो सामान्यतः घोषित हो रहा है और जैसा कि डॉगमा और अर्थोडॉक्सी में स्थापित है, तो आप कभी भी नहीं मान सकते कि भगवान ने उसे मृत्यु से जगाया, क्योंकि वह फिर खुद भगवान हो जाता है और उसको उठाने के लिए उसकी आवश्यकता नहीं थी... लेकिन बाइबल यही कहती है।

मैं यहां इस पर ध्यान दिला रहा हूं कि ये झूठ कितने सूक्ष्म हैं, यह कैसे संपूर्ण धार्मिक संगठन में गहराई से द्रष्टि डाल रहे हैं। ठीक है। यह ए.बी.सी. है, ईसा मर गया, उसका दफन हुआ और तीसरे दिन उठाया गया, शास्त्रों के अनुसार। ध्यान दें, हमेशा इंजील में या प्रेरितों की पुस्तक में, जब वहां इंजील प्रस्तुत किया जाता है, तो हमेशा कहा जाता है, यह वह है जो भगवान ने वादा किया था का पूर्णता है। इसलिए यह एक इंजील है! भगवान ने कुछ वादा किया था और अब "सही समय, सही स्थान" क्योंकि यह सटीक रूप से वहां हुआ है जहां होना चाहिए था, सटीक समय और विधि में हुआ है। संक्षेप में, सभी प्रकार में, यह शास्त्रों के अनुसार है! मैं यह बड़ी बात मानता हूं, भगवान अपने वचन का उपहास करता है। यह है भगवान के धर्म का खुलासा।

इसलिए यह ए.बी.सी. है, पौलस फिर बढ़ते हैं और कहते हैं: और उसे देखा गया, इसलिए उसे मृत्यु से जगाया गया, तीसरे दिन के बाद शास्त्रों के अनुसार। और उसे देखा गया, केफास द्वारा और फिर बारह द्वारा, और सूची भी पूरी नहीं है। इसके बाद उसे एक साथ पांच सौ से अधिक भाइयों ने देखा, जिनमें से अधिकांश उस समय जिन्दा थे, लेकिन कुछ सो गए थे। पौलस लगभग पाँचवीं सदी में इसे लिख रहे थे, इसलिए उस समय से लेकर पूरे 20 वर्ष हो गए थे जब ईसा मर गया था और जीवित हुआ था। पौलस कहता है, जो कभी वहाँ है जहाँ ईसा उस अवसर पर पाँच सौ से अधिक लोगों के सामने आया था, उनमें से अधिकांश अब इसे साक्षात्कार कर सकते हैं क्योंकि वे अब भी जीवित हैं। कम से कम उस समय जब पौलस ने इसे लिखा। अन्य शब्दों में, यह ऐतिहासिक रूप से दस्तावेज़ किया गया है। हम एक किस्से या एक अच्छी दार्शनिक विचारधारा की बात नहीं कर रहे हैं, बल्कि एक सूचना, एक सूचना, एक तथ्य की बात है। यह तथ्य हुआ है और उसे साक्षात्कारिक, दृष्टांतीक द्वारा पुष्टि की गई है। बहुत से साक्षात्कारिकों के द्वारा पुष्टि की गई है।

आप जानते हैं कि यह कैसे कानूनी दुनिया में होता है, एक मामले को स्थिर माना जाए तो दो या तीन साक्षात्कारी होने चाहिए। इस मामले में सैकड़ों साक्षात्कारी थे और वे सभी यही कह रहे थे। इसलिए यह नहीं था कि एक दूसरे का खंडन कर रहा था जो एक और कहता था। नहीं, वे सब बिल्कुल एक ही बात कह रहे थे। यह एक ऐतिहासिक तथ्य की पहचान है। पौलस फिर बढ़ते हैं और उसके बाद उसे याकब द्वारा देखा गया, इसके बाद सभी अपोस्तलों द्वारा क्योंकि वह कक्ष वास्तव में बारह से भी बड़ी है। लेकिन आखिरकार और यह पौलस के लिए सबसे प्रबल और भी सबसे विशेष है और हमारे लिए भी।

पौलस समाप्त करता है और कहता है, और आखिरकार उसने भी मुझसे मिलकर दिखाई दिया। क्योंकि इस समय तक ईसा पहले स्वर्ग में चला गया था और उठाया गया था और उठने के कुछ वर्षों बाद, वहाँ हौसले से सौलुस ऑफ तारस के पास आया जो कि उस वक्त जैसे अपोस्तलों द्वारा शिक्षित नहीं किया गया था। सौलुस एक विरोधी था, एक धर्मभ्रष्ट था और उसी समय उसके पास ईसा दिखाई दिया। इससे उसका समापन हुआ, समापन हुआ। सभी में आखिरी, एक असामयिक जन्म के रूप में वह दिखाई दिया, ईसा ने मुझसे कहा है, पौलस कहता है।

पौलस कहते हैं, मैं अपोस्तलों का सबसे छोटा हूँ, इस वजह से। मुझे एक अपोस्तल कहा जाना लायक नहीं है, क्योंकि मैंने भगवान की सभी इक्कलिसिया की पीछा की थी। लेकिन कहते हैं, भगवान की कृपा के द्वारा मैं वह हूँ जो मैं हूँ। मैंने इसे नहीं ढूँढ़ा, उल्टी गिनती में भी, लेकिन मुझे जकड़ा गया है और यह भगवान की कृपा है जो मेरे सामने आई है। यह वास्तविकता में उसकी पूरी कहानी है, अर्थात् भगवान की कृपा, जो सब कुछ से ऊपर है। जो मानव से कुछ भी अपेक्षित नहीं करती है और जिसे वह बाहर कर सकती थी। पौलस को बाहर देश, राष्ट्रों के बाहर भी बुलाया गया था। लेकिन भगवान की कृपा के द्वारा मैं वह हूँ जो मैं हूँ और उसकी कृपा मेरे साथ व्यर्थ नहीं गई है। मैंने उन सभीसे ज्यादा मेहनत की है। लेकिन उसने जल्दी ही यह कहने की जल्दी कहता है, लेकिन नहीं मैं, बल्कि मेरे साथ भगवान की कृपा है जो मेरे साथ है। पौलस को जकड़ा गया है और भगवान की कृपा ने उसके साथ किया है। पौलस वहाँ इस तरह से नहीं खड़ा है, कि यह मेरे साथ हुआ है!

और फिर, अब वह शब्द जिस पर मैं ध्यान केंद्रित करना चाहता हूँ, वह है श्लोक 11। उसने कहा कि मैं, और पौलस ने यह खुद के बारे में कहा, चाहे वह मेरा बारह हो या अपोस्तलों का समूह, या सभी अपोस्तलों का समूह हो, इसका कोई अंतर नहीं पड़ता। मैं या वे, हम इसे सूचित करते हैं, अनुवाद के अनुसार हम इसे प्रसारित करते हैं, हम किसी बात का ऐलान करते हैं। जैसा कि हेरौट करता है। हम इसे सूचित करते हैं और तुम भी ऐसा ही मानते हो। इसका अर्थ है कि, इस ईसा की उठाई गई बोध की संदेश है। क्योंकि उसको केवल तब उठाया जा सकता था जब उसने पहले मरना था, मरने के बिना कोई उठाने वाला नहीं हो सकता, यह बात साबित होती है कि वह सचमुच मृत था और तीन दिनों तक कब्र में था, जिससे यह साबित होता है कि उसने उसको वास्तविक रूप से मरने के बाद तीन दिनों बाद जीवन्त किया था। यह है संदेश, प्रचार। ईश्वर ने ईसा को शास्त्रों के अनुसार, जो लिखा गया था, मृत्यु से उठाया।

पौलस कहते हैं, वह मुझे प्राप्त हुआ है, वह मैंने बताया है, और यह कि तुम इसे तवाशय तुम सुनते हो या किसी और से तुम मेरे बारे में जानो, पौलस कहते हैं, यही संदेश है! हम ऐसा घोषणा करते हैं और तुम ऐसा विश्वास करते हो। इसके साथ, यह कहा जा रहा है कि वह पौलस द्वारा बताए गए और जो बारह अपोस्तलों द्वारा प्रचारित किया गया है, वह समर्पित है, अर्थात् उठाया जाता है, पौलस और बारह अपोस्तलों द्वारा। यह वह संदेश है जिसे उन्होंने प्राप्त किया था, जिस पर उन्होंने विश्वास किया और जिसके लिए उनकी आँखें, कान और हृदय खुले थे। यह यदि मैं आपको दिखा सकता हूँ, क्योंकि चलिए हम ह्यूज के किताब में जाते हैं, और खासकर पेत्र को देखते हैं, जो किताब के द्वारा प्रेरित किया गया है। पेत्र वास्तविकता में बारह के वकील भी हैं। देखें कि वे, वास्तव में बारह, लेकिन विशेषकर पेत्र, ने बताया है, घोषित किया है। हम थोड़ी देर के लिए ह्यूज के किताबों को ब्राउज़ करें। इसका मतलब है कि पौलस, जो कहते हैं मैं या वे, हम ऐसा प्रचार करते हैं और तुम ऐसा मानते हो। मैं तुम्हें अब दिखाता हूँ कि पौलस क्या कहता है, अर्थात्: जो पुनरुत्थित है, उसका प्रचार मेरा ही संदेश नहीं है, बरक वास्तव में बारह का भी है, ह्यूज की पुस्तकें यह दिखाती हैं।

हम इंजील के दूसरे अध्याय, पेंटीकोस्ट दिवस, को पढ़ते हैं, जो उठाने के दिन के पचास दिनों बाद आता है, जो एक यहूदी ऊच्च दिवस भी है। इसके बाद, द्वादश में पेट्रस मंदिर के छत्र में अपने विवाद को रखते हैं, फिर उन्होंने तहज़ीबी प्रस्ताव में विभिन्न उद्धृतियों का जिक्र किया है। इसका उद्देश्य दिखाना है कि उस समय (उनके दिनों में) जो हो रहा है, यह सही रूप से शास्त्रों में पूर्वानुमानित है। फिर उन्होंने कहा: "और तुमने यीशु को क्रूस पर छड़ाया है, तुमने उसे मार डाला है, और यह यीशु वह है जिसने हम सभी गवाह हैं कि उसने भगवान को जीवित किया। इस गवाही को आपको बहुत न्यायिक

दृष्टिकोण से देखना चाहिए, यह किसी है जिसने किसी चीज़ को अपनी आँखों से देखा है। पेत्र कहते हैं, हम सभी मिलकर साक्षात्कार कर सकते हैं कि भगवान ने उसे मृत्यु से जगाया है।

यही सन्देश है! यह जीसस मर गया था यह कोई खबर नहीं थी, सभी जानते थे। लेकिन यह जीसस उठा है और हम उसके साक्षात्कारी हैं।

हैंडलिंग्स 3, यहां पीटर फिर से बोल रहे हैं। यह उस आदमी के चमत्कारी उपचार के संदर्भ में है जो 40 वर्ष से पैरालीक था और साफ दरवाजे के पास बैठा था। इस आदमी ने कभी चला नहीं था। उसने ऊपर की ओर देखा और फिर वह उछला और मंदिर में चला गया। पुनर्वास, ऐसा कुछ नहीं, सीधा भगवान के चमत्कार ने हो गया था। पीटर स्पष्ट करते हैं कि यह किस्सा प्रतिकृतिक है, वह कहता है। जो इस आदमी के साथ हुआ, वह तुम्हारे साथ भी हो सकता है। वह इसे इस्राएल के लोगों को कहता है। भगवान ने उसे, अपने दास को, तुम्हारे लिए उठाया है और तुम्हें आशीर्वादित करने के लिए तुम्हारे पास भेजा है, इस्राएल के लिए। इसके साथ ही यह भी कहा जाना चाहिए कि बारह का गिनती इस्राएल के लिए है, यह इस्राएल के बारह जातियों से संबंधित है। बारह क्या साक्षात्कार करते हैं? कि भगवान ने यीशु को मरे हुए से उठा दिया है, और यह किसके लिए किया है सबसे पहले? इस्राएल के लिए!

Hier is de vertaling van de verstrekte tekst naar het Hindi:

पहले के छंदों में, पेत्र कहते हैं, यदि आप अब विश्वास करते हैं, इस मसीह में जिसे भगवान ने मृत्यु के बाद से जगा दिया है। तब मसीह आकाश से लौटेगा और सभी पूर्ववचनों के शब्दों को पूरा करेगा और सब कुछ सुधारेगा। यह दुनिया में शांति का युग शुरू होगा। संक्षेप में, आप अब विश्वास करते हैं और फिर मसीह वापस आएगा और फिर वह इस्राएल के माध्यम से पृथ्वी पर शांति का युग लाएगा। पहले इस मसीह को इस्राएल के लिए भेजा गया है, इस्राएल को आशीर्वादित करने के लिए भेजा गया है। बाद में हमें पता चलता है कि ऐसा नहीं हुआ, इस्राएल ने पुनः उस साक्षात्कार को अस्वीकार किया। इस साक्षात्कार को संहेद्रिन द्वारा स्टीफेनस की पत्थरी में आधिकारिक रूप से अस्वीकार किया गया है। मैं हैंडलिंग्स 4 में आगे पढ़ रहा हूं, फिर पेत्र और जॉन को संहेद्रिन के सामने खड़ा होना पड़ता है, उन्हें गिरफ्तार किया गया है और उन्हें जवाब देना होता है। तब पेत्र कहता है, तो आप सभी और पूरे इस्राएल के लोगों को यह ज्ञात होना चाहिए कि यीशु, नजरन के, जिन्होंने तुम्हें क्रूस पर चढ़ा दिया था, लेकिन जिन्होंने भगवान ने मृत्यु के बाद जगा दिया था, इस नाम के माध्यम से इस आदमी को ठीक खड़ा कर दिया है। फिर से, संदेश क्या है? उनका साक्षात्कार किया गया व्यक्ति मृत्यु के बाद से जगा दिया गया है। अब हम आगे बढ़ेंगे और कॉर्नेलियस के किस्से की ओर देखेंगे। पेत्र चाहते थे कि वह एक अज्ञेय के पास ना जाएं, लेकिन उन्हें पता था कि पहले इस्राएल को विश्वास करना चाहिए। भगवान ने उससे स्पष्ट कर दिया था कि उसे राष्ट्रों के दरवाजे खोलने के लिए। तब पेत्र कॉर्नेलियस के घर में हैं, जो रोमन सेनानी थे, और फिर वह फिर कहता है। उस इस्राएली जनता द्वारा सौंपा गया था कि इस्राएली जनता द्वारा सौंपा गया था कि उन्होंने इसे क्रूस पर चढ़ा दिया था, लेकिन भगवान ने उसे मृत्यु के बाद से जगा दिया था, और उसने दिया था कि वह प्रकट नहीं हुआ था पूरे जनता के सामने, बल्कि केवल उन गवाहों को जिन्होंने भगवान द्वारा पहले ही चुना गया था। यह साक्षात्कार है, इसलिए जब पौलस 1 कोरिंथियों 15 में कहता है, मैं या वे, ऐसा ही है जैसा कि हमने लूकस से हैंडलिंग्स की किताब में सुना है। इसका मतलब है कि उन्होंने, बारह, द्वारा भी जनता को प्रचारित किया कि भगवान ने अपने पुत्र यीशु को मृत्यु के बाद से जगा दिया है। यह भी वजह थी कि वह इस्राएल का मसीह है।

अब मुझे यह भी कहना चाहिए कि अगर यह सब कुछ इतना स्पष्ट है, तो क्यों एक 13वां अपोस्तल जोड़ना पड़ा? इसका संबंध इस बात से है कि इस्राएल ने संहेद्रिन में इस संदेश को आधिकारिक रूप से अस्वीकार किया और स्टीफेनस की पत्थरी के समय एक नया व्यक्ति प्रस्तुत होता है। वह सौलस ऑफ तारसस है। तब उसे दो दिन बाद बुलाया जाता है, उसे राष्ट्रों के लिए निर्धारित किया गया है, राष्ट्रों का अपोस्तल। इस प्रस्तुति स्लाइड पर आपको दो यूनानी शब्द मिलेंगे, "हेतेरोस" और "अल्लोस"। ये शब्द गलातीयों के पत्रों में हैं, जिनमें पौलस ने गलातिया

क्षेत्र में कुछ एकलूसियाएँ लिखी हैं। उसे चौंकाया गया था और चौंकाया गया था क्योंकि एकलूसियाएँ उस बोध की दिशा में भटक गई थीं जिसे उसने पौलस ने उन्हें प्रचारित किया था। उसने अनुग्रह का संदेश प्रचारित किया था और गलातीयों ने इस संदेश को उनसे प्राप्त किया था। बस अब लोग उन्दर प्रवेश कर चुके थे, जूडाइज़र्स और इसे गलातीयों को यहूदी बनाना चाहते थे। उन्होंने उन्हें शनिवार, सुन्नती और और भी कुछ के साथ यहूदी बनाना चाहा। पौलस इस गलातीयों के पत्र में लिखता है: मैं हैरान हूँ कि तुम इतनी जल्दी इस परिवर्तन को स्वीकार कर रहे हो! पौलस ने नहीं बताया था कि कुछ ही दिन पहले उसने अपना सुसार लाया था और ये दूसरे प्रचारक जो क्राइस्ट के नाम में संदेश प्रचारित कर रहे थे, वे उसी जैसा दिख रहे थे। मैं पढ़ता हूँ: मैं हैरान हूँ कि तुम इतनी जल्दी इस परिवर्तन को स्वीकार कर रहे हो जो तुम्हें क्राइस्ट की कृपा में बुलाने वाले की ओर से किसी और संदेश की ओर नहीं है। अब आपको लग रहा होगा कि यह कुछ उस प्रस्तुति स्लाइड के साथ संबंधित है जिसे आपने अभी देखा था, यह एक ऐसा दूसरा संदेश है जो सब कुछ नहीं है। सारांश में, "हेतेरोस" और नहीं "अल्लोस"। इसमें क्या है? यहाँ दो शब्द हैं, यह एक "हेतेरोस" संदेश है जो "अल्लोस" नहीं है। ग्रीक में दो शब्द हैं, यह "हेतेरोस" है जो अन्य प्रकार का है और एक कमजोर शब्द है "अल्लोस" जो अन्य है। यह एक जैसा है और फिर भी थोड़ा अलग है। एक उदाहरण।

आप एक राजा की तस्वीर देख रहे हैं जब वह 40 वर्ष के हैं और उसी राजा की तस्वीर देख रहे हैं जब वह 70 वर्ष के हैं। 40 वर्ष के राजा की तस्वीर 70 वर्ष के होने पर भी एक ही राजा की है, लेकिन वह दिखते हैं अलग हैं। 40 वर्ष के राजा की तस्वीर "हेतेरोस" नहीं है, लेकिन यह "अलोस" है। अंतर यह है कि यह एक विभिन्न समय है। वास्तव में, यह पौलस द्वारा प्रचारित ईसा के साथ इसी सिद्धांत का अनुसरण करता है। यह "हेतेरोस" नहीं है, यह मौत को प्राप्त और भगवान द्वारा जीवित किए गए वही ईसा है जैसा कि बारह अपोस्तल इसे प्रचारित करते थे। लेकिन यह ईसा भी अलग है, यह एक बाद के समय में कहा गया है और उसका लक्ष्य भी अलग है, अर्थात् राष्ट्र। इस तरह से पौलस ने इसे सूचित रखने के लिए नहीं कहा है। पौलस गलातियों से कहता है, तुम्हारे बयान में यह इतना अलग नहीं है, क्योंकि फिर पौलस को कोई समस्या नहीं होती। पौलस का सुसमाचार बारह के समान है, लेकिन कोई दूसरा सुसमाचार नहीं है। गलातियों में हो रहा है और जिसका पौलस ने कहा है: वह जो तुम बता रहे हो और सुसमाचार कह रहे हो, वह सुसमाचार नहीं है, वह शाप के अधीन है। उसके लिए यह सुसमाचार के लायक नहीं है, क्यों? इसलिए कि इसमें और दया नहीं है, पुनः मनुष्य से कुछ अपेक्षित है और यह परिभाषित रूप से सही नहीं हो सकता। जब एक व्यक्ति कुछ कर सकता है जो भगवान के पास कुछ है, तो वह और ईसा सुसमाचार नहीं है। वास्तव में, यह और भी खतरनाक हो जाता है जब मानव से कम मांगा जाता है, क्योंकि फिर आप लगभग अंतर को महसूस नहीं करते हैं। क्या आप मुझे समझा रहे हैं? है ऐसी धर्म है जो मानव से बहुत कुछ मांगता है, तुम्हें यह करना चाहिए, तुम्हें वह करना चाहिए, तब मानव पर एक भारी बोझ डाला जाता है जिसे मानव को पूरा करना होता है। फिर है धर्म जो वास्तव में मानव को बहुत आसान बनाता है, तुम्हें सिर्फ... या, यह मुफ्त है, तुम्हें केवल 1 सेंट देना है, यह मुफ्त है... लेकिन तब यह खतरनाक हो जाता है, क्योंकि तब यह मुफ्त लगता है, यही वह बात है जिससे लोग आपको धोखा देने की कोशिश करते हैं, जैसे विज्ञापनों में किया जाता है। लेकिन फिर पता चलता है, अगर आप छोटे अक्षर पढ़ते हैं तो यह मुफ्त नहीं है और उससे संबंधित विभिन्न परिणाम हैं, आप आसानी से इसमें फंस सकते हैं। मैं भी इसके बारे में सब कुछ जानता हूँ!

यह बहुत सूक्ष्म है, और यह भी क्रिश्चियनिटी की समस्या है, यह मेरे लिए इतना प्यारा नहीं है, लेकिन मैं यह बहुत जानबूझकर कह रहा हूँ। क्रिश्चियनिटी में मानव से इतनी अधिक मांग नहीं की जाती, आपको केवल, रविवार को चर्च जाने की आवश्यकता है, आपको केवल यीशु का चयन करना है। हालांकि, वास्तविक संदेश है, काम पूरा हो गया है।

यह है संदेश: भगवान ने यीशु मसीह को मृत्यु से जगाया है, और यह है गारंटी, चाहे आप विश्वास करें या ना करें, यह ही सुसमाचार है! इसमें उद्धारण है! गलातियों में जो अफसोस हुआ, उसका कारण यह था कि कहा गया: तुम सिर्फ तब धर्मी जीवन जी सकते हो जब तुम खुदाई लोगों की रीतियों और परंपराओं को भी मानते हो, तुम्हें सुनाते हैं। इसका यह मतलब है कि धर्मी बनने के लिए एक शर्त है।

बस यही नहीं, कहा जाता है कि सिर्फ विश्वास करना अब और पर्याप्त नहीं है, ऐसा कहते हैं। गलातियों के अनुसार, अब्राहम की तरह नहीं रह गया था, जैसा कि हम रोमीयों के पत्र में पढ़ सकते हैं कि अब्राहम ने भगवान में विश्वास किया और उसे न्याय में गिना गया। नहीं, कहा गया है, तुम्हें धर्मी बनने के लिए इसे करना होगा और वह करना होगा।

गलातियों में जो कुछ कहा गया और जिस पर पौलस ने गलातियों के पत्र में अध्याय 3, श्लोक 1 में कहा है: "तुम्हें कौन सा जादू कर दिया है, और यह कैसे हो सकता है कि तुम उसमें चले गए हो? क्या तुम्हें इसका अहसास नहीं है?" वह पत्र में पूछता है कि तुम्हें कहाँ है खुशी? तुम कभी इतने खुश थे, और उससे क्या हुआ है? यह हमेशा समस्या है जब कुछ मानव से मांगा जाता है। तब तक मांस शक्तिशाली हो जाता है... पौलस कहते हैं: तुम्हारा कहना एक और सुसमाचार है और सिर्फ भिन्न नहीं है!

अब मैं एक और बिंदु पर आता हूँ, तो मैं एक अध्याय आगे बढ़ता हूँ और मैं गलातियों के दूसरे अध्याय में पहुंचता हूँ। वहां पौलस ने एक मुलाकात का वर्णन किया है जिसे उन्होंने यरूशलम में बारह शिष्यों के साथ की थी, जिनमें तीन के नाम उल्लेख हैं, जैकब, पेत्र और यूहन्ना, उसी क्रम में हमारे पास नए नियम के पत्र भी हैं। ये तीनों लोग पौलस को सामुदायिक साझेदारी का दायित्व देते हैं। उन्हें पौलस की बातों में कठिनाई हुई थी। पेत्र से पूछो, उन्होंने कहा, इसे समझना सब कुछ कठिन है। लेकिन फिर भी, वे स्वीकार करने के लिए बाध्य थे कि जो कुछ उसने सूचित किया था, वह सच था! उन्होंने उसे सामुदायिक साझेदारी का दायित्व दिया और जब वह वहां यरूशलम में है, हैंडलिंग्स 15 में उस मुलाकात का वर्णन है, तो वहां यह लिखा है। जब उन्होंने ध्यान से देखा, वे यहूदी सूचित करने वाले अधिकारी जरूरतमंद हैं। फिर कहा गया कि मेरे पर लौटाया गया लौटाया गया है, यह क्या सटीक एक अच्छा सूची है? यह एक ऐसा सूची है जिसमें सुन्नत का कोई स्थान नहीं है। वोह सुन्नत एक थोड़ी टेक्निकल शब्द है, लेकिन इसका अर्थ सिर्फ यह है। तुम खतना हो सकते हो या नहीं हो सकते। तुम्हारी या तुम्हारी नहीं हो सकती है। यह अवश्य एक रीति का नाम नहीं है, बल्कि एक जनजाति का नाम है। वास्तव में, सुन्नत यहूदा, यह जनजाति है, जिसके पास सुन्नत है और जिसके साथ जुड़े हुए सभी विशेषाधिकार।

पौलस का सुसमाचार उसके से अलग है। उसने सुन्नत के विशेषाधिकारों का इनकार नहीं किया है, लेकिन उसके सुसमाचार में सुन्नत का कोई स्थान नहीं है। इसलिए उसने इसे, यहूदा का सुसमाचार, कहा है। दुर्भाग्य से, इसे मॉडर्न बाइबिल अनुवादों में गलत रूप से प्रस्तुत किया जाता है। यहां लिखा जाता है कि यहूदा के लिए सुसमाचार यहां कहा जाता है, या अनबेसन्टेड के लिए। हालांकि, इसमें इतना अधिक चर्चा नहीं है, यह कहता है कि वह कुछ बताता है या उस बात की आत्मा का हिस्सा है जो कहा जा रहा है।

जब वे ने मुझपर देखा कि मेरे पर यहूदी सुसमाचार सौंपा गया है, जिसमें सुन्नत का कोई स्थान नहीं है, जैसा कि पत्र को सुन्नत का, ऐसा कुछ मेरा मतलब है! पौलस जैसा कि उन्होंने बताया, वह पेत्र और बारह अन्य अपोस्तलों के संबंध में विभिन्न था। क्योंकि पौलस को सुन्नत का सुसमाचार सौंपा गया था, जबकि पेत्र को सुन्नत का सौंपा गया था। यह अलग है! कोई और सुसमाचार नहीं, क्योंकि पेत्र ने जीवंत क्राइस्ट की प्रचार किया, केवल दृष्टिकोण था विभिन्न। कंप्यूटर शब्दों में कहा जा सकता है, उसने वास्तव में एक अपडेट किया था। मेरा मतलब है, यह सालों बाद था, स्थिति बदल गई थी, इसराइल ने आधिकारिक रूप से सुसमाचार को अस्वीकार किया था, स्थिति बदल गई थी, सुसमाचार अब नातिओं के पास जा रहा था। स्थिति बदल गई थी, समय बदल गया था, यह था अलग था, लेकिन जीवंत क्राइस्ट का संदेश एक ही रहा। पौलस को भी उन बारह अपोस्तलों की तरह उठाया नहीं गया था। उन्होंने यहां पृथ्वी पर प्रशिक्षण प्राप्त किया था, भी उन 40 दिनों के दौरान, जब उन्होंने यहां पृथ्वी पर जीवंत प्रभु से मुलाकात की थी। पौलस नहीं! पौलस को आकाश से बुलाया गया था! क्या आप समझ रहे हैं! यह एक अलग स्थिति है, यह पृथ्वी के बाहर हुआ, इसराइल के बाहर, नातिओं के बीच।

वह अलग है, देख रहे हैं ना? नहीं कोई और सुसमाचार क्योंकि फिर, जो सुसमाचार पेत्र ने प्रचारित किया, उसमें सुन्नत एक प्रमुख भूमिका निभाती है। यह इसराइल के लिए एक संदेश है कि वे विश्वास करेंगे, तब मसीह वापस आएगा और फिर इसराइल के माध्यम से जगह-जगह उपयोग होगा और राज्य स्थापित होगा। यह सुन्नत का सुसमाचार है। वह सुसमाचार सच है! बहुत जल्दी जब भगवान की यह कार्यशैली एकलेशिया के साथ समाप्त होगी, और हम आकाश में प्रभु के पास जाएंगे, तो

भगवान इजराइल के साथ फिर से धागा लेगा। तब जरूसलम में फिर से दो साक्षी होंगे, ऐसा होगा! फिर पेत्र के इस सुसमाचार को फिर से लागू किया जाएगा, तब वह पेत्र के नए नियम में जो पत्रिकाएँ हैं, जॉन, और जैकबस, वे फिर से प्रासंगिक हो जाएंगे।

लेकिन अब हम इंटरवल में जी रहे हैं, ब्रेक के दौरान जब सुसमाचार कुछ समय के लिए ठहर गया है। वह समय है जब पौलस सुसमाचार प्रचारित करता है। मुझे आशा है कि आप समझ रहे हैं कि यह अलग है, और इस अध्ययन में किस पर ध्यान केंद्रित है, यह बेसिक रूप से एक ही सुसमाचार है जो अनुरूप है। वह आधार में एक जैसा है। अल्फाबेट, तत्व एक हैं। बेसिनडेनिस के सुसमाचार में संदेश है, भगवान ने इसराइल को बुलाया, बेसिनडेनिस को। जबकि वोरहूड के सुसमाचार में भगवान ने एक पैगन जनता को बुलाया। वास्तव में यह ऐसा है कि पौलस की प्रचार बोलतें हैं, यहदी उस जनता में शामिल होते हैं जिसमें दो एक हो गए हैं। जिसमें बेसिनडेनिस अब कोई भूमिका नहीं निभा रहा है।

रोमियों 11 में पौलस लिखते हैं कि भगवान एक मुख्य जनता के माध्यम से इस्राइल को ईश्वर के लिए बुलाता है। बेसिनडेनिस का सुसमाचार एक पृथ्वीय दृष्टिकोण है; यह बारह के द्वारा प्रचारित किया गया है जो पृथ्वी पर प्रभु को जानते थे, जो पृथ्वी पर होने वाली घटनाओं को ध्यान में रखते हुए। जेरुसलेम और जनों के साथ, यह एक पृथ्वीय दृष्टिकोण है। वहां वोरहूड के सुसमाचार में एक आकाशीय दृष्टिकोण है, पौलस को आकाश से बुलाया गया था और इसके अलावा, जो जनता आज घोषित हो रही है, उसका एक आकाशीय लक्ष्य है, इफेसियों के पत्र में भी देखें। यही अंतर है!

क्या ये इंजील एक दूसरे से टकराते हैं? क्या यह एक-दूसरे के विरुद्ध हैं? नहीं, यह विभिन्न है! बारहों ने इसे माना है, उन्हें इसे समझने और विचार करने में कठिनाई हुई है, यह सत्य है, लेकिन वोरहूड के सुसमाचार में वास्तव में एक नई व्यवस्था की घोषणा हो रही है। पौलस ने भी कहा है कि मुझे इस व्यवस्था, इस प्रबंधन, का प्रबंधन दिया गया है, जिसमें दो एक हो गए हैं। यह तथाकाल, एक अंतराल है, एक विराम है। भगवान जल्द ही फिर से इस्राइल के साथ धागा उठाएगा। लेकिन एक बात, और मैं उसके साथ समाप्त होना चाहता हूँ, एक बात उसके साथ वैसी ही रहती है! उठाए गए ईसा, चाहे हम उसे पृथ्वी पर जानते हों जैसा कि बारह ने उसे पृथ्वी पर जाना है या हम उसे उस रूप में जानते हों जैसा कि वह अब है, वहां भगवान के दाहिने हाथ पर है और हम भी उस दिशा में जा रहे हैं। दोनों ही स्थितियों में हम उठाए गए ईसा की बात कर रहे हैं जो पूरी तरह एकसार है, इसलिए कोई अन्य इंजील नहीं, लेकिन बिल्कुल अलग है! इस बाइबिल स्टडी के लिए इतना ही!

Arabisch:

وإلا، ليس هناك إنجيل آخر. والصورة التي تراها هنا في الخلفية يجب أن توضح ذلك أيضًا. سأعود إليها بتفصيل قليل، لأنك ترى فيها طريقين متشابهين على الصورة وفي نفس المكان مرتين، ومع ذلك، هناك فرق في كل مرة تراها. إذا، إنها مختلفة بعض الشيء، ولكنها ليست مختلفة تمامًا. وفي هذا السياق، أريد أن أتحدث هذا الصباح عن الإنجيل. إذا، التعبير، العنوان، الذي استخدمته هذا الصباح، يستمد من نص في غلاطية 1، سنعود إليه لاحقًا، ولكن هذا في مرحلة لاحقة. أريد أن أبدأ أولاً بقراءة جزء من 1 كورنثوس 15، وهو فصل رائع حول قيامة يسوع المسيح. في الواقع، يتعلق الأمر أيضًا بجوهر الإنجيل، أي أن الله أقام المسيح من بين الأموات. وفي الواقع، لدينا هنا قصة التي تحدثت عنها قبل هذه الدراسة، أي عن الشخص الذي تحول من يرقة إلى حياة جديدة. وفي كل خلق يمكن رؤية ذلك، ولكن في الواقع، هذا هو التعبير عن موضوع البشارة، الإنجيل. إن ذلك حقيقي، وهذا ما يثبت بولس في 1 كورنثوس 15. يقول ثم هذا

أعلن لكم، أيها الإخوة، بالإنجيل الذي أبشركم به، النص الذي يُعبر عنه حرفياً من النص الأصلي. وقد تلقيت هذا الإنجيل. يُذكر بولس إخوته بما قاله لهم من قبل شفهيًا، والآن يُضيف التوضيح الكتابي لهذا الأمر، وليس ذلك بدون سبب. كان هناك آراء مختلفة تُروج، وكانت هناك بعض الرؤى والأفكار التي كانت تتداول في كنيسة كورنثوس، وبولس يقف بقوة ضد ذلك. يقوم بولس بذلك بطريقة رائعة، من خلال تقديم الأدلة على ما يقوله.

الخلاص موجود فقط في حقيقة واحدة، وهي الضمان، أن هناك واحدًا قد تغلب على الموت وبهذا تم إعطاء ضمان من جانب الله، أنا أفعل ما وعدت به، والأمر الذي حدث له، وهو أنه ترك وراءه الموت وأحضر إلى النور حياة لا تفتنى، وهذا هو المصير، لكل إنسان في درجته. هذا هو إنجيل فرح، لأنه ليس سؤالاً أو برنامجاً حول ما يجب عليك فعله، أو فلسفة. لا، إنها حقيقة تاريخية، إعلان، بشارة جيدة ولا يمكنك فعل أو عدم فعل شيء بها. ولا يُطلب منك شيء، لا يتعلق بالممارسة، ولكن له عواقب رائعة للممارسة، ولكن أعني، لا يمكنك فعل شيء بها أو استبعاد شيء منها. وهذا هو ما يجعل الأمر رائعًا، أن الله يُعلن ذلك، ويُعلن كالسفيرين كرسل بشارة. في هذا يكمن الخلاص. وتحديدًا في هذا الإعلان، في هذه البشارة الجيدة والسارة.

هذا ما يقوله بولس، ثم أقرأ من الآية 11. يشرح بولس الأمور بشكل أدق: "سلمت إليكم، قبل كل شيء، ما أخذته أيضًا." فأنتم تعلمون، بولس مستقل تمامًا عن الاثني عشر والذين كانوا رسلاً قبله، دعوا وتعلموا. إنه لم يتم استدعاؤه فقط على طريق دمشق خارج البلاد، بل كان قد استفاد أيضًا من تعليم الرب نفسه في عربي. يقول بولس: "ما أخذته قد سلمته أيضًا إليكم." يوضح بولس في ذلك ما هو أساسي، ما قد قدمه في المقام الأول لهم. الطرافة هي أنه عندما تقرأ ذلك، يبدأ حيث انتهت الأناجيل، أي بموت وقيامة المسيح. تحقق من ذلك، لأن بولس يذهب إلى الأمام بالقول أن المسيح مات من أجل خطايانا، حسب الكتب. وهذا يعني، مات المسيح. نعم، لماذا؟ ببساطة، ليخلصنا من هدفنا الضائع، لأن الخطيئة ليست سوى فقدان الهدف. كيف نتحرر من ذلك؟ بأي طريقة، ولكن بكل الطرق، إذا مات، دفن، وقام. المسيح مات من أجل خطايانا، وهذا كان حسب الكتب. يعني ذلك أن كل شيء في الكتاب المقدس، الذي نسميه التوراة القديمة، كان قد تنبأ به مسبقًا وتمثل بالفعل. يجب أن أضيف هنا، تمامًا كما يوضح ذلك الفراشة، يتحدث الخلق كله عن العمل الذي يقوم به الله.

لم يُظهر ذلك فقط في خلق الله، بل كان قد تم تسجيله بالفعل في الكتب المقدسة، وأخيرًا قام الله بتحقيق ذلك بدقة بعد آلاف السنين. المسيح مات من أجل خطايانا حسب الكتب. دُفن وقام بعد اليوم الثالث حسب الكتب. في الواقع، ما يقوله بولس هنا هو ألف باء الإنجيل. يبدأ الأمر هنا، هذه هي العناصر، هذه هي الأساسيات. هذه هي بالحرف الأول حتى، من الإنجيل، أي أن المسيح مات، ودُفن، وقام في اليوم الثالث. لقد قمت بتبسيط الضوء على كلمة "تم" و "قام" على الشريحة للعرض التقديمي بشكل دسم للتعبير عن أن هذا هو الشكل السلبي. لقد قام، كان ميتًا حقًا، وقضى ثلاثة أيام في القبر، ثم قام بفضل الله. هذا هو ما هو أساسي، وسأظهر ذلك لاحقًا، ولهذا السبب ترون أيضًا لماذا انحرفت المسيحية من هذه الرسالة منذ مرحلة مبكرة جدًا. في ذلك الوقت، قُدر رسالة الإنجيل على أنها، رسميًا حتى، خلال مجمع نيقية، أن المسيح ليس ابن الله، ولكن تم تحويله إلى أنه هو الله الابن. إنه الله نفسه. ولكن إذا كان هو الله الابن، فلا يمكنه أن يموت حقًا... لأن الله لا يمكن أن يموت... لذلك لم يكن بحاجة إلى شخص آخر ليقوم بقيامته. لذلك من هنا يأتي الاعتقاد إذا قلت إن ما يُعلن عليه رسميًا وكما هو محدد في العقائد والأرثوذكسية، فإنك لا تستطيع أن تؤمن بصدق أن الله قام بإحياءه من بين الأموات، لأنه في هذه الحالة سيكون هو الله نفسه ولن يحتاج إلى شخص آخر ليقوم بالقيامة... ولكن الكتاب المقدس يقول العكس تمامًا.

أشير هنا إلى مدى دقة تلك الأكاذيب وكيف اخترقت واندمجت في النظام الديني الكبير. حسنًا، هذا هو الألف باء، المسيح توفي، دُفن، وقام في اليوم الثالث، حسب الكتب. انتبهوا، دائمًا في الأناجيل أو في سفر الأعمال، عندما يُقدم الإنجيل هناك، يقال دائمًا، "هذا هو الوفاء بما وعد الله به." لهذا يعتبر أيضًا إنجيلًا! وقد وعد الله بشيء والآن "الوقت المناسب، المكان

المناسب" لأنه حدث بالضبط حيث يجب أن يحدث، في اللحظة المحددة وبالطريقة التي يجب أن تحدث. ببساطة، في كل الجوانب، إنها حسب الكتب! أجدها رائعة، الله يفي بوعد. هذا هو إظهار عدالة الله.

هذا هو إذا الألف باء. يذهب بولس بعد ذلك ويقول: "وظهر لهم"، إذا قام من الأموات، في اليوم الثالث، حسب الكتب. "وظهر لهم، لكيفاء، ومن ثم للاتني عشر، والقائمة ليست حتى كاملة. ثم ظهر لأكثر من خمسمائة إخوة في وقت واحد، منهم من كان غالباً على الحياة في ذلك الوقت، ولكن بعضهم قد نام. يكتب بولس هذا في حوالي العام خمسين، لذلك كان قد مضى 20 عاماً تقريباً منذ أن توفي المسيح وقام من بين الأموات. يقول بولس: "غالبية الذين كانوا حاضرين عندما ظهر المسيح لخمسمائة في آن واحد، بل حتى أكثر من ذلك، يمكن أن يؤكدوا عليه الآن، لأنهم لا يزالون على قيد الحياة الآن، على الأقل في الوقت الذي كتب فيه بولس هذا." بمعنى آخر، إنها موثقة تاريخياً. ليس لدينا هنا حديث عن قصة خيالية أو فلسفة جميلة، ولكن عن إعلان، إخبار، حقيقة. حدثت هذه الحقيقة وتم تأكيدها من قبل الشهود، من قبل الشهود العيان. وتم تأكيدها من قبل العديد من الشهود العيان.

تعلم كيف يسير الأمر في العالم القانوني، يجب أن يكون هناك شاهدان اثنان أو ثلاثة إذا كان الأمر واضحاً. في هذه الحالة، كان هناك مئات الشهود، وكانوا جميعاً متفقين فيما شهدوا به. لم يكن الأمر كما لو أن أحدهم يتناقض مع ما يقوله الآخر. لا، كانوا يروون جميعاً نفس الشيء بدقة. إليك هنا علامة حقيقة تاريخية. يذهب بولس بعد ذلك ويقول: "ثم ظهر لهم جميعاً، أولاً لكيفاء، ثم للرسل جميعهم، لأن هذه الدائرة في الواقع أكبر بكثير من الاتني عشر." ولكن الأخير، وهذا هو الأكثر إقتناعاً بالنسبة لبولس وأيضاً بالنسبة لنا بالمناسبة، هو أنه ظهر لي أيضاً، يقول بولس. لقد صعد المسيح إلى السماء بالفعل وبضع سنوات بعد القيامة، ظهر بشكل شخصي لساولوس من طرسوس الذي لم يكن قد تلقى تدريباً من قبل يسوع مثل الرسل. ساولوس كان عدواً ومدمراً للكنيسة، وظهر المسيح له بالذات. وبهذا يكون هو الختام، الذروة. كآخبر للجميع، كما لو كان يظهر لطفل غير مكتمل، ظهر المسيح أيضاً لي، يقول بولس.

يقول بولس: "أنا أقل من الرسل، لهذا السبب." أنا لا أستحق أن أسمى رسولاً، لأنني كنت أضطهد كنيسة الله. ولكنه يقول: "ولكن بفضل الله أنا ما أنا عليه. لم أبحث عنه، بل على العكس، ولكنني أخذت وهو فضل الله الذي ظهر لي." في الواقع، تاريخه بأكمله هو رمز لما كان يعتزم أن يحدث عنه، وهو نعمة الله التي تتفوق على كل شيء، والتي لا تتوقع شيئاً من الإنسان، وكان يُسمح له بالتبليغ عنها. دعوت بولس كانت أيضاً خارج الأرض، بين الأمم. ولكن بفضل الله أصبحت ما أصبحت، وكانت نعمة الله ليست سدى. "لقد تعبت أكثر من جميعهم"، يقول بولس، "لكن ليس أنا بل نعمة الله التي معي." "بولس تم أخذه وهذا ما قامت به نعمة الله به. إذا كان بولس لا يقف هنا ويقول: "لقد فعلت هذا، هذا حدث لي

ثم يأتي الآن الآية التي أرغب في التركيز عليها الآن، وهي الآية 11. يقول: "إمّا أنا، وهنا يتحدث بولس عن نفسه، أو هم، إما الرسل الاتني عشر أو كل الرسل مجتمعين، ليس في الأمر أي فارق. سواء كنت أنا أو هم، هكذا نُبَشِّرُ، "هكذا نُبَشِّرُ، هكذا نُكْرُ، هذا ما يقوم به الهريرة، هكذا نُعْلِنُ، وهكذا تؤمنون أنتم. وهذا يعني أنها أساس إنجيل. مات المسيح، دُفِنَ، ولماذا؟ لكي يمكن أن يتم قيامه من بين الأموات في اليوم الثالث. في الواقع، الإنجيل هو رسالة المسيح الذي قام. حيث أنه لا يمكن له أن يقوم إلا إذا مات أولاً، لا يوجد قيامة بدون موت، والحقيقة أنه مات وبقي في القبر لثلاثة أيام يثبت أنه كان حقاً ميتاً. وفي اليوم الثالث أقامه الله. هذه هي الرسالة، الدعوة. قد أقام الله المسيح حسب الكتب، وفقاً لما كُتِبَ، قامه من بين الأموات.

يقول بولس: "هذا ما تلقينته، هذا ما بَشَّرْتُ به، وبغض النظر عما إذا كنت تسمع ذلك من الاتني عشر أو شخص آخر أو مني، بولس يقول: هذه هي الرسالة! نحن نعلنها، وهكذا تؤمنون أنتم. ما يقال هنا هو أن جوهر الإنجيل، استمع بعناية إلى ما أقول، أن جوهر الإنجيل الذي بَشَّرَ به بولس والذي كان يبشِّرُ به الرسل الاتني عشر هو تماماً نفسه، وهو رسالة المسيح الذي قام. هذا ما كان يُبَشِّرُ به، بولس والرسل الاتني عشر. هذه هي الرسالة التي تلقوها، هذه هي الرسالة التي ألحقت بها إيمانهم، وهي التي كانت تفتح أعينهم وآذانهم وقلوبهم.

أستطيع أن أظهر لك أن هذا هو الحال فعلاً، لنلقِ نظرة على كتاب الأعمال، وفي هذا السياق يظهر بشكل خاص بطرس الذي يتبعونه في الحقيقة الاتنا عشر. دعونا نلقي نظرة على ما قالوه، الاتنا عشر خاصة بطرس، حول الرسالة التي بَشَّرُوا بها. دعونا ننصفح سوياً كتاب الأعمال.

الفكرة هنا هي أن بولس يقول: "سواء أنا أو هم، هكذا نُبَشِّرُ وهكذا تؤمنون أنتم." سأظهر لكم الآن ما قاله بولس، أي: إن البشارة بالمسيح المقيم ليست فقط رسالتني ولكن أيضاً رسالة الاتنا عشر، ويظهر ذلك في كتاب الأعمال

نقرأ في أعمال الرسل الفصل الثاني، يوم العنصرة، الذي يأتي بعد خمسين يوماً من يوم القيامة، وهو أيضاً عيدٌ يهودي. في ذلك اليوم، يقوم بطرس في وسط الاثني عشر بإلقاء خطبته على ساحة الهيكل. يقوم بذكر عدة اقتباسات من سفر المزامير، ذلك ليظهر أن ما يحدث الآن في أيامه هو بالضبط ما كان متنبأ به في الكتب المقدسة. ثم يقول: "وأنتم قد صلبتموه وقتلتموه بيديكم، وأقامه الله من الأموات، حيث نحن جميعاً شهود." يجب أن يُفهم هذا الشهادة بمفهوم قانوني، أي شخص رأى شيئاً "بعينه. يقول بطرس: "نحن يمكننا أن نشهد باتفاق أن الله أقامه من بين الأموات

هذه هي الرسالة! أن يسوع قد مات لم يكن أمراً جديداً، كل الناس كانوا يعلمون ذلك. ولكن هذا يسوع قد قام، ونحن شهود على ذلك.

في أعمال الرسل الفصل الثالث، يتحدث بطرس مرة أخرى، وذلك في أعقاب شفاء عجيب لرجل كان مشلولاً لمدة أربعين عاماً، جلس عند باب الهيكل. هذا الرجل لم يمشي أبداً. نظر إلى الأعلى، وقفز وسار ورقص داخل الهيكل. لم يكن هناك عملية تأهيل، لا شيء من ذلك، بل كانت هناك معجزة من الله. يوضح بطرس أن هذه القصة هي تمثيلية، ويقول: "ما حدث لهذا الرجل يمكن أن يحدث لكم أيضاً." يقول ذلك لشعب إسرائيل.

الله قد أقامه، عبده، لكم وأرسله لكم ليبارككم، أيها شعب إسرائيل. "يجب أن نقول هنا أن الرقم اثنا عشر يُعبر عن" إسرائيل، حيث يتعلق بالاثني عشر سبطاً لإسرائيل. ماذا يشهد الاثنا عشر؟ إن الله أقام يسوع، ولمن فعل ذلك في المقام الأول؟ لصالح إسرائيل!

في الآيات السابقة، يقول بطرس: "إذا جنتم الآن إلى الإيمان في هذا المسيح الذي قام الله بأن يقظه من بين الأموات، فإن المسيح سيعود من السماء وسيكمل كلمات الأنبياء وسيعيد كل شيء، وستبدأ الملكوت السلمي على هذه الأرض. ببساطة، إذا أتيتم الآن إلى الإيمان، سيعود المسيح وسيقوم بقلب الملكوت السلمي على وجه الأرض، وفي المقام الأول، تم إرسال هذا المسيح لصالح إسرائيل. في النهاية، نعلم أنه لم يحدث ذلك، حيث رفض إسرائيل هذا الشهادة من جديد، وهو أمر تم رفضه رسمياً أثناء رجم ستيفن على يد المجلس الكهنوتي.

اقرأ المزيد في أعمال الرسل الفصل الرابع، حيث يقف بطرس ويوحنا أمام المجلس الكهنوتي، حيث تم القبض عليهما ويجب أن يبررا أمامه. يقول بطرس: "قليل منكم وجميع شعب إسرائيل أنه باسم يسوع المسيح الناصري، الذي صلبتموه ولكن الله أقامه من بين الأموات، باسمه يقف هذا الإنسان الذي كان مشلولاً منذ أربعين سنة أمامكم، صحيحاً." مرة أخرى، ما هي الرسالة؟ أن الشخص الذي قاموا بصلبه قد قام الله بقيامته من الأموات.

الآن سنتابع ونلقي نظرة على قصة كورنيليوس. كان بطرس لا يفضل الذهاب إلى الوثنيين في البداية، لكنه كان يعلم أنه يجب أن يأتي إسرائيل أولاً إلى الإيمان. أخبره الله بوضوح أنه يجب عليه فتح الباب أمام الأمم. ثم يجد نفسه في منزل كورنيليوس، القائد الروماني، ويقول مرة أخرى: "هو، السيد يسوع المسيح، الذي تم تسليمه بيد شعبه اليهودي ليصلب، قام الله بإقامته في اليوم الثالث، وأعطاه أن يظهر، ليس للشعب كله، ولكن للشهود الذين اختارهم الله مسبقاً." هذه هي الشهادة، لذا عندما يقول بولس في 1 كورنثوس 15، "إنني أو هم، هكذا نُبشِّرُ وهكذا تُؤْمِنُونَ"، فإن ذلك يتناسب تماماً مع التاريخ كما نسمعه من لوقا في سفر الأعمال. أيضاً أنهم، الاثني عشر، الرسل، كانوا يُبشِّرون حقاً للشعب أن الله قام بقيامة ابنه يسوع من الأموات. وكان هذا هو السبب أيضاً في أنه هو المسيح إسرائيل.

الآن، يجب أن أضيف، إذا كان كل هذا واضحاً جداً، فلماذا كان هناك حاجة لإضافة رسول ثالث عشر؟ يرتبط ذلك برفض إسرائيل رسالة الإيمان رسمياً أمام المجلس الكهنوتي، وعند رجم ستيفن، يظهر شخص جديد. وهو شاول من طرس. يدعو بولس لأول مرة بعد يومين، وكان مقدراً للأمم، رسول الأمم.

في شريحة العرض هذه، ترى كلمتين يونانيتين، الكلمات "هيتيروس" و "ألوس". هذه الكلمات تظهر في رسالة أهل غلاطية، حيث يكتب بولس إلى بعض الكنائس في منطقة غلاطية. كان مستاءً ومذهولاً لأن الكنائس قد انحرفت عن الرسالة التي بشرها لهم بولس. كان قد بشرهم برسالة النعمة، وكان قد تلقت الغلاطية هذه الرسالة. ولكن الآن، اقتحمت أشخاص داخل، يهوديين، وكانوا يرغبون في يهودية الغلاطية. أرادوا يهودية الناس بشأن السبت والختان والمزيد.

يكتب بولس في رسالته إلى أهل غلاطية في الفصل الأول: "أتعجب أنكم تتناولون هذا بسرعة! كان بولس قد جلب إنجيله لم يمر وقت طويل، وهؤلاء الدعاة الآخرون الذين كانوا يُبشِّرون برسالة باسم المسيح كانوا يُبشِّرون بإنجيل يشبه إلى حد كبير. أقرأ لكم: "أتعجب أنكم تتناولون هذا بسرعة من الذي دعاكم بنعمة المسيح، إلى إنجيل آخر ليس آخر." الآن، تشعر بالتأكيد أن هذا له علاقة بالشريحة التقديمية التي رأيتها للتو، وهذا يتعلق بإنجيل آخر ليس كل شيء. إجمالاً، "هيتيروس" وليس "ألوس". فما هو الموضوع هنا؟ هناك كلمتان، إنها تتعلق بإنجيل "هيتيروس" وليس "ألوس". اليونانية لديها كلمتين

لتعبير عن الاختلاف، هي "هيتيروس" التي تعني مختلفة النوع، وكلمة أضعف للفارق هي "ألوس". إنها نفس الشيء ولكنها تظهر بشكل مختلف. على سبيل المثال

تري صورة لملك وهو في عمر الأربعين عامًا ونفس الملك وهو في عمر السبعين عامًا. صورة الملك عندما يكون عمره أربعين عامًا ليست ملكًا آخر عندما يكون عمره سبعين عامًا، ولكن يظهر فيها بشكل مختلف. صورة الملك ليست "هيتيروس" ولكنها بالفعل "ألوس". الفارق هو أنه في وقت مختلف. في الواقع، هذا هو أيضًا المبدأ نفسه في الإنجيل الذي يبشر به بولس. إنه ليس "هيتيروس"، إنه يتحدث عن يسوع الذي مات وقامته الله، تمامًا كما كان الرسل الاثنا عشر يُبشرون. ولكن الإنجيل يختلف، إنه قد تم قوله في وقت لاحق والجمهور مختلف، وهم الأمم.

ليس هذا بدون سبب أن بولس صاغه بهذه الطريقة. بولس يقول لأهل غلاطية: ما تقدمونه ليس بصورة كبيرة مختلفًا، لأن بولس لن يكون لديه مشكلة مع ذلك. إن إنجيل بولس مختلف عن إنجيل الاثني عشر، ولكنه ليس إنجيلًا مختلفًا تمامًا. ما حدث في غلاطية، ويقول بولس في ذلك: ما تروجونه وتسمونه إنجيلًا، ليس إنجيلًا، بل هو تحت لعنة. إن هذا الاسم "إنجيل" لا يستحقه، لماذا؟ لأنه لا يحتوي على نعمة، يتوقع من الإنسان مرة أخرى شيء، وهذا لا يمكن أن يكون صحيحًا بشكل أساسي. في اللحظة التي يمكن فيها للإنسان أن يضيف أو يغير شيئًا فيما يعلنه الله، فإنه ليس إنجيلًا بعد الآن.

في الواقع، يصبح الأمر أكثر خطورة في اللحظة التي يُطلب فيها أقل من الإنسان، لأنه في هذا الوقت يكاد لا يكون الفارق واضحًا تقريبًا. هل تفهم ما أعني؟ هناك ديانات تطلب الكثير من الإنسان، يجب عليك فعل هذا وتجنب ذلك، ثم يتم وضع عبء هائل على الإنسان يجب أن يتحملة. هناك أيضًا ديانات تسهل الأمور كثيرًا للإنسان، يكفي أن تقوم بـ... أو، إنها مجانية، عليك فقط دفع سنت واحد، إنها تقريبًا مجانية... ولكن يكون الأمر خطيرًا بالفعل في هذه الحالة، لأنه يظهر كأنه مجاني، وهذا هو الذي يحاولون خداعك به، تمامًا كما يحدث في الإعلانات. ولكن يظهر لاحقًا، عندما تقرأ النصوص الصغيرة، أنه ليس مجانيًا وأن هناك عواقبًا متنوعة تترتب على ذلك، يمكن أن تقع في الفخ بسهولة. أنا أيضًا أعرف ذلك جيدًا!

إنها أمر دقيق للغاية، وهذا هو أيضًا الشيء المحير في المسيحية، وهذا ليس لطيفًا مني، ولكنني أقول ذلك بوعي تام. لا يُطلب الكثير من الإنسان ضمن المسيحية، عليك فقط أن تذهب إلى الكنيسة يوم الأحد، عليك فقط أن تختار الانضمام إلى يسوع. ومع ذلك، الرسالة الحقيقية هي أن العمل قد انتهى.

هذا هو البيان، أن الله أقام يسوع المسيح من بين الأموات، وهذا هو الضمان، سواء كنتم تصدقون أم لا، هذا هو الإنجيل! في ذلك يكمن الخلاص! ما حدث في غلاطية كانت الفوضى، حيث قيل: يمكنكم العيش ببر بشرط أن تختنوا أو تحتفلوا بأعياد إسرائيل، جميعها عادات وتقاليد يهودية يجب عليكم اعتمادها. هذا يعني أن هناك شرطًا لتكونوا برراء. الإيمان وحده لم يعد كافيًا، ويقولون. بحسب أهل غلاطية، لم يعد الأمر كما كان مع إبراهيم، الذي صدق الله واعتبر له البر كما نقرأ في رسالة رومية. بل، يقولون: يجب عليكم فعل هذا وذاك لتكونوا برراء. فيما يخص ما قيل في غلاطية، يقول بولس في رسالته إلى أهل غلاطية في الفصل 3 الآية 1: "مَنْ سَخَرَكُم يَا غَلَاطِيَّةُ أَنْ لَا تُطِيعُوا الْحَقَّ، أَنْ لَا تُطِيعُوا النَّظَرَ، وَأَنْكُمْ قَدْ اسْتَحْسَدْتُمْ حَتَّى قَدَرْتُمْ أَنْ تَكُونُوا أُمَّةً عَظِيمَةً". يتساءل في رسالته حيث يتساءل عن مكان سعادتهم؟ كانوا في يوم من الأيام سعداء جدًا، فماذا حدث لذلك؟ هذه هي دائمًا المصيبة عندما يُطلب شيء من الإنسان. "إحينها يتم تنشيط الجانب البشري... يقول بولس: "ما تخبرون به هو إنجيل آخر، وليس فقط مختلفًا

الآن أصل إلى نقطة أخرى، عندما أتصفح فصلاً آخرًا وأصل إلى فصل الغلاطيين الثاني. في هذا الفصل، يكتب بولس عن لقاء قام به في القدس مع اثني عشر تلميذًا، من بينهم ثلاثة تم ذكر أسمائهم، يعقوب وبطرس ويوحنا، بهذا الترتيب، وهذا هو نفس الترتيب الذي نجده في رسائل العهد الجديد. قدموا هؤلاء الثلاثة لبولس يمين الشركة. وكانوا قد واجهوا صعوبات مع بولس وما كان يقوله. اسألوا بطرس، يقول: إنه من الصعب فهم كل هذا. ومع ذلك، لم يكن لديهم خيار سوى أن يعترفوا بأن ما قاله بولس كان صحيحًا! أعطوه يمين الشركة وعندما كان في القدس، وفي أعمال الرسل الفصل 15 يتم وصف هذا اللقاء، يقول النص: "عندما علموا أن لي قد افْتَتِنَ به الإنجيل المختوم للغير ختانًا كما كان بطرس للختان. لأن الذي صنع بطرس للرسالة إلى الختان صنع أنا للآثام"، ما هو تحديدًا هذا الإنجيل؟ إنه إنجيل حيث لا يلعب الختان دورًا. "الغير ختان" هو مصطلح فني إلى حد ما، ولكنه يعني ببساطة، سواء كنت قد تم ختانك أم لا. إما أن يكون لديك الختان أو لا. ليس بالضرورة اسمًا لطقوس، ولكنه أكثر اسمًا لشعب. الختان هو في الواقع إسرائيل، الشعب الذي لديه الختان وجميع الامتيازات المرتبطة به.

إن إنجيل بولس ينفصل عن ذلك. إنه لا ينكر امتيازات الختان، ولكن في إنجيله، لا يلعب الختان دورًا. ولهذا السبب يسميه "إنجيل الختان". للأسف، يتم تقديم هذا بشكل غير صحيح في الترجمات الحديثة للكتاب المقدس. يُقال هنا في بعض الترجمات "إنجيل الختان" أو "إنجيل الغير مختونين". ومع ذلك، لا يتعلق الأمر هنا بالعنوان بقدر ما يتعلق بالرسالة أو السياق الذي يتم فيه الحديث.

عندما نتطرقون إلى أن الإنجيل الموكل إليّ هو إنجيل الختان، حيث لا يلعب الختان أي دور، على عكس بطرس الذي كان يتعلق بالختان. هذا هو ما أعنيه! الإنجيل كما قدمه بولس هو مختلف عن إنجيل بطرس والآخرين من الرسل الاثني عشر. فإن إنجيل الختان قد موكل إليه بولس، بينما كان إنجيل بطرس موكلاً له من الختان. إنها مختلفة بالتأكيد! ليس هناك إنجيل آخر، لأن بطرس كان يركز بالمسيح المقام، فقط كانت النظرة مختلفة. في مصطلحات الكمبيوتر، يمكن القول إنه تم تحديثه فعلياً. أعني، كان ذلك بعد سنوات، وكانت الحالة قد تغيرت، رفضت إسرائيل رسمياً الإنجيل، كانت الحالة مختلفة الآن، الإنجيل الآن يتجه إلى الأمم. الحالة كانت مختلفة، والزمان كان مختلفاً، لذلك كانت مختلفة، ولكن رسالة المسيح المقام تظل متطابقة. بولس أيضاً لم يكن قد دُعِيَ بالمسيح المقام على الأرض كما كان الحال مع الرسل الاثني عشر. كان للاثني عشر تدريب هنا على الأرض، حتى بعد القيامة خلال تلك الـ 40 يوماً التقوا بالسيد المقام هنا على الأرض. أما بولس، فلم يحدث ذلك! بولس دعي من السماء! هل ترى! هذه حالة مختلفة، حدثت أيضاً خارج البلاد، خارج أرض إسرائيل، بين الأمم.

هذا مختلف، ألا ترون؟ ليس إنجيلاً آخر، لأن الإنجيل الذي كان بطرس يركز به يلعب فيه الختان دوراً بارزاً. إنها رسالة لإسرائيل أن يأتوا إلى الإيمان، ثم سيعود المسيح وسيبدأ الخلاص عبر إسرائيل على نطاق عالمي، وسيتم تأسيس الملكوت. هذا هو إنجيل الختان. هذا الإنجيل لا يزال حاضراً! عندما ينتهي الله من خطته مع الكنيسة، ونذهب للقاء الرب في الهواء، سيستأنف الله خيوط عمله مع إسرائيل. حينها يكون هناك شاهدان اثنان في القدس، هكذا يبدأ الأمر! ثم يصبح إنجيل بطرس مجدداً ذا أهمية، ثم تصبح رسائل نجد في العهد الجديد من بطرس، يوحنا، ويعقوب ذات أهمية مجددة.

لكننا الآن نعيش في الفاصل، في الوقت الذي يتوقف فيه إنجيل الختان لحظياً. هذه هي الفترة التي يركز فيها بولس بالإنجيل.

أمل أن تفهموا أن هذا مختلف، وحيث يتم التركيز في هذه الدراسة، فإنه يتعلق بنفس الإنجيل في الأساس، والذي هو متطابق. الأبجدية، العناصر هي متطابقة.

في إنجيل الختان، الرسالة هي أن الله يدعو إسرائيل، الختان. بينما في إنجيل الختان، يدعو الله شعباً وثنياً. في الواقع، في رسالة بولس كما يبشر بها، ينضم اليهود إلى هذا الشعب حيث يصبحون واحداً. حيث لا يلعب الختان أي دور أكثر.

في رسالة بولس إلى أهل روما 11، يكتب بولس أن الله يدعو بإحسان بأمة غير حكيمة ليغير إسرائيل إلى الغيرة. إن إنجيل الختان لديه منظور دنيوي، حيث تم الوعد به من قبل الاثني عشر الذين عرفوا الرب على الأرض، مع التركيز على ما سيحدث على الأرض مع القدس والأمم. هذا هو منظور دنيوي. أما إنجيل الختان، فهو يتعلق بمنظور سماوي. بولس دُعِيَ من السماء، وعلاوة على ذلك، الشعب! الذي يتم نداءه اليوم له مصير سماوي، انظر أيضاً رسالة بولس إلى أهل أفسس. هذا هو الفارق!

هل تتناقض هذه الإنجيلات مع بعضها البعض؟ هل هي متناقضة؟ لا، إنها مختلفة! الاثني عشر أيضاً اعترفوا بهذا، كانوا يواجهون صعوبة في فهم ذلك والتفكير فيه، هذا صحيح، ولكن في إنجيل الختان يتم إعلان نوع جديد من التدبير. يقول بولس أيضاً: "وأمانت إليّ هذه التدبيرة"، هذا هو إدارة جديدة، هذا هو التدبير، حيث أصبح الاثنان واحداً. هذه هي الفترة الزمنية المؤقتة، الانقطاع. الله سيستأنف خيوط عمله مع إسرائيل في المستقبل. ولكن هناك شيء واحد، ودعني أنهي به، شيء واحد يظل متطابقاً! المسيح المقام، سواء كنا نعرفه كما عرفه الاثني عشر هنا على الأرض أم نعرفه كما هو الآن، هناك عند يمين الله، وأنا سنذهب في هذا الاتجاه في المستقبل. في كلتا الحالتين، نتحدث عن المسيح المقام الذي يظل متطابقاً تماماً، لذلك ليس هناك إنجيل آخر ولكن بالفعل هو مختلف! وهذه نهاية إدراستك الكتابية!

Spaans:

De lo contrario, no hay otro evangelio. Y la imagen que ven aquí en el fondo también debe ilustrar esto, volveré sobre eso de manera más detallada en un momento, porque ven dos veces el mismo camino en una foto y dos veces la misma ubicación y, sin embargo, en ambos casos, es algo diferente lo que ven. Así que, es diferente, pero no es otro. Y en ese contexto, quiero hablar esta mañana sobre el evangelio. Bueno, la expresión, el título, que es de esta mañana, se toma de un texto de Gálatas 1, llegaremos a eso naturalmente más adelante, pero eso es solo en una etapa posterior. Primero quiero comenzar leyendo una parte de 1 Corintios 15, que es un capítulo magistral sobre la resurrección de Jesucristo. De hecho, se trata también de la esencia del evangelio, a saber, que Dios resucitó a Cristo de entre los muertos; de hecho, volvemos a tener la historia de la que se habló antes de este estudio, es decir, sobre aquel que como una oruga se transformó en una nueva vida. Y en toda la creación, se ve ilustrado esto, pero de hecho, esta es la expresión de lo que trata la buena nueva, el evangelio. Que así sea, Pablo lo demuestra en 1 Corintios 15. Él dice lo siguiente:

Os doy a conocer, hermanos, el evangelio que os he evangelizado, el texto es literalmente traducido del texto original. Y que también recibisteis. Pablo les recuerda lo que ya les había dicho verbalmente anteriormente, y ahora, por escrito, pone las cosas en claro, y esto no es sin razón, sino porque se estaban difundiendo enseñanzas divergentes y ciertos informes y pensamientos circulaban en la iglesia de Corinto, y Pablo se opone firmemente a esto. Lo hace de una manera impresionante, presentando pruebas de las cosas.

Él dice: "El evangelio que os evangelizo, que también recibisteis, en el cual también estáis firmes". Debo decir, no demasiado firmes, porque al final de este capítulo, en el versículo 58, les dice que sean firmes. En otras palabras, estaban de pie, pero eran fácilmente movidos por otras afirmaciones y, por lo tanto, no estaban firmemente establecidos. Por eso, Pablo se esfuerza mucho en establecerlo claramente, diciendo: "Esto es de lo que se trata, estas son las consecuencias, y este es el impacto increíble de todo esto". Pablo quiere que estén firmes, inquebrantables y afirma que este es el evangelio mediante el cual son salvos.

La salvación radica únicamente en el hecho de que hay Uno, esa es la garantía, hay Uno que ha vencido a la muerte y con ello se ha dado la garantía de parte de Dios, que cumple lo prometido y lo que le sucedió, es decir, que dejó atrás la muerte y reveló la vida imperecedera; esa es la destinación, cada uno en su propio orden, para toda la humanidad. Esto es una buena nueva, no es una cuestión de un programa de lo que debes hacer o una filosofía. No, es un hecho histórico, un mensaje, una buena noticia y no se puede restar nada de ello; tampoco se te pide nada, no tiene que ver con la práctica en sí misma, aunque tenga consecuencias asombrosas para la práctica. Quiero decir, no puedes hacer nada al respecto ni quitarle nada. Y eso es lo maravilloso, Dios lo hace saber, proclamado como un mensaje. En eso radica la salvación, en ese mensaje, en esa buena nueva.

Esto es lo que dice Pablo, y ahora leo del versículo 11. Pablo va a explicarlo más a fondo: Les transmití, en primer lugar, lo mismo que yo recibí. Como saben, Pablo es completamente independiente de los doce apóstoles y de aquellos que fueron apóstoles antes que él, llamados y también instruidos. No solo fue llamado mientras estaba en el camino hacia Damasco, fuera de la tierra, sino que también recibió enseñanzas directamente del Señor en Arabia. Pablo dice: lo que he recibido, eso también os he transmitido. Pablo explica lo que es primordial, lo que les transmitió en primer lugar. La peculiaridad es que cuando lo lees así, él comienza donde terminan los evangelios, es decir, con la muerte y resurrección de Cristo. Compruébalo tú mismo, porque Pablo continúa

diciendo que Cristo murió por nuestros pecados, según las Escrituras. Es decir, Cristo murió. ¿Cómo así? Para librarnos de nuestra falta de propósito, porque el pecado no es más que errar el objetivo. ¿Cómo somos liberados de eso? De una u otra manera, pero en todos los aspectos, él murió, fue sepultado y resucitó. Cristo murió por nuestros pecados, y eso estaba escrito en las Escrituras. Esto significa que todo en la Biblia, lo que llamamos el Antiguo Testamento, ya estaba profetizado y ilustrado de antemano. Debo agregar, al igual que una mariposa ilustra, toda la creación habla del trabajo que Dios realiza.

No solo está representado en la creación de Dios, sino que también está registrado en las Escrituras, y Dios finalmente lo cumplió en el momento preciso después de miles de años. Cristo murió por nuestros pecados según las Escrituras. Fue sepultado y resucitó al tercer día según las Escrituras. De hecho, lo que Pablo está diciendo aquí es el ABC del evangelio. Esto es por donde empieza, estos son los elementos, esto es elemental. Son los primeros principios, el ABC de manera muy literal, del evangelio, a saber, que Cristo murió, fue sepultado y resucitó al tercer día. He resaltado conscientemente las palabras "fue" y "resucitó" en negrita en la diapositiva de PowerPoint para expresar que esta es la forma pasiva. Él fue resucitado, realmente estuvo muerto, y yació en la tumba durante tres días, luego fue resucitado por Dios. Esto es tan fundamental, lo mostraré más adelante, y por eso puedes ver por qué el cristianismo se apartó de ese mensaje desde una etapa muy temprana. En ese momento, declararon oficialmente, incluso en el Concilio de Nicea, que Cristo no era el Hijo de Dios, sino que lo convirtieron en Dios el Hijo. Él es Dios mismo. Pero si es Dios el Hijo, entonces no podría morir realmente... porque Dios no puede morir... entonces tampoco habría necesitado a otro para ser resucitado. Por lo tanto, si crees en lo que se profesa oficialmente, como está establecido en los dogmas y en la ortodoxia, nunca podrías creer de todo corazón que Dios lo resucitó de entre los muertos, porque entonces él sería Dios mismo y tampoco habría necesitado a otro para levantarse... Pero la Biblia dice lo contrario.

Quiero señalar cuán sutiles son esas mentiras y cómo se han infiltrado en el gran contexto religioso. Bien. Este es el abecé, Cristo murió, fue sepultado y resucitó al tercer día, según las Escrituras. Ten en cuenta que siempre en los evangelios o en el libro de los Hechos, cuando se presenta el evangelio, siempre se dice que esto es el cumplimiento de lo que Dios había prometido. ¡Por eso es también un evangelio! Dios prometió algo y ahora, en el momento adecuado y en el lugar adecuado, porque sucedió exactamente donde debía, en el momento preciso y de la manera en que debía ocurrir. En resumen, en todos los aspectos, es según las Escrituras. Lo encuentro asombroso, Dios cumple su palabra. Esa es la revelación de la justicia de Dios

Esto es el ABC, y Pablo continúa diciendo: 'y fue visto', es decir, resucitó de entre los muertos al tercer día, según las Escrituras. Y fue visto, primero por Pedro y luego por los doce, y la lista ni siquiera está completa. Luego fue visto por más de quinientos hermanos a la vez, la mayoría de los cuales aún estaban vivos en ese momento, pero algunos habían fallecido. Pablo escribe esto alrededor del año cincuenta, por lo que ya habían pasado unos veinte años desde que Cristo murió y resucitó. Pablo dice que la mayoría de los que estuvieron presentes en esa ocasión cuando Cristo se apareció a quinientos a la vez, y aún más, la mayoría puede confirmarlo ahora, ya que todavía están vivos. Al menos en el momento en que Pablo registró esto. En otras palabras, está documentado históricamente. No estamos hablando de un cuento de hadas o de una bonita filosofía, sino de un mensaje, una comunicación, un hecho. Ese hecho ocurrió y fue confirmado por testigos, por testigos presenciales. Confirmado por muchos testigos presenciales.

Usted sabe cómo funciona esto en el mundo jurídico; debe haber dos o tres testigos para que un caso sea sólido. En este caso, había cientos de testigos y todos estaban de acuerdo en lo que testificaron. No fue como si uno contradecía lo que otro decía. No, todos contaron exactamente lo mismo. Ahí tienes la característica de un hecho histórico. Pablo continúa diciendo que luego fue visto por Santiago, después por todos los apóstoles, porque ese círculo es en realidad mucho más grande que solo los doce. Pero el último, y para Pablo el más convincente y también el más extraordinario, y también para nosotros, por cierto. Pablo concluye diciendo: y por último se me apareció también a mí. Porque en ese momento, Cristo ya había ascendido al cielo, y algunos años después de la resurrección, apareció personalmente a Saulo de Tarso, quien, además, no había sido instruido por Jesús como los apóstoles. Saulo era un enemigo, un destructor de la iglesia, y precisamente a él se le apareció Cristo. Con eso, él es el colofón, el clímax. Como el último de todos, como a uno nacido fuera de tiempo, también se me apareció Cristo, dice Pablo.

Paulo dice: 'Yo soy el menor de los apóstoles, por esta razón. No soy digno de ser llamado apóstol, porque perseguí la iglesia de Dios'. Pero, dice, 'por la gracia de Dios, soy lo que soy'. No lo busqué, de hecho, lo opuesto, pero fui alcanzado y es la gracia de Dios la que se me apareció. De hecho, toda su historia es un emblema de lo que iba a contar, es decir, la gracia de Dios, que supera todo. Que tampoco espera nada del ser humano, y eso lo proclamó a los cuatro vientos. Pablo también fue llamado fuera del país, entre las naciones. Pero por la gracia de Dios, soy lo que soy, y la gracia que Dios me mostró no ha sido en vano. Me he esforzado más que todos ellos, pero se apresura a agregar, no yo, sino la gracia de Dios que está conmigo. Pablo fue alcanzado y la gracia de Dios lo hizo. Por lo tanto, Pablo no se enorgullece diciendo: ¡lo hice, esto me sucedió!

En ahora, llegamos al versículo que quiero destacar, que es el versículo 11. Entonces, sea yo o sean ellos —ya sea los apóstoles, los doce o todos los apóstoles juntos, no importa— así predicamos y así creéis. Esto significa que el abecedario del evangelio es: Cristo murió, fue sepultado y, ¿por qué? Para poder ser resucitado de entre los muertos al tercer día. En realidad, el evangelio es el mensaje del Cristo resucitado. Dado que solo podía resucitar si primero moría, no hay resurrección sin muerte. El hecho de que él muriera y estuviera tres días en la tumba demuestra que realmente estaba muerto, y al tercer día, Dios lo resucitó. Esa es la mensaje, la predicación. Dios resucitó a Cristo de entre los muertos, de acuerdo con las Escrituras, en cumplimiento de lo que estaba escrito.

Paulo dice: 'Esto es lo que he recibido, esto es lo que he contado, y ya sea que lo oigas de esos doce, de otra persona o de mí, lo que quiero que entiendas es que jesa es la esencia! Eso es lo que anunciamos y eso es en lo que creéis. Lo que se está diciendo aquí es que la esencia del evangelio, presta atención a lo que digo. Voy a hacer algunas anotaciones al respecto en un momento. La esencia del evangelio, de lo que Pablo contó y de lo que predicaron los doce apóstoles, es exactamente lo mismo: el mensaje del Cristo resucitado. Esto es lo que él anunció, Pablo, y los doce apóstoles. Este es el mensaje que recibieron. Esto es en lo que creían y para lo cual sus ojos, oídos y corazones estaban abiertos.

Que esto es cierto, puedo mostrártelo, porque echemos un vistazo al libro de los Hechos, y en particular, sigamos a Pedro. Pedro es también el portavoz en la práctica de los doce. Mira lo que ellos, los doce, y especialmente Pedro, han proclamado. Hojeemos un poco el libro de los Hechos.

La cuestión es que Pablo, al decir 'yo o ellos, así predicamos y así creéis', ahora te mostraré también lo que Pablo dice, es decir: 'La predicación del Resucitado no es solo mi mensaje, sino también el de los doce', y el libro de los Hechos lo demuestra.

Leemos en Hechos 2, el día de Pentecostés, que es cincuenta días después del día de la resurrección, también una festividad judía. En ese momento, Pedro, en medio de los doce, presenta su discurso en la plaza del templo y cita varios pasajes de los Salmos para demostrar que lo que está sucediendo ahora (en sus días) es exactamente lo que fue profetizado en las Escrituras. Él dice: 'Y a Jesús, a quien vosotros crucificasteis, Dios lo ha hecho Señor y Cristo'. Luego, Pedro afirma que este Jesús, a quien ustedes crucificaron, Dios lo resucitó, y todos nosotros somos testigos de ello. Debes entender esta afirmación de testigos de manera muy legal, es decir, alguien que ha visto algo con sus propios ojos. Pedro dice que podemos testificar unánimemente que Dios lo resucitó de entre los muertos.

¡Esta es la mensaje! Que Jesús haya muerto no era noticia, todos lo sabían. Pero este Jesús ha resucitado, y somos testigos de ello.

Hechos 3, nuevamente Pedro toma la palabra. Esto es en relación con el milagroso sanamiento de un hombre que había estado paralizado durante 40 años y que estaba sentado junto a la Puerta Hermosa. Este hombre nunca había caminado. Él miró hacia arriba, se levantó y entró dando saltos en el templo. No hubo rehabilitación, nada de eso, simplemente tuvo lugar este milagro de Dios. Pedro deja claro que esta historia es ilustrativa. Él dice: 'Lo que le sucedió a este hombre también puede sucederles a ustedes'. Esto lo dice al pueblo de Israel.

Dios ha levantado a su siervo (refiriéndose a Jesús) para bendecirlos, a ustedes, Israel. Cabe señalar que el número doce representa a Israel, se refiere a las doce tribus de Israel. ¿Qué están testificando los doce? Que Dios resucitó a Jesús, y ¿por quién lo hizo en primer lugar? ¡Por Israel!

En los versículos anteriores, Pedro dice: 'Si ahora creéis en este Mesías que Dios ha resucitado de entre los muertos, entonces el Mesías regresará del cielo y cumplirá todas las palabras de los profetas, restaurando todas las cosas. El reino de paz se establecerá en esta tierra'. En resumen, si ahora creéis, el Mesías regresará y, a través de Israel, traerá el reino de paz a la tierra. En primer lugar, este Mesías fue enviado para Israel, enviado para bendecir a Israel.

En retrospectiva, sabemos que las cosas no sucedieron de esa manera; Israel rechazó nuevamente ese testimonio. Esto fue oficialmente rechazado durante la lapidación de Esteban por el Sanedrín.

Continúo leyendo en Hechos 4, donde Pedro y Juan están delante del Sanedrín, han sido arrestados y deben rendir cuentas. Pedro dice: 'Debéis saber, tanto ustedes como todo el pueblo de Israel, que por el nombre de Jesús el Nazareno, a quien ustedes crucificaron pero a quien Dios resucitó de entre los muertos, por ese nombre, este hombre que estuvo paralizado durante 40 años, está aquí sano ante ustedes'. Nuevamente, ¿cuál es el mensaje? Que aquel a quien crucificaron ha resucitado de entre los muertos.

Ahora continuamos y nos fijamos en la historia de Cornelio. Pedro preferiría no acercarse a un gentil, pero sabía que primero Israel debía creer. Dios le dejó claro que debía abrir la puerta a las naciones. Luego, Pedro está en la casa de Cornelio, ese centurión romano, y vuelve a decir: 'A él, Jesucristo, a quien el pueblo judío entregó para ser crucificado, a este

Dios lo resucitó al tercer día y le dio el privilegio de aparecer, no a todo el pueblo, sino solo a los testigos que Dios había elegido de antemano'. Este es el testimonio. Entonces, cuando Pablo dice en 1 Corintios 15, 'yo o ellos, así predicamos y así creéis', está totalmente en consonancia con la historia que conocemos a través de Lucas en el libro de los Hechos. Es decir, que también los doce apóstoles predicaban al pueblo que Dios resucitó a su hijo Jesús de entre los muertos. Esa fue la razón por la cual él es el Mesías de Israel.

Ahora debo agregar, si todo esto es tan claro, ¿por qué necesitábamos un decimotercer apóstol? Esto tiene que ver con que Israel oficialmente rechazó este mensaje ante el Sanedrín y que, durante la lapidación de Esteban, se presenta una nueva persona. Este es Saulo de Tarso. Luego, dos días después, él es llamado; está destinado a las naciones, el apóstol de las naciones.

En esta diapositiva de presentación, verás dos palabras griegas, las palabras 'heteros' y 'allos'. Estas palabras se encuentran en la carta a los Gálatas, en la cual Pablo escribe a varias iglesias en la región de Galacia. Él está consternado porque estas iglesias se han apartado del mensaje que él, Pablo, les había predicado. Él había predicado un mensaje de gracia y los gálatas habían recibido este mensaje de él. Sin embargo, ahora habían sido infiltrados por judaizantes que querían judaizarlos, imponiéndoles el sábado, la circuncisión y más.

Paulus escribe en esta carta a los Gálatas, capítulo 1: ¡Me asombro de que os estéis apartando tan rápidamente! No hace mucho, traje mi evangelio, y estos otros predicadores que predicaban un mensaje bajo el nombre de Cristo estaban predicando un evangelio que se parecía. Leo: Me asombro de que os estéis apartando tan rápidamente de aquel que os llamó por la gracia de Cristo a otro evangelio, que no es otro. Ahora, puedes percibir que esto tiene algo que ver con la diapositiva de presentación que acabas de ver; tiene que ver con otro evangelio que no es completo. En resumen, "heteros" y no "allos". ¿De qué se trata aquí? Hay dos palabras, se trata de un evangelio "heteros" que no es "allos". El griego tiene dos palabras para "diferente", "heteros", que significa de otro tipo, y una palabra más débil para "diferente" es "allos". Es lo mismo y, sin embargo, es diferente. Un ejemplo.

Ves una foto de un rey cuando tiene 40 años y la misma foto cuando tiene 70 años. La foto del rey de 40 años no es la de otro rey cuando tiene 70 años, pero se ve diferente. La foto del rey no es "heteros", pero sí es "allos".

La diferencia es que es en un momento diferente. De hecho, este también es el principio con el evangelio que predica Pablo. No es "heteros", se trata de Jesús que murió y resucitó por Dios, tal como lo predicaron los doce apóstoles. Pero el evangelio es diferente, se ha contado en un momento posterior y el público objetivo es diferente, específicamente las naciones.

No es casualidad que Pablo lo formule de esta manera. Pablo le dice a los Gálatas que lo que están enseñando no es tan diferente, ya que si lo fuera, a Pablo no le importaría. El Evangelio de Pablo es de hecho diferente al de los doce, pero no es otro evangelio. Pablo señala lo que está sucediendo en Galacia y afirma: Lo que ustedes dicen y llaman evangelio, no es realmente un evangelio, está bajo una maldición. No merece ser llamado Evangelio, ¿por qué? Porque ya no hay gracia en ello; se espera algo más del ser humano, y eso, por definición, no puede ser correcto. En el momento en que un ser humano puede contribuir de alguna manera a lo que Dios tiene que decir, deja de ser Evangelio. De hecho, se vuelve más peligroso cuando se espera menos del ser humano, porque entonces apenas se percibe la

diferencia. ¿Entiende lo que quiero decir? Hay religiones que exigen mucho del ser humano, se le pide hacer esto y aquello, y se le impone una carga enorme que debe cumplir. También hay religiones que hacen que la vida sea muy fácil para el ser humano, solo tienes que... o es gratis, solo tienes que pagar 1 centavo, es casi gratis... Pero eso es precisamente lo peligroso, porque parece gratuito, es la trampa con la que intentan engañarte, como sucede con la publicidad. Pero luego descubres, al leer las letras pequeñas, que no es gratuito y que hay varias consecuencias asociadas; es fácil caer en la trampa. ¡Yo también sé de eso!

Es muy sutil, y eso también es lo lamentable del cristianismo, lo cual no suena muy amable de mi parte, pero lo digo de manera consciente. No se pide mucho al ser humano dentro del cristianismo; solo tienes que ir a la iglesia los domingos, solo tienes que elegir a Jesús. Sin embargo, el mensaje verdadero es que la obra está completada.

Esa es la declaración: Dios resucitó a Jesucristo de entre los muertos, y esa es la garantía, créanlo o no, ¡ese es el Evangelio! En eso hay salvación. La tragedia que ocurrió entre los gálatas fue que decían: solo puedes vivir justamente si también estás circuncidado o guardas las festividades de Israel, adoptando todas las costumbres y tradiciones judías. Esto significa que hay una condición para ser justo. Solo creer ya no es suficiente, según ellos. Según los gálatas, ya no era como con Abraham, quien creyó en Dios y le fue contado como justicia, como podemos leer en la carta a los Romanos. No, decían que tenías que hacer esto y aquello para volverte justo. En la carta a los Gálatas, Pablo dice en el capítulo 3, versículo 1: ¿Quién los ha embrujado? ¿Cómo es posible que hayan caído en esto? ¿No se dan cuenta? En la carta, se pregunta dónde está su felicidad. ¿No estaban tan felices antes? ¿Qué les sucedió? Esa es siempre la tragedia, cuando se le pide algo al ser humano. En ese momento, la carne se activa... Pablo dice: lo que ustedes están diciendo es otro evangelio y no simplemente diferente.

Ahora llego a otro punto, donde hojeo un capítulo y llego al capítulo dos de Gálatas. Allí, Pablo habla de un encuentro que tuvo en Jerusalén, con los doce discípulos, entre los cuales se mencionan tres por nombre: Jacobo, Pedro y Juan. Por cierto, ese mismo orden se encuentra en las cartas del Nuevo Testamento. Estos tres hombres le dieron a Pablo la mano derecha de la comunión. Tuvieron dificultades con Pablo y con lo que él contaba. Pregúntenle a Pedro, él dice que todo es difícil de entender. Sin embargo, no tuvieron más remedio que reconocer que lo que él tenía para decir era verdad. Le dieron la mano derecha de la comunión, y cuando está en Jerusalén, en Hechos 15 se describe ese encuentro, y dice lo siguiente: 'Cuando percibieron, es decir, los apóstoles en Jerusalén, los pilares, que a mí se me había encomendado el evangelio para los incircuncisos'. ¿Qué significa exactamente ese evangelio? Es un evangelio en el cual la circuncisión no tiene un papel. La 'incircuncisión' es un término técnico, pero simplemente significa que estás circuncidado o no lo estás. Tienes el prepucio o no lo tienes. No es necesariamente el nombre de un ritual, sino más bien el nombre de un pueblo. La circuncisión es, de hecho, Israel, el pueblo que tiene la circuncisión y todos los privilegios relacionados con ella.

El evangelio de Pablo está separado de eso. No niega los privilegios de la circuncisión, pero en su evangelio, la circuncisión no desempeña ningún papel. Por eso lo llama 'el evangelio de la incircuncisión'. Lamentablemente, en las traducciones modernas de la Biblia, esto se presenta de manera incorrecta. A veces se dice 'el evangelio a la incircuncisión' o 'a los no circuncidados'. Sin embargo, esto no se refiere tanto a la dirección, sino que dice algo sobre el mensaje o el entorno de lo que se está contando.

Cuando percibieron que a mí se me había encomendado el evangelio de la incircuncisión, en el cual la circuncisión no juega ningún papel, a diferencia de lo que se le encomendó a Pedro con respecto a la circuncisión. ¡Esto es lo que quiero decir! El evangelio que Pablo predicaba es diferente al de Pedro y los otros doce apóstoles. Porque a Pablo se le encomendó el evangelio de la incircuncisión, mientras que a Pedro se le encomendó el de la circuncisión. ¡Es diferente! No es otro evangelio, ya que Pedro predicaba sobre el Cristo resucitado, solo que el enfoque era diferente. Hablando en términos informáticos, podría decirse que fue actualizado. Quiero decir, han pasado años, la situación ha cambiado, Israel ha rechazado oficialmente el evangelio, la situación era diferente, y el evangelio se dirigía ahora a las naciones. La situación era diferente, el momento era diferente, por lo tanto, era diferente, pero el mensaje del Cristo resucitado seguía siendo idéntico. Además, Pablo no fue llamado por el Cristo resucitado en la tierra, como los doce apóstoles. Los doce recibieron formación aquí en la tierra, incluso después de la resurrección, durante esos 40 días, se encontraron con el Señor resucitado aquí en la tierra. ¡Pablo no! A Pablo lo llamaron desde el cielo. ¿Ve? Esta es una situación diferente, también ocurrió fuera de la tierra, fuera de Israel, entre las naciones.

Es diferente, ¿ve? No es otro evangelio, porque, una vez más, el evangelio que Pedro predicaba incluía la circuncisión de manera prominente. Es un mensaje para Israel, instándolos a creer para que el Mesías regrese, y a través de Israel, la salvación se extenderá por todo el mundo y se establecerá el reino. Ese es el evangelio de la circuncisión. ¡Ese evangelio sigue siendo válido! Cuando el plan de Dios con la iglesia termine, y nos encontraremos con el Señor en el aire, entonces Dios retomará la historia con Israel. Habrá dos testigos en Jerusalén, así es como comenzará. En ese momento, el evangelio de Pedro volverá a ser relevante, y las cartas que encontramos en el Nuevo Testamento de Pedro, Juan y Jacobo volverán a ser pertinentes. Pero ahora estamos en el intervalo, en el descanso, donde el evangelio de la circuncisión se encuentra en pausa. Estamos en la época en que Pablo predica el evangelio.

Espero que entiendas que es diferente y cuál es el énfasis en este estudio; es el mismo evangelio en su base, que es idéntico. El abecedario, los elementos, son idénticos. En el evangelio de la circuncisión, el mensaje es que Dios llama a Israel, al pueblo circunciso. Mientras que en el evangelio de la incircuncisión, Dios llama a un pueblo gentil. De hecho, en el mensaje que Pablo predica, los judíos se unen a ese pueblo, donde dos se vuelven uno. Donde la circuncisión ya no juega ningún papel.

En Romanos 11, Pablo escribe que Dios llama a Israel a la envidia a través de un pueblo insensato. El evangelio de la circuncisión tiene una perspectiva terrenal; fue predicado por los doce que conocieron al Señor en la tierra, con la visión de lo que sucederá en la tierra. Se trata de Jerusalén y las naciones, una perspectiva terrenal. En cambio, el evangelio de la incircuncisión se centra en una perspectiva celestial. Pablo fue llamado desde el cielo, y además, el pueblo que es llamado hoy tiene un destino celestial, como se menciona en la carta a los Efesios. Esa es la diferencia.

¿Chocan estos evangelios entre sí? ¿Es esto contradictorio? No, son diferentes. Los doce también reconocieron esto, tuvieron dificultades para entenderlo y cambiar su forma de pensar, es verdad, pero en el evangelio de la incircuncisión se anuncia prácticamente una nueva dispensación. Pablo también dice que se le ha confiado la administración de esta dispensación, en la cual los dos se han vuelto uno. Esa es la época intermedia, la interrupción. Dios retomará la historia con Israel más adelante. Pero hay algo, y permíteme terminar con

esto: ¡una cosa sigue siendo idéntica! El Cristo resucitado, ya sea que lo conozcamos como los doce lo conocieron aquí en la tierra o que lo conozcamos como es ahora, sentado a la diestra de Dios y que nosotros también iremos en esa dirección. En ambos casos, hablamos del Cristo resucitado, que es absolutamente idéntico. Por lo tanto, no es otro evangelio, pero ciertamente es diferente. Hasta aquí llega este estudio bíblico.

Frans:

Autrement, pas un autre évangile. Et l'image que vous voyez ici en arrière-plan doit également l'illustrer, je reviendrai là-dessus plus en détail dans un instant, car vous voyez là-dedans deux fois le même chemin sur une photo et deux fois le même endroit et pourtant, c'est quelque chose de différent que vous voyez dans les deux cas. Donc, c'est différent, mais ce n'est pas un autre. Et à cet égard, je voudrais parler ce matin de l'évangile. Eh bien, l'expression, le titre, celui de ce matin, est tiré d'un texte de Galates 1, nous y reviendrons naturellement plus tard, mais cela ne se fera que plus tard. Tout d'abord, je veux commencer par lire une partie de 1 Corinthiens 15, qui est un chapitre magistral sur la résurrection de Jésus-Christ. En fait, il s'agit aussi de l'essence de l'évangile, à savoir que Dieu a ressuscité Christ des morts, en fait, nous avons là encore l'histoire dont il était question avant cette étude, à savoir celui qui, tel un papillon sort de son cocon, est devenu une nouvelle vie. Et dans toute la création, vous voyez cela illustré, mais en fait, c'est l'expression de ce dont traite la bonne nouvelle, l'évangile. Que cela soit ainsi, Paul le prouve dans 1 Corinthiens 15. Il dit alors ceci :

Je vous annonce, frères, l'évangile que je vous ai évangélisé, le texte est littéralement reproduit à partir du texte original. Et que vous avez également reçu. Paul leur rappelle ce qu'il leur a déjà dit auparavant de manière orale et maintenant il met les points sur les i par écrit, et cela n'est pas sans raison, c'était à cause de perspectives divergentes qui circulaient et de certains rapports et pensées qui circulaient dans l'église de Corinthe, et Paul s'y oppose vigoureusement. Paul le fait de manière remarquable, il le fait en mettant les choses en évidence. Il dit, l'Évangile que je vous évangélise, que vous avez reçu, et dans lequel vous vous tenez. Je dois dire, pas trop fermement, car à la fin de ce chapitre, c'est entièrement au verset 58, il dit, soyez fermes. En d'autres termes, ils étaient debout, mais ils étaient facilement influencés par d'autres affirmations et alors vous n'êtes pas fermes. C'est pourquoi Paul s'efforce beaucoup de les établir solidement et de dire, voilà de quoi il s'agit, voilà les conséquences, et voilà l'incidence formidable de tout cela. Paul veut qu'ils restent fermes, inébranlables. Paul dit, c'est aussi l'évangile par lequel vous êtes sauvés. Le salut n'est possible que parce qu'il y en a un, c'est la garantie, qu'il y en a un qui a vaincu la mort et avec qui la garantie de la part de Dieu est donnée, je fais ce que j'ai promis et ce qui lui est arrivé, à savoir qu'il a laissé la mort derrière lui et a apporté la vie impérissable à la lumière, c'est la destination, chacun selon son propre rang, pour toute l'humanité. C'est une bonne nouvelle, ce n'est pas une question ou un programme de ce que vous devez faire, ou une philosophie. Non, c'est un fait historique, un message, une bonne nouvelle et vous ne pouvez rien y changer, rien ne vous est demandé, cela n'a rien à voir avec la pratique, cela a de formidables conséquences pratiques, mais je veux dire, vous ne pouvez rien y ajouter ou enlever. Et c'est ce qui est formidable, Dieu le fait annoncer, des héraults comme un message. C'est là que réside le salut. À savoir dans ce message, dans cette bonne nouvelle. C'est ce que dit Paul, puis je lis à partir du verset 11. Paul va préciser davantage : Je vous ai transmis en premier lieu ce que j'ai aussi reçu. Car vous le savez, Paul est entièrement indépendant des douze et de ceux qui étaient des apôtres avant lui, appelés et également enseignés. Il n'a pas seulement été appelé sur le chemin de Damas hors du pays mais il a également reçu plus tard dans l'Arabie une instruction directe du Seigneur lui-même ! Paul dit, ce que j'ai reçu je l'ai aussi transmis à vous.

Paul explique ici ce qui est primordial, ce qu'il a transmis en premier lieu à eux. La chose intéressante est que lorsque vous lisez ainsi, il commence là où les évangiles se terminent, c'est-à-dire avec la mort et la résurrection de Christ. Vérifiez-le, car Paul continue en disant que Christ est mort pour nos péchés, conformément aux Écritures. Autrement dit, Christ est mort. Oui, pourquoi, pour nous délivrer de notre inutilité car le péché n'est rien d'autre que manquer de but. Comment sommes-nous délivrés de cela ? D'une manière ou d'une autre, mais dans tous les cas, c'est parce qu'il est mort, a été enseveli et est ressuscité. Christ est mort pour nos péchés, et c'était conforme aux Écritures. Cela signifie que tout dans la Bible, ce que nous appelons l'Ancien Testament, y était prédit et préfiguré. Je devrais ajouter, tout comme un papillon le préfigure, toute la création témoigne de l'œuvre de Dieu.

Ce n'est pas seulement exprimé dans la création de Dieu, mais c'est aussi déjà enregistré dans les Écritures, et Dieu a finalement, après des milliers d'années, accompli cela avec précision. Christ est mort pour nos péchés, conformément aux Écritures. Il a été enseveli et ressuscité le troisième jour, conformément aux Écritures. En fait, ce que Paul dit ici est l'ABC de l'évangile. C'est là que tout commence, ce sont les éléments fondamentaux, c'est élémentaire. Ce sont les premiers principes, l'ABC même, de l'évangile, à savoir que Christ est mort, a été enseveli et est ressuscité le troisième jour. J'ai délibérément mis en gras les mots "a été" et "ressuscité" dans la diapositive PowerPoint pour montrer que c'est la forme passive. Il a été ressuscité, il était vraiment mort, il a passé trois jours dans la tombe, puis Dieu l'a ressuscité. C'est si fondamental, je le montrerai aussi tout à l'heure et c'est pourquoi vous voyez d'ailleurs pourquoi la chrétienté s'est détournée de ce message dès un stade très précoce. À l'époque, on a en effet déclaré officiellement de ce message, c'est même officiellement déclaré lors du concile de Nicée, que Christ n'est pas le fils de Dieu, mais qu'on a fait de lui le Fils de Dieu, Dieu lui-même. Mais s'il est le Fils de Dieu, alors il ne pouvait pas vraiment mourir... Parce que Dieu ne peut pas mourir... Alors il n'aurait pas non plus eu besoin de quelqu'un d'autre pour être ressuscité. C'est pourquoi, si vous croyez ce qui est professé officiellement et comme cela est consigné dans les dogmes et dans l'orthodoxie, vous ne pouvez jamais croire sincèrement que Dieu l'a ressuscité des morts, car il serait alors Dieu lui-même et il n'aurait pas eu besoin d'une autre personne pour ressusciter... Mais la Bible dit justement le contraire.

Je souligne ici à quel point ces mensonges sont subtils, comment ils se sont infiltrés et ont pénétré dans le grand ensemble religieux. D'accord. C'est l'ABC, Christ est mort, il a été enseveli et ressuscité le troisième jour, conformément aux Écritures. Notez bien, toujours dans les évangiles ou dans le livre des Actes, lorsque l'évangile est proclamé, il est toujours dit que c'est l'accomplissement de ce que Dieu avait promis. C'est pourquoi c'est aussi une bonne nouvelle ! Dieu a promis quelque chose et maintenant, "au bon moment, au bon endroit", car cela s'est passé exactement là où cela devait arriver, au moment précis et de la manière dont cela devait arriver. En bref, dans tous les aspects, c'est conforme aux Écritures ! Je trouve cela formidable, Dieu est fidèle à sa parole. C'est la révélation de la justice de Dieu.

C'est donc l'ABC. Paulus va ensuite et il dit : et il a été vu, donc il a été ressuscité des morts, le troisième jour selon les Écritures. Et il a été vu, par Kefas et ensuite par les douze, et la liste n'est même pas complète. Ensuite, il a été vu par plus de cinq cents frères à la fois, dont la majorité vivait encore à ce moment-là, mais certains étaient décédés. Paulus écrit ceci vers l'an cinquante, donc il s'était écoulé vingt ans depuis que Christ était mort et ressuscité. Paulus dit que la majorité de ceux qui étaient présents lorsque Christ est apparu à cinq cents personnes à la fois, même plus que cela, la majorité peut le confirmer maintenant car ils vivent toujours. Enfin, au moins à l'époque où Paulus a écrit cela. En d'autres termes, c'est historiquement documenté. Nous ne parlons donc pas d'un conte de fées ou d'une belle

philosophie, mais d'un message, une annonce, un fait. Ce fait s'est produit et il a été confirmé par des témoins, des témoins oculaires. Confirmé par de nombreux témoins oculaires.

Vous savez comment cela se passe dans le monde juridique, il faut deux ou trois témoins pour établir un cas. Dans ce cas, il y avait des centaines de témoins et ils étaient unanimes dans leurs témoignages. Donc ce n'était pas le cas où l'un contredisait l'autre. Non, ils disaient tous exactement la même chose. Voilà donc la caractéristique d'un fait historique. Paulus continue ensuite et ensuite il a été vu par Jacques, puis par tous les apôtres car ce cercle est en réalité beaucoup plus large que les douze seuls. Mais le dernier et c'est le plus convaincant pour Paulus et aussi le plus remarquable, et aussi pour nous d'ailleurs. Paulus conclut en disant, et enfin il est aussi apparu à moi. Car entre-temps, Christ était déjà monté au ciel et quelques années après la résurrection, il est apparu personnellement à Saul de Tarse qui, de plus, n'avait pas été formé par Jésus comme les apôtres. Saul était un ennemi, un destructeur de l'église et c'est précisément à lui que Christ est apparu. C'est donc le point culminant, le point culminant. En dernier lieu, comme à un avorton, il est apparu, Christ aussi à moi, dit Paulus. Paulus dit : je suis le moindre des apôtres, pour cette raison. Je ne suis pas digne d'être appelé apôtre, car j'ai persécuté l'église de Dieu. Mais, dit-il, par la grâce de Dieu, je suis ce que je suis. Je ne l'ai pas recherché, au contraire, mais j'ai été saisi et c'est la grâce de Dieu qui m'a été révélée. En fait, toute son histoire est un emblème de ce qu'il allait raconter, à savoir la grâce de Dieu, qui dépasse tout. Qui n'attend rien de l'homme et qu'il a le droit de proclamer. Paulus avait également été appelé hors du pays, parmi les nations. Mais par la grâce de Dieu, je suis ce que je suis et sa grâce envers moi n'a pas été vaine. J'ai travaillé plus qu'eux tous. Mais il se presse d'ajouter, mais ce n'est pas moi, c'est la grâce de Dieu qui est avec moi. Paulus a été saisi et c'est la grâce de Dieu qui lui a été faite. Paulus ne dit donc pas, j'ai fait cela, cela m'est arrivé !

Et maintenant, nous arrivons au verset sur lequel je veux maintenant mettre l'accent, à savoir le verset 11. Il dit alors que moi, et Paul parle alors de lui-même, ou des apôtres, des douze ou de tous les apôtres ensemble, peu importe. Moi ou eux, c'est ainsi que nous proclamons, dit la traduction, c'est ainsi que nous prêchons, c'est annoncer quelque chose. Ce que fait un héraut. C'est ainsi que nous proclamons et c'est ainsi que vous croyez. Cela signifie que, l'abc de l'évangile. Christ est mort, il a été enterré, et pourquoi ? Pour pouvoir ressusciter des morts le troisième jour. En fait, l'évangile est le message du Christ ressuscité. Puisqu'il ne pouvait être ressuscité que s'il mourait d'abord, il n'y a pas de résurrection sans mort, le fait qu'il soit mort et ait passé trois jours dans la tombe prouve qu'il était vraiment mort et le troisième jour, Dieu l'a ressuscité. C'est le message, la prédication. Dieu a ressuscité Christ selon les Écritures, conformément à ce qui était écrit. Paul dit, cela m'a été transmis, je l'ai enseigné et que vous l'entendiez des douze, de quelqu'un d'autre ou de moi, Paul dit, c'est le message ! C'est ainsi que nous le proclamons et c'est ainsi que vous le croyez. Ce qui est dit ici, c'est que l'essence de l'évangile, écoutez bien ce que je dis. Je vais y ajouter quelques annotations. L'essence de l'évangile de ce que Paul a enseigné et de ce que les douze apôtres ont prêché est exactement la même, à savoir le message du Christ ressuscité. C'est ce qu'il prêchait, Paul et les douze apôtres. C'est le message qu'ils avaient reçu. C'est à quoi ils croyaient et pour lequel leurs yeux, leurs oreilles et leurs cœurs étaient ouverts. Que cela soit effectivement le cas, je peux vous le montrer, car regardons le livre des Actes, en particulier Pierre qui est suivi. Pierre est aussi le porte-parole dans la pratique des douze. Regardez ce qu'ils, les douze, mais surtout Pierre, ont enseigné. Ont proclamé. Jetons un coup d'œil au livre des Actes. Il s'agit donc de Paul, qui dit que moi ou eux, c'est ainsi que nous proclamons et c'est ainsi que vous croyez. Je

vais maintenant vous montrer ce que Paul dit, à savoir : La prédication du ressuscité n'est pas seulement mon message mais aussi celui des douze, le livre des Actes le montre.

Nous lisons dans les Actes deux, le jour de la Pentecôte, cinquante jours après le jour de la résurrection, également une fête juive. Alors, au milieu des douze, Pierre fait son discours sur la place du temple, puis il cite divers passages des Psaumes. Cela pour montrer que ce qui se passe maintenant (de son temps) est exactement ce qui a été prophétisé dans les Écritures. Il dit alors : Et vous avez crucifié Jésus, vous l'avez tué, et ce Jésus que Dieu a ressuscité, dont nous sommes tous témoins. Vous devez comprendre ce témoignage de manière très juridique, c'est quelqu'un qui a vu quelque chose de ses propres yeux. Pierre dit : Nous pouvons témoigner à l'unanimité que Dieu l'a ressuscité des morts.

C'est le message ! Que Jésus soit mort n'était pas une nouvelle, tout le monde le savait. Mais ce Jésus est ressuscité et nous en sommes témoins.

Actes 3, où Pierre prend à nouveau la parole. C'est à la suite de la guérison miraculeuse de cet homme paralysé depuis 40 ans assis à la porte belle. Cet homme n'avait jamais marché. Il leva les yeux vers le ciel, se leva et entra dans le temple en sautillant. Pas de rééducation, rien de tout cela, juste ce miracle de Dieu qui a eu lieu. Pierre montre que cette histoire est illustrative, il dit. Ce qui est arrivé à cet homme peut vous arriver aussi. Il dit cela au peuple d'Israël. Dieu l'a fait lever, son serviteur, pour vous et vous a envoyé pour vous bénir, Israël donc. Il convient de dire que le nombre douze représente Israël, il s'agit des douze tribus d'Israël. Que témoignent les douze ? Que Dieu a ressuscité Jésus, et pour qui l'a-t-il fait en premier lieu ? Pour Israël ! Dans les versets précédents, Pierre dit : Si vous croyez maintenant en ce Messie que Dieu a ressuscité des morts. Alors le Messie reviendra du ciel et accomplira toutes les paroles des prophètes et restaurera tout. Le règne de paix sur cette terre va commencer. En bref, si vous croyez maintenant, le Messie reviendra et il apportera le règne de paix sur terre par Israël. En premier lieu, ce Messie a été envoyé pour Israël, envoyé pour bénir Israël.

Après coup, nous savons que cela ne s'est pas passé ainsi, Israël a à nouveau rejeté ce témoignage. Cela a été officiellement rejeté lors de la lapidation de Stéphane par le Sanhédrin.

Je continue à lire dans Actes 4, alors Pierre et Jean comparaissent devant le Sanhédrin, ils ont été arrêtés et doivent rendre des comptes. Alors Pierre dit : Vous devez tous et tout le peuple d'Israël savoir que par le nom de Jésus le Nazaréen, que vous avez crucifié, mais que Dieu a ressuscité des morts, par ce nom, cet homme qui était paralysé depuis 40 ans, se tient ici, en bonne santé devant vous. Encore une fois, quel est le message ? Que celui qu'ils ont crucifié a été ressuscité des morts.

Maintenant, passons à l'histoire de Corneille. Pierre ne voulait pas vraiment aller vers un païen, mais il savait que d'abord Israël devait croire. Dieu lui avait clairement indiqué qu'il devait ouvrir la porte aux nations. Alors Pierre est dans la maison de Corneille, ce centurion romain, et il dit à nouveau. Lui, le Seigneur Jésus-Christ, qui a été livré par le peuple juif pour être crucifié. Dieu l'a ressuscité le troisième jour et a permis qu'il apparaisse, non à tout le peuple, mais seulement aux témoins que Dieu avait choisis d'avance. C'est le témoignage, donc lorsque Paul dit dans 1 Corinthiens 15, moi ou eux, c'est ainsi que nous prêchons et c'est ainsi que vous croyez. Cela est tout à fait conforme à l'histoire telle que nous la connaissons par Luc dans le livre des Actes. À savoir que même eux, les douze, les apôtres ont vraiment prêché au peuple que Dieu avait ressuscité son fils Jésus des morts. C'était aussi la raison pour laquelle il est le Messie d'Israël.

Maintenant, je dois dire, si tout cela est si clair, pourquoi fallait-il ajouter un 13e apôtre ? Cela a à voir avec le fait qu'Israël a officiellement rejeté ce message devant le Sanhédrin et qu'à la lapidation de Stéphane, une nouvelle personne s'est manifestée. C'est Saul de Tarse. Deux jours plus tard, il est appelé, il est destiné aux nations, l'apôtre des nations.

Sur cette diapositive de présentation, vous voyez deux mots grecs, les mots "heteros" et "allos". Ces mots apparaissent dans la lettre aux Galates, dans laquelle Paul écrit à plusieurs églises de la région de Galatie. Il est bouleversé et stupéfait parce que les églises se sont détournées du message qu'il leur avait prêché. Il avait prêché un message de grâce et les Galates avaient reçu ce message de lui. Seulement, maintenant, des gens étaient entrés en leur sein, des judaïsants, et ils voulaient judaïser les Galates. Ils voulaient les rendre juifs en leur imposant le sabbat, la circoncision et plus encore. Paul écrit dans cette lettre aux Galates, chapitre 1 : "Je m'étonne que vous vous détourniez si promptement de celui qui vous a appelés par la grâce de Christ, pour passer à un autre évangile." Maintenant, vous comprenez bien que cela a quelque chose à voir avec la diapositive de présentation que vous venez de voir, cela concerne un autre évangile qui n'est pas le même. En bref, "heteros" et non "allos". De quoi s'agit-il alors ? Il y a deux mots, il s'agit d'un évangile "heteros" qui n'est pas "allos". Le grec a deux mots pour dire "autre", c'est "heteros" qui signifie différent et un mot plus faible pour dire "autre" est "allos". C'est la même chose et pourtant c'est différent. Un exemple. Vous voyez une photo d'un roi à l'âge de 40 ans et la même photo de ce roi à l'âge de 70 ans. La photo du roi à 40 ans n'est pas celle d'un autre roi à 70 ans, mais il a l'air différent. La photo du roi n'est pas "heteros" mais elle est bien "allos". La différence, c'est qu'il s'agit d'un autre moment. En fait, c'est aussi le principe de l'évangile prêché par Paul. Ce n'est pas "heteros", il s'agit de Jésus qui est mort et ressuscité par Dieu, tout comme l'ont prêché les douze apôtres. Mais l'évangile est différent, il a été raconté à un moment ultérieur et le public visé est différent, à savoir les nations.

Ce n'est pas sans raison que Paul le formule de cette manière. Paul dit aux Galates : ce que vous racontez n'est pas tant différent, car dans ce cas Paul n'aurait pas de problème avec cela. L'Évangile de Paul est en effet différent de celui des douze, mais ce n'est pas un autre évangile. Ce qui s'est passé en Galatie, et à ce sujet Paul dit : ce que vous racontez et appelez évangile, ce n'est pas un évangile, cela est sous une malédiction. Ce n'est pas digne du nom d'Évangile, pourquoi ? Parce qu'il n'y a plus de grâce, on attend à nouveau quelque chose de l'homme et cela ne peut être juste en soi. Au moment où un homme peut ajouter quelque chose à ce que Dieu a à dire, ce n'est plus un Évangile. En fait, c'est encore plus dangereux quand on demande moins à l'homme, car alors on ne voit presque plus la différence. Vous comprenez ce que je veux dire ? Il y a des religions qui demandent beaucoup à l'homme, vous devez faire ceci, vous devez faire cela, et alors un énorme fardeau est placé sur l'homme à satisfaire. Il y a aussi des religions qui facilitent beaucoup la vie de l'homme, vous n'avez qu'à... Ou c'est gratuit, vous n'avez qu'à payer 1 centime, c'est presque gratuit... Mais alors c'est justement dangereux, car alors cela semble gratuit, c'est là la tromperie, comme on le fait avec les publicités. Mais ensuite, quand vous lisez les petits caractères, vous voyez que ce n'est pas gratuit et qu'il y a quand même toutes sortes de conséquences, on y tombe facilement. Moi aussi, je sais tout cela ! C'est très subtil, et c'est aussi le problème avec le christianisme, ce n'est pas très gentil de ma part de le dire, mais je le dis très consciemment. On ne demande pas grand-chose à l'homme dans le christianisme, il vous suffit d'aller à l'église le dimanche, il vous suffit de choisir Jésus. Pourtant, le vrai message est que le travail est accompli. C'est l'annonce, Dieu a ressuscité Jésus-Christ d'entre les morts et c'est la garantie, que vous le croyiez ou non, c'est l'Évangile ! C'est là qu'il y a le salut ! Le malheur

qui s'est produit chez les Galates était que l'on disait : vous ne pouvez maintenant vivre justement que si vous êtes aussi circoncis, ou si vous observez les fêtes d'Israël, toutes les coutumes et traditions juives et les intégrez en vous. Cela signifie qu'il y a une condition pour être juste. La simple croyance ne suffit plus, dit-on. Selon les Galates, ce n'était plus comme chez Abraham, comme Abraham a cru en Dieu et cela lui a été compté en justice comme nous pouvons le lire dans la lettre aux Romains. Non, on disait, vous devez faire ceci et cela pour être justes. Ce qui était raconté en Galatie, et à ce sujet Paul dit dans la lettre aux Galates chapitre 3 verset 1 : Qui vous a ensorcelés, et comment se fait-il que vous soyez passés par là ? N'avez-vous pas remarqué cela ? Dans la lettre, il se demande où est resté votre bonheur ? Vous étiez si heureux autrefois et qu'en est-il resté ? C'est toujours le malheur, au moment où quelque chose est demandé à l'homme. Alors la chair est activée... Paul dit : ce que vous racontez est un autre Évangile et pas seulement différent !

Maintenant, je vais aborder un autre point, je vais feuilleter un chapitre et arriver au chapitre 2 de Galates. Là, Paul parle d'une rencontre qu'il a eue à Jérusalem avec, entre autres, les douze disciples, dont trois sont nommés, Jacques, Pierre et Jean, dans cet ordre nous avons également les lettres dans le nouveau testament. Ces trois hommes donnent à Paul la main droite de la communion. Ils ont eu du mal avec Paul, avec les choses qu'il racontait. Demandez à Pierre, il dit, c'est tout un défi à comprendre. Mais néanmoins, ils ne pouvaient pas faire autrement que de reconnaître que ce qu'il disait était vrai ! Ils lui ont donné la main droite de la communion et quand il est à Jérusalem, dans Actes 15, cette rencontre est décrite, alors il est dit ceci. Quand ils virent que l'évangile de la circoncision m'avait été confié, qu'est-ce que cela signifie exactement pour l'évangile ? C'est un évangile où la circoncision ne joue aucun rôle. La circoncision est un terme un peu technique, mais cela signifie simplement. Vous êtes circoncis ou vous ne l'êtes pas. Vous avez la circoncision ou vous ne l'avez pas. Ce n'est pas nécessairement le nom d'un rituel, mais plutôt le nom d'un peuple. La circoncision, en fait, c'est Israël, le peuple qui a la circoncision et tous les privilèges qui y sont associés. L'évangile de Paul est indépendant de cela. Il ne nie pas les privilèges de la circoncision, mais dans son évangile, la circoncision ne joue aucun rôle. C'est pourquoi il l'appelle l'évangile de la circoncision. Malheureusement, cela est incorrectement rendu dans les traductions modernes de la Bible. On dit ici que l'évangile est destiné à la circoncision, ou aux incirconcis. Cependant, il ne s'agit pas tant de l'adressage, cela dit quelque chose sur le message ou l'environnement de ce qui est dit. Quand ils virent que l'évangile de la circoncision m'avait été confié, où la circoncision ne joue aucun rôle, comme à Pierre pour la circoncision. C'est ce que je veux dire ! L'évangile tel que l'a apporté Paul est différent de celui de Pierre et des autres des douze apôtres. Car à Paul avait été confié l'évangile de la circoncision, à Pierre celui de la circoncision. C'est donc différent ! Pas un autre évangile, car Pierre prêchait le Christ ressuscité, seulement le point de vue était différent. En termes informatiques, il a en fait été mis à jour. Je veux dire, c'était des années plus tard, la situation avait changé, Israël avait officiellement rejeté l'évangile, la situation était différente, l'évangile allait maintenant vers les nations. La situation était différente, le moment était différent, donc c'était différent, mais le message du Christ ressuscité reste identique. Paul n'a pas non plus été appelé par le Christ ressuscité sur terre comme les douze apôtres. Les douze avaient reçu une formation ici sur terre, même après la résurrection, pendant ces 40 jours, ils ont rencontré le Seigneur ressuscité ici sur terre. Pas Paul ! Paul a été appelé du ciel ! Vous voyez ! C'est une autre situation, cela s'est également passé en dehors du pays, en dehors du pays d'Israël, parmi les nations. C'est différent, vous voyez ? Pas un autre évangile car, encore une fois, l'évangile que Pierre prêchait mettait en avant la circoncision. C'est un message à Israël pour qu'ils viennent à la foi, alors le Messie reviendra et alors, à travers Israël, le salut

s'étendra dans le monde entier et le royaume sera établi. C'est l'évangile de la circoncision. Cet évangile reste vrai ! Bientôt, lorsque le plan de Dieu avec l'église sera terminé, et que nous irons à la rencontre du Seigneur dans les airs, alors Dieu reprendra le fil avec Israël. Ensuite, il y aura à nouveau deux témoins à Jérusalem, cela commencera ainsi ! Alors cet évangile de Pierre redeviendra d'actualité, alors les lettres que nous trouvons dans le nouveau testament de Pierre, Jean et Jacques redeviendront d'actualité.

Mais maintenant, nous sommes dans l'intervalle, dans la pause où l'évangile de la circoncision est en suspens. C'est le temps où Paul prêche l'évangile. J'espère que vous comprenez que c'est différent, et où l'accent est mis dans cette étude, c'est le même évangile dans sa base qui est identique. L'abc, les éléments sont identiques. Dans l'évangile de la circoncision, le message est que Dieu appelle Israël, la circoncision. Alors que dans l'évangile de la prépuce, Dieu appelle un peuple païen. En fait, dans le message tel que prêché par Paul, les Juifs se joignent à ce peuple, où deux deviennent un. Où la circoncision ne joue plus aucun rôle.

Dans Romains 11, Paul écrit que Dieu appelle Israël à la jalousie par un peuple insensé. L'évangile de la circoncision a une perspective terrestre, il est prêché par les douze qui connaissaient le Seigneur sur terre en ayant à l'esprit ce qui allait se passer sur terre. Avec Jérusalem et les nations, c'est une perspective terrestre. Avec l'évangile de la prépuce, il s'agit d'une perspective céleste, Paul a été appelé du ciel et en outre, le peuple qui est aujourd'hui proclamé a une destination céleste, voir également la lettre aux Éphésiens. C'est la différence ! Ces évangiles se contredisent-ils ? Sont-ils contradictoires ? Non, ils sont différents ! Les douze l'ont aussi reconnu, ils ont eu du mal à comprendre et à changer de perspective, c'est vrai, mais dans l'évangile de la prépuce, une nouvelle dispensation est en fait annoncée. Paul dit aussi que la gestion de cette dispensation m'a été confiée, où les deux sont devenus un. C'est l'intervalle, l'interruption. Dieu va bientôt reprendre le fil avec Israël. Mais une chose, et je conclurai avec cela, une chose reste identique ! Le Christ ressuscité, que nous le connaissions comme les douze le connaissaient ici sur terre ou comme il est maintenant, là à la droite de Dieu, et que nous aussi irons dans cette direction plus tard. Dans les deux cas, il s'agit du Christ ressuscité qui est absolument identique, donc ce n'est pas un autre évangile mais en effet différent ! Jusqu'ici cette étude biblique !

Portugees:

Devolva-se a nenhum outro evangelho. E a imagem que você vê aqui ao fundo também deve ilustrar isso, voltarei a isso mais detalhadamente em breve, porque você vê duas vezes a mesma estrada em uma foto e duas vezes o mesmo local e ainda assim, em ambos os casos, você vê algo diferente. Então, é diferente, mas não é outro. E nesse contexto, quero falar sobre o evangelho esta manhã. Bem, a expressão, o título, para esta manhã, é tirado de um texto de Gálatas 1, chegaremos lá naturalmente, mas isso será em um estágio posterior. Primeiro, quero começar lendo uma parte de 1 Coríntios 15, que é um capítulo magistral

sobre a ressurreição de Jesus Cristo. Na verdade, trata-se da essência do evangelho, ou seja, que Deus ressuscitou Cristo dos mortos; na verdade, temos novamente a história sobre a qual se falou antes deste estudo, ou seja, sobre aquele que se transformou em uma nova vida como uma lagarta. E em toda a criação, você vê isso ilustrado, mas na verdade, essa é a expressão do que é a boa nova, o evangelho. E que isso é verdade, Paulo prova em 1 Coríntios 15. Ele diz então o seguinte:

"Eu vos declaro, irmãos, o evangelho que vos preguei, o qual também recebestes, e no qual estais firmes. Quero lembrar-vos, irmãos, do evangelho que vos anunciei, o qual também recebestes e no qual estais firmes."

Paulo lembra a eles o que já lhes havia dito verbalmente anteriormente e agora, por escrito, ele esclarece os pontos, e isso não é sem razão, foi devido a diferentes perspectivas sendo propagadas e certas mensagens e pensamentos circulando na igreja de Corinto, e Paulo vai contra isso com firmeza. Paulo faz isso de maneira excelente, ele faz isso demonstrando evidências. Ele diz: "O evangelho que vos preguei, que também recebestes, no qual também estais firmes". Devo dizer, não tão firmemente, porque no final deste capítulo, no versículo 58, ele diz: "sede firmes". Em outras palavras, eles estavam firmes, mas eram facilmente influenciados por outras afirmações e, portanto, não estavam firmes. Portanto, é por isso que Paulo se esforça muito para estabelecer isso e dizer: "Isso é sobre o que se trata, essas são as consequências, e este é o impacto magnífico de tudo isso." Paulo quer que eles estejam firmes, inabaláveis. Paulo diz: "Este é também o evangelho pelo qual vocês são salvos." A salvação está apenas no fato de que há um, essa é a garantia, que há um que venceu a morte e com quem também é dada a garantia de Deus, "faço o que prometi" e o que aconteceu com ele, ou seja, que ele deixou a morte para trás e trouxe à luz uma vida imperecível, essa é a destinação, cada um em sua própria ordem, para toda a humanidade. Isso é uma boa nova, pois não é uma questão ou um programa do que fazer, ou uma filosofia. Não, é um fato histórico, uma mensagem, uma boa notícia, e não se pode fazer nada com isso, nada é pedido de você, não tem nada a ver com a prática, tem consequências enormes para a prática, sim, mas quero dizer, você não pode fazer nada a respeito ou tirar nada disso. E isso é o que é tão incrível, Deus permite que isso seja anunciado, como mensageiros de uma mensagem. É aí que está a salvação. Ou seja, naquela mensagem, naquela boa notícia.

Isso é o que Paulo diz, então vou ler do versículo 11. Paulo vai explicar mais detalhadamente: "Pois vos transmiti, em primeiro lugar, aquilo que também recebi." Porque você sabe, Paulo é completamente independente dos doze e daqueles que eram apóstolos antes dele, chamados e também ensinados. Ele não apenas foi chamado enquanto estava a caminho de Damasco, fora do país, mas também recebeu ensinamentos do próprio Senhor na Arábia mais tarde! Paulo diz: "O que eu recebi, isso também transmiti a vocês." Paulo explica o que é primordial, o que ele transmitiu a eles em primeiro lugar. A curiosidade é que, quando você lê assim, ele começa onde os evangelhos terminam, ou seja, com a morte e ressurreição de Cristo. Verifique por si mesmo, pois Paulo continua dizendo que Cristo morreu pelos nossos pecados, conforme as Escrituras. Isso significa que Cristo morreu. Sim, por que, para nos libertar de nossa falta de propósito, pois pecado é nada mais do que perder o objetivo. Como somos libertados disso? De uma forma ou de outra, mas em todos os aspectos, foi porque ele morreu, foi sepultado e ressuscitou. Cristo morreu pelos nossos pecados, e isso estava nas Escrituras. Isso significa que tudo na Bíblia, o que chamamos de Antigo Testamento, já foi previsto e ilustrado antecipadamente. Eu devo acrescentar, assim como uma borboleta ilustra isso, toda a criação fala sobre o trabalho que Deus faz.

Isso não é apenas representado na criação de Deus, mas também está registrado nas Escrituras, e Deus finalmente cumpriu isso após milhares de anos, exatamente no momento

certo. Cristo morreu pelos nossos pecados, conforme as Escrituras. Ele foi sepultado e ressuscitou no terceiro dia, conforme as Escrituras. Na verdade, o que Paulo está dizendo aqui é o ABC do evangelho. É assim que começa, estes são os elementos, isso é fundamental. Estes são os primeiros princípios, o ABC literalmente, do evangelho, ou seja, que Cristo morreu, foi sepultado e ressuscitou no terceiro dia. Eu conscientemente destaquei as palavras "foi" e "ressuscitou" no PowerPoint para expressar que esta é a forma passiva. Ele foi ressuscitado, ele estava realmente morto, ele ficou três dias no túmulo, então Deus o ressuscitou. Isso é tão fundamental, eu também vou mostrar isso mais tarde, e é por isso que você vê, aliás, porque o cristianismo se afastou tão cedo dessa mensagem. Naquela época, essa mensagem foi oficialmente declarada, no Concílio de Niceia, de que Cristo não é o Filho de Deus, mas eles fizeram dele o Filho de Deus. Ele é Deus ele mesmo. Mas se ele é o Filho de Deus, então ele não poderia realmente morrer... Porque Deus não pode morrer... Então ele também não precisaria de outra pessoa para ressuscitá-lo. Portanto, se você acredita no que é oficialmente confessado e como está estabelecido nos dogmas e na ortodoxia, você nunca poderá acreditar de coração que Deus o ressuscitou dos mortos, porque ele seria então Deus próprio e ele também não precisaria de outra pessoa para se levantar... Mas a Bíblia diz o contrário.

Eu chamo a atenção para o quão sutil são essas mentiras, como elas foram trabalhadas e se infiltraram no grande todo religioso. Ok. Este é o ABC, Cristo morreu, foi sepultado e ressuscitou no terceiro dia, conforme as Escrituras. Note, sempre nos evangelhos ou no livro de Atos, quando o evangelho é pregado, sempre se diz: "Esta é a realização do que Deus havia prometido". Por isso também é um evangelho! Deus prometeu algo e agora, "no momento certo, no lugar certo", porque aconteceu exatamente onde deveria acontecer, no momento exato e da maneira como deveria acontecer. Em resumo, em todos os aspectos, está de acordo com as Escrituras! Eu acho isso maravilhoso, Deus cumpre sua palavra. Essa é a revelação da justiça de Deus.

Isso é o ABC, Paulo continua e ele diz: "e ele foi visto", ou seja, ele foi ressuscitado dos mortos, no terceiro dia, conforme as Escrituras. E ele foi visto, por Pedro e depois pelos doze, e a lista nem está completa. Em seguida, ele foi visto por mais de quinhentos irmãos de uma só vez, dos quais a maioria ainda estava viva naquele momento, mas alguns tinham falecido. Paulo escreve isso por volta do ano cinquenta, então já haviam se passado vinte anos desde a morte e ressurreição de Cristo. Paulo diz que a maioria daqueles que estiveram presentes naquela ocasião quando Cristo apareceu para quinhentos de uma vez, mais do que isso, a maioria pode confirmar isso agora porque ainda estão vivos. Pelo menos na época em que Paulo escreveu isso. Em outras palavras, está documentado historicamente. Não estamos falando de um conto de fadas ou de uma filosofia agradável, mas sim de um relato, uma comunicação, um fato. Esse fato ocorreu e foi confirmado por testemunhas, por testemunhas oculares.

Você sabe como é no mundo jurídico, é necessário haver dois ou três testemunhos para que um caso seja estabelecido. Neste caso, havia centenas de testemunhas e todas concordavam com o que testemunhavam. Portanto, não era o caso de um contradizer o outro. Não, todos contaram exatamente a mesma coisa. Veja aí a marca de um fato histórico. Paulo continua e diz que depois ele foi visto por Tiago, depois por todos os apóstolos, porque esse círculo é na verdade muito maior do que apenas os doze. Mas o último, e isso é o mais convincente para Paulo e também o mais extraordinário e também para nós, aliás. Paulo então conclui e diz que por último ele também apareceu para mim. Pois, nesse meio tempo, Cristo já havia ascendido ao céu e alguns anos após a ressurreição, ele apareceu pessoalmente a Saulo de Tarso, que além disso não foi treinado por Jesus como os apóstolos. Saulo era um inimigo, um

perseguidor da igreja, e foi justamente a ele que Cristo apareceu. Com isso, ele é também a peça final, o clímax. Por último de todos, como a um abortivo, ele apareceu, Cristo também a mim, diz Paulo.

Paulo diz: "Sou o menor dos apóstolos, por esta razão". Não sou digno de ser chamado apóstolo, porque persegui a igreja de Deus. Mas ele diz: "Pela graça de Deus, sou o que sou". Eu não busquei isso, pelo contrário, fui agarrado e foi a graça de Deus que me apareceu. Na verdade, toda a sua história é um emblema do que ele veio a proclamar, ou seja, a graça de Deus, que supera tudo. Que não espera nada do homem e que ele tinha que proclamar.

Paulo também foi chamado fora da terra, entre as nações. Mas pela graça de Deus, eu sou o que sou, e a graça de Deus para comigo não foi em vão. Eu me esforcei mais do que todos eles, mas ele se apressa em dizer, não eu, mas a graça de Deus que está comigo. Paulo foi agarrado e isso foi feito pela graça de Deus. Paulo não está dizendo: "Fui eu quem fez isso, isso me aconteceu! "

En agora, chegamos ao versículo em que quero enfatizar, ou seja, o versículo 11. Ele diz então eu, e Paulo está se referindo a si mesmo, ou aos apóstolos, os doze, ou todos os apóstolos juntos, não importa. Eu ou eles, assim nós pregamos, ou assim nós proclamamos, diz a tradução, é sobre anunciar algo. O que um arauto faz. Assim nós anunciamos e assim vocês creem. Isso significa que, o ABC do evangelho. Cristo morreu, foi sepultado, e por quê? Para poder ressuscitar dos mortos no terceiro dia. Na verdade, o evangelho é a mensagem do Cristo ressuscitado. Uma vez que ele só poderia ressuscitar se primeiro morresse, não há ressurreição sem morte, o fato de ele ter morrido e ficado três dias no túmulo prova que ele estava realmente morto e no terceiro dia Deus o ressuscitou. Essa é a mensagem, a pregação. Deus ressuscitou Cristo dos mortos, conforme as Escrituras. Paulo diz, isso eu recebi, isso eu transmiti, e não importa se você ouve isso dos doze, de outra pessoa ou de mim, Paulo diz, essa é a mensagem! Isso é o que pregamos e é assim que vocês creem nisso. O que está sendo dito aqui é que a essência do evangelho, preste muita atenção no que estou dizendo. Vou fazer algumas anotações sobre isso em breve. A essência do evangelho que Paulo contou e que os doze apóstolos pregaram é exatamente a mesma, ou seja, a mensagem do Cristo ressuscitado. Isso é o que Paulo e os doze apóstolos proclamavam. Essa é a mensagem que eles receberam. Essa é a mensagem na qual eles acreditavam, para a qual seus olhos, ouvidos e corações estavam abertos.

Posso mostrar que isso é realmente assim, porque vamos olhar para o livro de Atos e então é principalmente Pedro quem é seguido, Pedro também é o porta-voz na prática dos doze. Veja o que eles, os doze, mas especialmente Pedro de fato pregaram. Vamos dar uma olhada no livro de Atos.

Então, o que Paulo está dizendo é que eu ou eles, assim pregamos e assim vocês creem. Eu agora vou te mostrar o que Paulo diz, ou seja, a pregação do Cristo ressuscitado não é apenas minha mensagem, mas também dos doze, o livro de Atos comprova isso.

In Atos 2, no dia de Pentecostes, cinquenta dias após o dia da ressurreição, também um festival judaico, Pedro faz seu discurso no pátio do templo, junto com os doze, e então ele cita várias passagens dos livros dos Salmos. Isso é para mostrar que o que está acontecendo agora (em seus dias) é exatamente o que foi predito nas Escrituras. Ele diz então: "E vocês pregaram Jesus na cruz, vocês o mataram, e este Jesus Deus ressuscitou, do qual todos nós somos testemunhas". Essa testemunha deve ser entendida de forma muito jurídica, é alguém

que viu algo com os próprios olhos. Pedro diz que nós podemos unanimemente testemunhar que Deus o ressuscitou dos mortos.

Esta é a mensagem! Que Jesus havia morrido não era novidade, todo mundo sabia disso. Mas este Jesus ressuscitou e nós somos testemunhas disso.

Em Atos 3, Pedro fala novamente. Isso é em decorrência da maravilhosa cura daquele homem que estava paralisado há 40 anos e sentado à porta chamada Formosa. Este homem nunca havia andado. Ele olhou para cima e ele se levantou e entrou na porta e no templo, saltando e louvando a Deus. Sem reabilitação, nada disso, apenas o milagre de Deus aconteceu. Pedro deixa claro que esta história é ilustrativa, ele diz. O que aconteceu com aquele homem, pode acontecer com vocês também. Ele diz isso ao povo de Israel. Deus o fez, seu servo, levantar-se para vocês e os enviou para abençoá-los, Israel então. Deve-se notar que o número doze representa Israel, são as doze tribos de Israel. O que os doze testemunham? Que Deus ressuscitou Jesus, e para quem ele fez isso em primeiro lugar? Para Israel! Nos versículos anteriores, Pedro diz, se vocês agora acreditarem neste Messias que Deus ressuscitou dos mortos. Então o Messias retornará dos céus e cumprirá todas as palavras dos profetas e restaurará todas as coisas. O reino da paz começará nesta terra. Em suma, se vocês agora acreditarem, o Messias retornará e ele trará o reino da paz à terra através de Israel. Em primeiro lugar, este Messias foi enviado para Israel, para abençoar Israel. Posteriormente, sabemos que não foi assim que aconteceu, Israel novamente rejeitou esse testemunho. Isso foi oficialmente rejeitado no apedrejamento de Estêvão pelo Sinédrio.

Continuando em Atos 4, Pedro e João estão diante do Sinédrio, eles foram presos e estão se defendendo. Então Pedro diz: "Deve ser conhecido de todos vocês e de todo o povo de Israel que pelo nome de Jesus, o nazareno, a quem vocês crucificaram, mas a quem Deus ressuscitou dos mortos, por esse nome este homem que estava paralisado há 40 anos, está aqui, são e salvo diante de vocês". Novamente, qual é a mensagem? Que aquele que eles crucificaram foi ressuscitado dos mortos.

Agora vamos continuar e olhar para a história de Cornélio. Pedro preferia não ir a um gentio, mas ele sabia que primeiro Israel precisava acreditar. Deus deixou claro para ele que ele deveria abrir a porta para as nações. Então Pedro está na casa de Cornélio, aquele centurião romano, e então ele diz novamente. Ele, o Senhor Jesus Cristo que foi entregue pelo povo judeu para ser crucificado. Deus o ressuscitou ao terceiro dia e permitiu que ele aparecesse, não para todo o povo, mas apenas para as testemunhas escolhidas por Deus. Este é o testemunho, então quando Paulo diz em 1 Coríntios 15, eu ou eles, assim pregamos e assim vocês creem. Isso está completamente de acordo com a história conforme relatado por Lucas no livro de Atos. Ou seja, também eles, os doze, os apóstolos de fato pregavam para o povo que Deus ressuscitou seu filho Jesus dos mortos. Esta era também a razão pela qual ele era o Messias de Israel.

Agora devo acrescentar, se tudo isso é tão claro, por que precisava haver um 13º apóstolo? Isso tem a ver com o fato de Israel ter oficialmente rejeitado esta mensagem no Sinédrio e que no apedrejamento de Estêvão uma nova pessoa se manifestou. Este é Saulo de Tarso. Ele foi chamado dois dias depois, ele foi destinado às nações, o apóstolo das nações.

Nesta apresentação, você vê duas palavras gregas, as palavras "heteros" e "allos". Estas palavras estão na carta aos Gálatas, onde Paulo escreve a algumas igrejas na região da Galácia. Ele está chocado e perplexo porque as igrejas se desviaram da mensagem que ele, Paulo, havia pregado para eles. Ele havia pregado uma mensagem de graça e os gálatas tinham recebido essa mensagem dele. Mas agora havia pessoas dentro, judaizantes, e eles queriam judaizar os gálatas. Eles queriam torná-los judeus com o sábado, a circuncisão e

mais. Paulo escreve nesta carta aos Gálatas, capítulo 1: "Estou admirado de como vocês estão se desviando tão rapidamente! Paulo não havia trazido seu evangelho há muito tempo e esses outros pregadores que estavam pregando uma mensagem sob o nome de Cristo pregavam um evangelho que se assemelhava. Eu leio: "Estou admirado de como vocês estão se desviando tão rapidamente daquele que os chamou pela graça de Cristo para outro evangelho que não é de forma alguma outro". Agora você pode sentir que isso tem algo a ver com aquela apresentação de slides que você viu agora, isso tem a ver com um evangelho diferente que não é tudo. Em resumo, "heteros" e não "allos". O que isso significa? Existem duas palavras, trata-se de um evangelho "heteros" que não é "allos". O grego tem duas palavras para "outro", que são "heteros", que significa de outra espécie, e uma palavra mais fraca para "outro" é "allos". É o mesmo e ainda assim é diferente. Um exemplo. Você vê uma foto de um rei quando ele tem 40 anos e o mesmo rei quando ele tem 70 anos. A foto do rei de 40 anos não é de um rei diferente quando ele tem 70 anos, mas ele parece diferente. A foto do rei não é "heteros", mas é "allos".

A diferença está no fato de ser um momento diferente. Na verdade, este é também o princípio do evangelho que Paulo prega. Não é "heteros", trata-se de Jesus que morreu e ressuscitou por Deus, assim como os doze apóstolos pregavam. Mas o evangelho é diferente, é contado em um momento posterior e o público-alvo é diferente, ou seja, as nações. Não é à toa que Paulo o formula dessa maneira. Paulo diz aos Gálatas: o que vocês estão dizendo não é tanto diferente, porque, se fosse, Paulo não teria problema com isso. O Evangelho de Paulo é diferente do dos doze, mas não é outro evangelho. O que aconteceu na Galácia e disso Paulo diz: o que vocês estão contando e chamando de evangelho, não é um evangelho, está sob uma maldição. Não é digno do nome Evangelho, por quê? Porque não há mais graça nele, está se esperando algo do homem e isso, por definição, não pode ser certo. No momento em que um ser humano pode fazer algo a respeito do que Deus tem a dizer, então não é mais um Evangelho. Na verdade, torna-se mais perigoso quando menos se pede ao ser humano, pois então você quase não percebe a diferença. Entende o que estou dizendo? Existem religiões que pedem muito do ser humano, você deve fazer isso e aquilo, então um fardo enorme é colocado sobre o ser humano para que ele cumpra. Existem também religiões que tornam as coisas muito fáceis para o ser humano, você só precisa... Ou, é de graça, você só precisa pagar 1 centavo, é quase de graça... Mas então se torna perigoso, porque parece ser gratuito, é a armadilha com a qual tentam enganá-lo, como fazem com os comerciais. Mas então se descobre, quando você lê as letras miúdas, que não é de graça e que existem várias consequências, você facilmente cai nessa. Eu também sei tudo sobre isso! É muito sutil, e isso é o problema com o Cristianismo, não é tão legal da minha parte, mas estou dizendo isso conscientemente. Não se pede tanto do ser humano dentro do Cristianismo, você só precisa, ir à igreja aos domingos, você só precisa escolher Jesus. No entanto, a verdadeira mensagem é que o trabalho está completo.

Essa é a mensagem: Deus ressuscitou Jesus Cristo dos mortos, e essa é a garantia, acredite ou não, esse é o Evangelho! Nele há salvação! O problema que ocorreu com os Gálatas foi que, diziam: agora você só pode viver retamente se também for circuncidado, ou se observar as festas de Israel, todos os costumes e tradições judaicas e incorporá-los em sua vida. Isso significa que há uma condição para ser justo. Apenas acreditar não é mais suficiente, dizem. De acordo com os Gálatas, não era mais como foi com Abraão, quando Abraão creu em Deus e isso lhe foi creditado como justiça, como podemos ler na carta aos Romanos. Não, diziam, você deve fazer isso e aquilo para ser justo. O que foi dito na Galácia e disso Paulo diz na carta aos Gálatas, capítulo 3, versículo 1: Quem os enfeitiçou e como vocês puderam se

desviar assim? Vocês não percebem? Ele pergunta na carta, onde está a felicidade de vocês? Vocês costumavam estar tão felizes e o que aconteceu? Essa é sempre a desgraça, no momento em que algo é exigido do ser humano. Então a carne é ativada... Paulo diz: o que vocês estão dizendo é outro Evangelho e não apenas diferente! Agora, vou para outro ponto, então folheio um capítulo e chego ao capítulo dois de Gálatas. Lá Paulo escreve sobre um encontro que teve em Jerusalém com, entre outros, os doze discípulos, dos quais três são mencionados por nome, Tiago, Pedro e João, aliás, temos as cartas no Novo Testamento na mesma ordem. Esses três homens deram a Paulo o apoio e a aprovação. Eles tiveram dificuldades com Paulo, com as coisas que ele disse. Pergunte a Pedro, ele diz, é tudo muito difícil de entender. Mas ainda assim, eles não puderam deixar de reconhecer que o que ele tinha a dizer era verdadeiro! Eles deram a ele o apoio e a aprovação e quando ele está lá em Jerusalém, em Atos 15, esse encontro é descrito, e ali diz o seguinte. Quando eles reconheceram, eles são os apóstolos em Jerusalém, os pilares. Quando reconheceram que o Evangelho da incircuncisão me foi confiado, o que exatamente é esse evangelho? Esse é um evangelho em que a circuncisão não desempenha nenhum papel. A incircuncisão é um termo um pouco técnico, mas significa simplesmente. Você é circuncidado ou não é. Você tem a circuncisão ou não tem. Não é necessariamente o nome de um ritual, mas mais o nome de um povo. A circuncisão, na verdade, é Israel, o povo que tem a circuncisão e todos os privilégios associados a isso.

O evangelho de Paulo é independente disso. Ele não nega os privilégios da circuncisão, mas em seu evangelho a circuncisão não tem papel. É por isso que ele o chama de evangelho da incircuncisão. Infelizmente, nas traduções modernas da Bíblia, isso é representado incorretamente. Aqui está escrito que o evangelho foi confiado a mim, para os incircuncisos, ou aos não circuncidados. No entanto, isso não se refere tanto ao endereçamento, mas diz algo sobre a mensagem ou o contexto daquilo que está sendo dito.

Quando perceberam que o evangelho da incircuncisão me foi confiado, no qual a circuncisão não tem nenhum papel, assim como a Pedro foi confiado o evangelho da circuncisão. Isso é o que eu quero dizer! O evangelho que Paulo trouxe é diferente do que Pedro e os outros dos doze apóstolos trouxeram. Porque a Paulo foi confiado o evangelho da incircuncisão, enquanto a Pedro foi confiado o da circuncisão. Isso é diferente! Não é outro evangelho, pois Pedro pregava sobre o Cristo ressuscitado, apenas a perspectiva era diferente. Em termos de computador, ele foi basicamente atualizado. Quero dizer, já se passaram anos, a situação mudou, Israel oficialmente rejeitou o evangelho, a situação era diferente, o evangelho agora ia para as nações. A situação era diferente, o tempo era diferente, então era diferente, mas a mensagem do Cristo ressuscitado permanece idêntica. Paulo também não foi chamado pelo Cristo ressuscitado na terra como os doze apóstolos. Os doze receberam treinamento aqui na terra, inclusive após a ressurreição durante aqueles 40 dias, eles encontraram o Senhor ressuscitado aqui na terra. Paulo não! Paulo foi chamado do céu! Você vê! Isso é uma situação diferente, também aconteceu fora do país, fora de Israel, entre as nações.

Isso é diferente, entende? Não é outro evangelho, porque, repito, o evangelho que Pedro pregava incluía a circuncisão de forma proeminente. É uma mensagem para Israel, para que eles venham a crer, então o Messias retornará e, através de Israel, a salvação será trazida ao mundo e o reino será estabelecido. Esse é o evangelho da circuncisão. Esse evangelho permanece verdadeiro! Quando o plano de Deus com a igreja acabar e nos encontrarmos com o Senhor nos ares, então Deus retomará o assunto com Israel. Então haverá novamente dois testemunhos em Jerusalém, assim começará! Então o evangelho de Pedro se tornará relevante novamente, então as cartas que encontramos no Novo Testamento de Pedro, João e Tiago se

tornarão relevantes novamente. Mas agora estamos vivendo no intervalo, na pausa, quando o evangelho da circuncisão está em espera. O tempo em que Paulo prega o evangelho.

Espero que entenda que é diferente, e qual é o foco deste estudo, é o mesmo evangelho em sua essência, que é idêntico. O ABC, os elementos são idênticos. No evangelho da circuncisão, a mensagem é que Deus chama Israel, os circuncisos. Enquanto no evangelho da incircuncisão, Deus chama um povo gentio. Na verdade, na mensagem como Paulo a prega, os judeus se unem a esse povo, onde dois se tornam um. Onde a circuncisão não tem nenhum papel mais.

In Romanos 11, Paulo escreve que Deus, por meio de um povo insensato, provoca ciúme em Israel. O evangelho da circuncisão tem uma perspectiva terrena, foi pregado pelos doze que conheceram o Senhor na terra com vistas ao que aconteceria na terra. Com Jerusalém e as nações, essa é uma perspectiva terrena. Com o evangelho da incircuncisão, trata-se de uma perspectiva celestial. Paulo foi chamado do céu e, além disso, o povo que é chamado hoje tem um destino celestial, conforme também visto na carta aos Efésios. Essa é a diferença! Esses evangelhos se contradizem? São contraditórios? Não, eles são diferentes! Os doze até reconheceram isso, tiveram dificuldade em entender e mudar o pensamento, é verdade, mas no evangelho da incircuncisão, na verdade, uma nova dispensação está sendo anunciada. Paulo também diz que foi confiado a ele o ministério dessa dispensação, onde os dois se tornam um. Essa é a época intermediária, a interrupção. Deus retomará em breve o fio com Israel. Mas uma coisa, e vou terminar com isso, uma coisa permanece idêntica! O Cristo ressuscitado, independentemente de o conhecermos como os doze o conheceram aqui na terra ou como ele é agora, sentado à direita de Deus, e que também iremos naquela direção em breve. Em ambos os casos, estamos falando do Cristo ressuscitado que é completamente idêntico, portanto, não é outro evangelho, mas de fato diferente! Até aqui, esta é a lição da Bíblia!

Bulgaars:

В противен случай, няма друго благовестие. И картината, която виждате тук на заден план, трябва също да илюстрира това, ще се върна по-подробно по-късно, защото в нея виждате два пъти същия път на снимка и два пъти същото място и все пак, в двете случая виждате нещо различно. Така че, то е различно, но не е друго. И в този контекст искам да говоря тази сутрин за благовестието. Е, изразът, заглавието, това е взето от текст от Галатяни 1, за което ще говорим по-късно, но това е само по-късно. Първо искам да започна с четене на част от Първа Коринтяни 15, което е магистрална глава за възкресението на Исус Христос. Фактически това също е за същността на благовестието, а именно, че Бог възкресе Христос от мъртвите, по същество отново сме тук за историята, за която се говори преди този урок, а именно за този, който се е превърнал от гъсеница в нов живот. И в цялото творение виждате това илюстрирано, но по същество това е изразът на това, за което става въпрос в радостната вест, благовестието. Че това е така, доказва Павел в Първа Коринтяни 15. Той казва тогава това:

Обявявам ви, братя, благовестието, което проповядвам на вас, текстът е дословно преведен от оригиналния текст. И което вие приехте. Павел им напомня за това, което вече им е казал устно и сега писмено той оформя последните докосвания, и това не е напразно, това се дължи на факта, че имаше различни възгледи идеи, които се

разпространяваха в еклисията на Коринт, и Павел се бори с тях. Павел го прави на изключителен начин, като подкрепя нещата с доказателства. Той казва, благовестието, което аз проповядвам на вас, което приехте, в което стоите. Трябва да кажа, не особено стабилно, защото в края на тази глава, напълно в стих 58, той казва, бъдете стабилни. Изобщо, те стояха, но бяха лесно разклатени от други твърдения и тогава не стоите твърдо. Затова Павел се стреми да го определи детайлно и да каже, това е за какво става въпрос, това са последиците и това е огромният импакт на всичко това. Павел иска те да стоят там, стабилно и непоколебимо. Павел казва, това е и благовестието, чрез което сте спасени. Спасението е само в факта, че има 1, което е гаранцията, че има 1, който е победил смъртта и с което е дадена гаранция от Бога, аз правя това, което обещах, и това, което му се е случило, а именно, че е оставил смъртта зад гърба си и е разкрил несмъртния живот, това е дестинацията, всеки в собствения си ред, за цялото човечество. Това е радостна вест, защото не е въпрос на програма за това, което трябва да направите, или философия. Не, това е исторически факт, съобщение, добро съобщение и нищо не може да се промени в него, няма да ви се иска нещо, не засяга практиката, има огромни последици за практиката, разбира се, но имам предвид, не можете да направите нищо или да промените нещо. И това е толкова страхотно, Бог го разгласява, прогласници като съобщение. В това се съдържа спасението. Точно в този сигнал

Това казва Павел, аз ще прочета от стих 11. Павел ще обясни по-подробно: Предадох ви най-първо това, което и аз получих. Защото знаете, Павел е напълно независим от дванайсетимата и от тези, които бяха апостоли преди него, викани и обучени. Той не само беше призван на пътя за Дамаск, но и по-късно в Арабия получи обучение от самия Господ! Павел казва, това, което аз получих, това и предадох на вас. Павел обяснява какво е основното, каквото той първо предаде на тях. Забавно е, когато го четете, че той започва там, където свършват евангелията, а именно със смъртта и възкресението на Христос. Проверете, защото Павел продължава, като казва, че Христос умря за нашите грехове, според писанията. Това означава, Христос умря. Да, но защо, а именно, за да ни избави от нашата безцелност, защото грехът е нищо друго, освен да пропуснеш целта. Как сме избавени от това? Ляво или дясно, но по всички пътища, точно защото той умря, беше погребан и възкръсна. Христос умря за нашите грехове, и това беше според писанията. Това означава, че всичко в библията, което наричаме Стария Завет, вече беше предвидено и представено предварително. Аз трябва да кажа, точно както един пеперуда илюстрира това, цялото творение говори за делото, което Бог върши.

Това не само е показано в Божието творение, но е и вече записано в писанията, и Бог най-накрая, след хилядолетия, точно навреме, го изпълни. Христос умря за нашите грехове, според писанията. Беше погребан и възкръсна, на третия ден, според писанията. Практически това, което Павел казва тук, е АБВ на благовестието. Тук започва, това са елементите, това е елементарно. Това са първите начала, буквално АБВ, на благовестието, а именно че Христос умря, беше погребан и възкръсна. Аз специално направих думите "беше" и "възкръсна" удебелени в презентацията, за да се посочи, че това е пасивната форма. Той беше възкръснат, той беше наистина мъртъв, лежеше три дни в гроба, след това беше възкръснат от Бога. Това е толкова елементарно, а именно защо видите, като християнството още от много ранен етап се отклони от тази бележка. Тогава беше от тази бележка, че официално е обявено, че на Събора от Никея, Христос не е Син на Бога, но са го направили Бог Син. Той е самият

Бог. Но ако той е Бог Син, тогава не може да умре наистина... Защото Бог не може да умре... Тогава той също нямаше нужда от някой друг, за да бъде възкресен. Затова ако вярвате в това, което е официално обявено и като такова е изразено в догмите и в ортодоксията, никога няма да може наистина да повярвате, че Бог го възкръсна от мъртвите, защото той би бил самият Бог и също не би имал нужда от някого друг, за да се изправи... Но Библията точно така казва.

Аз внимавам на това, колко субтилни са тези лъжи, как те са вградени и проникнали в голямото религиозно цяло. Добре. Това е азбуката, Христос умря, беше погребан и възкръсна на третия ден, според писанията. Обърнете внимание, винаги в евангелията или в книгата Деяния, когато се проповядва евангелието, винаги се казва: това е изпълнението на това, което Бог беше обещал. Затова това е евангелието! Бог е обещал нещо и сега "правилно време, правилно място", защото всичко е точно както трябва да бъде, точно в правилния момент и по правилния начин. Изобщо, във всички отношения, това е според писанията! Намирам това за невероятно, Бог се придържа към Своето слово. Това е откровението на Божията праведност.

Това е следователно азбуката, Павел продължава и казва: и беше видян, значи беше възкресен от мъртвите, на третия ден, според писанията. И беше видян от Кефа, и след това от дванайсетимата, и списъкът дори не е пълен. След това беше видян от повече от петстотин братя едновременно, от които повечето в този момент още бяха живи, но някои бяха починали. Павел пише това около петдесетата година, така че вече бяха минали 20 години от смъртта и възкресението на Христос. Павел казва, повечето от тези, които бяха там при тази възможност, когато Христос се появи пред петстотин души, повече от това дори, повечето сега могат да потвърдят това, защото те все още живеят. Поне по времето, когато Павел записва това. Другими думи, това е исторически документирано. Ние не говорим за приказка или за хубава философия, а за съобщение, известие, факт. Този факт се е случил и е потвърден от свидетели, от очевидци. От много свидетели.

Вие знаете как стоят нещата в правната област, трябва да има два или три свидетеля, за да бъде едно дело основно. В този случай имаше стотици свидетели и те бяха единодушни в това, което те свидетелствуваха. Така че не беше така, че един противоречи на другия. Не, всички те казваха точно същото. Вижте тук характеристиката на исторически факт. Павел продължава и след това беше видян от Яков, след това от всички апостоли, защото този кръг е наистина по-голям от само дванайсетимата. Но последният и това е най-убедителното за Павел и също така за нас, кстати. Павел приключва и казва, и накрая се яви и на мен. Защото междувременно Христос вече се възнесе на небето и няколко години след възкресението, напълно лично се яви на Савла от Тарс, който обаче също не беше обучен от Исус като апостолите. Савла беше враг, разрушител на еклисията и точно на него се яви Христос. Така той е и последният, кулминацията. Като последен от всички, като на роден невреме се яви и на мен, казва Павел.

\$@* Павел казва, че съм най-малкият от апостолите, поради тази причина. Не съм достоен да бъда наречен апостол, защото преследвах църквата на Бога. Но казва, че чрез Божията милост съм това, което съм. Аз не съм го търсил, дори обратното, но бях

уловен и Божията милост ми се яви. Практически цялата ми история е емблема на това, което ще разкажа, а именно Божията милост, която надминава всичко. Тя не очаква нищо от човека и това аз мога да разгласявам. Павел беше призван и извън страната, между народите. Но чрез Божията милост съм това, което съм и Неговата милост към мен не беше напразно. Аз съм се трудил повече от тях всички. Но той побърза да добави, че не аз, а милостта на Бога, която е с мен. Павел беше уловен, и това Божията милост направи на него. Павел не стои там и не казва: "Това съм направил, това ми се случи!"

И сега, ето и стихът, върху който искам да се фокусирам, а именно стих 11. Той казва, че аз, и Павел тук говори за себе си, или те, апостолите, дванайсетимата или всички апостоли заедно, не е важно. Аз или те, така обявяваме, така проповядваме, казва превода, така прогласяваме, това е за обявяване. Това, което прави херолтът. Така обявяваме, и така вие вярвате. Това означава, че евангелието е основната част. Христос умря, беше погребан, и защо? За да възкреси на третия ден от мъртвите. Фактически евангелието е посланието за възкресения Христос. Тъй като той може да бъде възкресен само ако първо умре, няма възкресение без смърт. Фактът, че той умря и лежа три дни в гроба, доказва, че той наистина беше мъртъв, а на третия ден Бог го възкреси. Това е посланието, проповедта. Бог възкреси Христос според писанията, в съответствие с това, което беше написано, го възкреси от мъртвите.

Павел казва, това съм получил, това съм разказал и независимо дали го чувате от тези дванайсетима, някой друг или от мен, Павел казва, това е посланието! Това обявяваме, и така вие вярвате. Това, което се казва тук, е, че същността на евангелието, слушайте ме внимателно. Ще направя някои бележки по-късно. Същността на евангелието, това, което Павел разказа и това, което дванайсетте апостоли проповядваха, е точно същото, а именно посланието на възкресения Христос. Това обявявах, Павел и дванайсетте апостоли. Това е посланието, което те получиха. Това е, в което вярвах, за което техните очи и уши и сърца бяха отворени. Това е, което наистина е така, мога да ви покажа, защото нека отидем до Книгата на Деянията и по-специално следвайки Петър, който е и говорител на дванайсетимата. Проверете какво те, дванайсетимата, особено Петър, са обявявали. Нека прелистим Книгата на Деянията.

Това е важно, Павел казва, че аз или те, така проповядваме, и така вие вярвате. Сега ще ви покажа какво казва Павел, а именно: Проповедта за Възкръсналия не е само моето послание, но и на дванайсетте, което показва книгата на Деянията.

Четем в Деяния 2, на Петрова ден, това е петдесетият ден след възкръсването, също еврейски празник. Тогава Петър посред дванайсетте прави своята реч на площада на храма, тогава той споменава различни цитати от книгите на Псалмите. Това, за да се покаже, че това, което се случва сега (в неговите дни), е точно това, което е предсказано в писанията. Той казва тогава: И вие прибихте Исус на кръст, вие го убихте, и този Исус Бог го възкреси, за когото всички ние сме свидетели. Трябва да разберете тези свидетелства много юридически, това е някой, който е видял нещо със собствените си очи. Петър казва, ние можем единодушно да свидетелствуваме, че Бог го е възкресил от мъртвите.

Това е посланието! Че Исус беше умрял, не беше новина, всички знаеха това. Но този Исус е възкръснал, и ние сме свидетели на това.

Деяния 3, тук пак говори Петър. Това е поради чудесното изцеление на мъжа, който беше парализиран 40 години и седеше при Хубавата порта. Този човек никога не беше ходил. Той погледна нагоре и се изправи и влезе в храма, ходеше и скачаше така. Нямаше рехабилитация, нищо от това, просто Божественото чудо се случи. Петър напомня, че тази история е илюстративна, той казва. Това, което стана на този човек, може да се случи и на вас. Това казва народът Израил. Бог го е възкресил, своят слуга, за да ви благослови, Израил. Трябва да се каже, че числото дванайсет е символ на Израил, става въпрос за дванайсетте племена на Израил. Какво свидетелстват дванайсетте? Че Бог възкръсна Исус, и за кого го направи това в първоначално? За Израил!

В предишните стихове Петър казва, ако сега повярвате в този Месия, когото Бог е възкресил от мъртвите. Тогава Месията ще се върне от небето и всички думи на пророците ще се сбъднат и всичко ще бъде възстановено. Мира на тази земя ще настане. Общо казано, сега вие вярвате и тогава Месията ще се върне и чрез Израел ще донесе мир на земята. Първоначално този Месия е изпратен за Израел, изпратен да благослови Израел. След това знаем, че нещата не са се случили така, Израел отново отхвърли това свидетелство. Това беше официално отхвърлено при убийството на Стефан от Синедриона.

Продължаваме с четенето в Деяния 4, където Петър и Йоан са пред Синедриона, те са хванати и трябва да се отчетат. Тогава Петър казва: "На вас всички и на целия народ на Израил трябва да бъде известно, че чрез името на Исус Назарянина, когото вие разпнахте на кръст, но когото Бог възкреси от мъртвите, че чрез това име този човек, който беше парализиран 40 години, този тук е здрав пред вас." Отново, какво е посланието? Че този, когото те разпнаха, е възкресен от мъртвите.

Сега продължаваме и разглеждаме историята на Корнилий. Петър предпочете не да отиде при един язычник, но знаеше, че първо трябва да повярва Израел. Бог му беше ясно показал, че той трябва да отвори врата към народите. Тогава Петър е в къщата на Корнилий, този римски стотник, и тогава той отново казва: "Този, Господ Исус Христос, когото беше предаден от еврейския народ да бъде разпнат, Бог го възкреси на третия ден и му даде да се яви, не на целия народ, а само на свидетелите, които Бог предварително избра." Това е свидетелството, така че когато Павел казва в 1 Коринтяни 15, аз или те, така проповядваме и така вие вярвате. Това е напълно в съответствие с историята, както я научаваме от Лука в книгата на Деянията. Значи и те, дванайсетте апостоли, действително проповядваха на народа, че Бог възкреси Сина Си Исус от мъртвите. Това беше също причината, че той е месията на Израел.

Сега трябва да добавя, ако всичко това е толкова ясно, защо трябваше да бъде добавен 13-ти апостол? Това се дължи на факта, че Израел официално отхвърли това свидетелство при Синедриона, и че при убийството на Стефан има нов човек, който се появява. Това е Саул от Тарс, който по-късно става наречен Павел. Две дни по-късно той е призван и е предназначен за народите, апостол на народите. На този презентационен слайд виждате две гръцки думи, думите "хетерос" и "аллос". Тези думи се срещат в писмото до галатяните, където Павел пише за няколко църкви в региона Галатия. Той е шокиран и смаян, защото църквите са се отклонили от посланието, което той, Павел, им беше проповядвал. Той беше проповядвал евангелието на благодатта, и галатяните го бяха приели. Но сега влизаха хора, юдаисти,

които искаха да ги превърнат галатяните в юдеи, като ги налагат обрязването, съботата и други неща. Павел пише в писмото до галатяните, глава 1: Заставах и се чудя как сте толкова бързо прехвърлени! Павел беше привел евангелието преди малко време, а тези други проповедници, които проповядваха посланието под името на Христос, проповядваха евангелието, което приличаше на неговото. Чета: Заставах и се чудя как сте толкова бързо прехвърлени от него, който ви призовава в Христовата благодат, към друго евангелие, което не е друго. Сега вие чувате, че това е свързано с презентационния слайд, който видяхте току-що, това е свързано с друго евангелие, което не е всичко. В крайна сметка, "хетерос" и не "аллос". За какво става въпрос тук? Има две думи, гръцките думи са "хетерос" и "аллос". Гръцкият има две думи за "друго", което е "хетерос", което означава различен вид, и по-слабата дума за "друго" е "аллос". Те са едно и също и все пак са различни. Един пример. Виждате снимка на крал, когато е на 40 години, и същият крал, когато е на 70 години. Снимката на краля на 40 години не е друг крал, когато е на 70 години, но изглежда различно. Снимката на краля не е "хетерос", но все пак е "аллос". Разликата е, че е на различно време. Фактически това е и принципът на евангелието, което Павел проповядва. То не е "хетерос", то е за Исус, който е умрял и е възкресен от Бог, точно както го проповядваха и дванайсетте апостоли. Но евангелието е различно, то е разказано в по-късен момент, и целевата аудитория е различна, народите.

Не е случайно, че Павел формулира това по този начин. Павел казва на галатяните, че това, което вие казвате, не е толкова различно, защото ако беше, Павел нямаше проблем с това. Евангелието на Павел също е различно от това на дванайсетте апостоли, но не е друго евангелие. Това, което се случва в Галатия, и за което Павел казва: Това, което вие казвате и наричате евангелие, това не е евангелие, това е под проклятие. Това не е достойно да се нарича евангелие, защо? Защото няма повече благодат, сега от човека се очаква отново нещо и това по същество не може да е правилно. В момента, когато човек може да направи нещо към това, което Бог има да каже, то вече не е евангелие. На практика става по-опасно, когато се иска по-малко от човека, защото тогава почти не забелязваш разликата. Разбирате ли какво искам да кажа? Има религии, които изискват много от човека, трябва да правиш това, трябва да правиш онзи, тогава на човека се налага огромно бреме, което той трябва да издържи. Има и религии, които по същество правят нещата много лесни за човека, трябва само да... Или, е безплатно, трябва само да платиш 1 цент, това е практически безплатно... Но тогава става по-опасно, защото изглежда безплатно, това е проблемът, с който се опитват да ви замамят, както правят рекламите. Но след това се оказва, че ако прочетете малките букви, не е безплатно и все още има различни последици, в които можеш лесно да попаднеш. И аз знам всичко за това! Това е много субтилно, и това е проблемът с християнството, не е много мило от моя страна да го кажа, но го казвам много осъзнато. В християнството не се изисква много от човека, трябва само да... в неделя да отидеш на църква, трябва само да избереш Христос. Но истинското послание е, работата е свършена. Това е съобщението, Бог възкръсна Христос Исус и това е гаранцията, вярвайте или не, това е евангелието! В него е спасението! Проблемът, който се случи при галатяните, беше, че казваха: можеш да живееш праведно само ако си обрязан, или се придържаш към празниците на Израел, всички еврейски обичаи и традиции, и това трябва да ги приемеш. Това означава, че има условие за да бъдеш праведен. Според галатяните не е вече като при Авраам, както четем в посланието до римляните, когато Авраам повярва в Бога и му беше засчитано за праведност. Не, те казват, трябва да направиш това и това, за да станеш праведен. Това, което се казва в Галатия, и за което Павел казва в писмото до

галатяните, глава 3, стих 1: Кой ви омая и как е възможно да сте изпаднали в това? Не разбирате ли? В писмото той се чуди къде е вашата радост? Бяхте толкова щастливи някога, а сега какво стана? Винаги е проблемът, когато се иска нещо от човека. Тогава се активира плътта... Павел казва: това, което вие казвате, е друго евангелие и не само различно!

Сега стигам до още една точка, когато обърна страница и стигна до Галатяни глава две. Там Павел пише за среща, която е имал в Йерусалим сред други дванайсет дисциплини, от които се споменават три с имена - Яков, Петър и Йоан, като като забележка те имат и буквите в Новия Завет. Тези три мъже му дават ръката на общността. Те са имали проблеми с Павел, с нещата, които той казваше. Попитайте Петър, казва, трудно е всичко да се разбере. Но въпреки това, те не можах да не признаят, че това, което той каза, беше истина! Те му дадоха ръката на общността и когато той е в Йерусалим, в Деяния 15 е описана тази среща, там стои това. Когато те разбраха, те - апостолите в Йерусалим, опорите. Тогава разбраха, че ми е дадено евангелието за обрязването, какво точно е това за евангелие? Това е евангелие, при което обрязването не играе роля. "Евангелието за обрязването" е технически термин, но по същество означава просто. Ти си обрязан или несърцет. Ти имаш предпазител или нямаш. Това не е задължително името на ритуал, а по-скоро името на народ. Обрязването, на практика, е Израил, народът, който има обрязване и всички права, които са свързани с него. Евангелието на Павел е независимо от това. Той не отрича правата на обрязването, но в неговото евангелие обрязването не играе роля. Затова го нарича "евангелието за обрязването". За съжаление, това е неправилно представено в съвременните преводи на Библията. Тук пише, че "евангелието за обрязването" или за необрязаните. Това обаче не е толкова въпросът за адресирането, а по-скоро казва нещо за съобщението или обстановката на това, което се разказва.

Когато те забелязаха, че на мен ми е поверено евангелието на необрязаните, в което обрязването не играе никаква роля, както на Петър относно обрязването. Това е това, което имам предвид! Евангелието, както го проповядва Павел, е различно от това на Петър и останалите дванадесет апостола. Понеже на Павел е поверено евангелието на необрязаните, а на Петър - на обрязваните. Това е различно! Не е друго евангелие, защото Петър проповядваше възкресения Христос, само перспективата беше различна. В компютърни термини казано, той е фактически ъпдейтнат. Имам предвид, че са минали години, ситуацията се е променила, Израел официално е отхвърлил евангелието, ситуацията е различна, евангелието вече е насочено към народите. Ситуацията е различна, времето е различно, следователно, това е различно, но посланието за възкресения Христос остава идентично. Павел също не е призван от възкресения Христос на земята като дванадесетте апостоли. Дванадесетте получиха обучение тук на земята, дори след възкресението през тези 40 дни срещнаха възкресения Господ тук на земята. Павел не! Павел беше призван от небето! Разбирате ли! Това е различна ситуация, тя се случи и извън страната, извън Израел, сред народите.

Това е различно, разбирате ли? Не е друго евангелие, защото, повтарям, евангелието, което проповядва Петър, включва обрязването като важна част. Това е послание към Израел, за да повярва, след което Месията ще се върне и чрез Израел ще дойде спасението за целия свят и царството ще бъде установено. Това е евангелието на

обрязването. Това евангелие остава вярно! Скоро, когато Божият план с еклизията свърши и ние отидем да посрещнем Господа на въздуха, тогава Бог отново ще започне с Израел. Тогава в Йерусалим пак ще има двама свидетели! Тогава това евангелие на Петър отново става актуално, тогава писмата, които намираме в Новия Завет от Петър, Йоан и Яков, отново стават актуални. Но сега живеем в интервала, в паузата, когато евангелието на обрязването временно е спряло. Времето, в което Павел проповядва евангелието. Надявам се да разбирате, че това е различно и къде е акцентът в това изследване, то е същото евангелие в основата си, което е идентично. Азбуката, елементите са идентични. В евангелието на обрязването посланието е: Бог призовава Израел, обрязването. Докато в евангелието на необрязаните Бог призовава един язычески народ. На практика това, което Павел проповядва, е че юдеите се присъединяват към този народ, като две стават едно. Като обрязването вече не играе никаква роля.

Римляни 11 пише Павел, че Бог чрез глупав народ кани Израила на ревност. Евангелието на обрязването има земно перспективно, то е проповядвано от дванадесетте, които познаваха Господа на земята с оглед на това, което ще се случи на земята. С Йерусалим и народите, това е земно перспективно. С евангелието на необрязваните става въпрос за небесна перспективна. Павел беше призван от небето и още повече, народът, който днес е избран, има небесно предназначение, вижте също посланието до Ефесяни. Това е разликата! Две тези евангелия ли се противоречат? Това ли е противоречие? Не, те са различни! Дванадесетте също признават това, че имат затруднения да го разберат и да мислят за това, това е вярно, но в евангелието на необрязваните се обявява фактически нов домакинство. Павел също казва, че на него е дадено управлението на това домакинство, тази разпоредба, където двамата стават едно. Това е времето на междината, на прекъсването. Бог скоро отново ще върже връзката с Израел. Но едно нещо и да приключи с това, едно нещо остава идентично! Възкресеният Христос, независимо дали го познаваме както дванадесетте го познаваха тук на земята, или го познаваме както е сега, там при десницата на Бога, и че и ние скоро ще отидем в тази посока. В двете случая става въпрос за възкресения Христос, който е напълно идентичен, следователно не е друго евангелие, но действително е различно! Дотук библийското изследване!

Italiaans

Altrimenti, non c'è un altro vangelo. E l'immagine che vedete qui sullo sfondo deve illustrare anche questo, ci tornerò più dettagliatamente tra poco, perché vedete due volte la stessa strada in una foto e due volte lo stesso luogo eppure, in entrambi i casi è qualcosa di diverso ciò che vedete. Quindi, è diverso, ma non è un altro. E a proposito di ciò, vorrei parlare questa mattina dell'evangelo. Bene, l'espressione, il titolo, quello di stamattina, è tratto da un testo di Galati 1, ci arriveremo naturalmente più avanti, ma solo in un secondo momento. Prima voglio iniziare leggendo una parte da 1 Corinzi 15, che è un capitolo magistrale sulla resurrezione di Gesù Cristo. In realtà, si tratta anche dell'essenza dell'evangelo, cioè che Dio ha risuscitato Cristo dai morti, in effetti abbiamo di nuovo la storia di cui si parlava prima di questo studio, cioè di colui che come un bruco si è trasformato in nuova vita. E in tutta la creazione lo vedi illustrato, ma in effetti questa è l'espressione di ciò di cui parla il lieto annuncio, l'evangelo. Che sia così, lo dimostra Paolo in 1 Corinzi 15. Dice così:

Vi rendo noto, fratelli, l'evangelo che vi ho evangelizzato, il testo è una resa letterale dal testo originale. E che avete anche ricevuto. Paolo ricorda loro ciò che già aveva detto loro oralmente in precedenza e ora, per iscritto, mette i puntini sulle i, e non senza motivo, perché c'erano visioni deviate e racconti e pensieri che circolavano nella chiesa di Corinto, e Paolo affronta la situazione energicamente. Paolo lo fa in modo magnifico, lo fa dimostrando le cose. Dice, l'Evangelo che vi ho Evangelizzato, che avete ricevuto, in cui state saldi. Devo dire, non troppo saldamente, perché alla fine di questo capitolo, cioè nel versetto 58, dice, siate saldi. In altre parole, stavano saldi, ma venivano facilmente sconvolti da altre affermazioni e quindi non erano saldi. Ecco perché Paolo fa uno sforzo considerevole per stabilire chiaramente e dire, questo è di che si tratta, queste sono le conseguenze, e questo è l'enorme impatto di tutto questo. Paolo vuole che stiano saldi, saldi e inamovibili. Paolo dice, questo è anche l'evangelo attraverso cui siete salvati. La salvezza è solo nel fatto che ce n'è uno, è questa la garanzia, che c'è uno che ha vinto la morte e con cui è data anche la garanzia da parte di Dio, faccio ciò che ho promesso e ciò che gli è accaduto, cioè che ha lasciato la morte alle spalle e ha portato alla luce una vita impercedera, quella è la destinazione, ognuno nella sua propria gerarchia, per tutta l'umanità. Questo è un lieto annuncio, non è una questione o un programma di ciò che devi fare, o una filosofia. No, è un fatto storico, una notizia, una buona notizia e non puoi farci nulla, non ti viene chiesto nulla, non ha nulla a che fare con la pratica, ha grandi conseguenze pratiche, sì, ma voglio dire, non puoi farci nulla né

toglierci nulla. Ed è ciò che è così magnifico, Dio lo fa annunciare, come un annuncio. In questo consiste la salvezza. Cioè in quell'annuncio, in quella buona lieta notizia.

Lo dice Paolo, quindi leggo dal versetto 11. Paolo va ad approfondire: Vi ho trasmesso in primo luogo ciò che anch'io ho ricevuto. Perché sapete, Paolo è completamente indipendente dai dodici e da coloro che prima di lui erano apostoli, chiamati ed educati. Non solo è stato chiamato sulla strada per Damasco ma ha anche ricevuto istruzioni dirette dal Signore stesso in Arabia! Paolo dice, ciò che ho ricevuto, l'ho trasmesso anche a voi. Paolo spiega ciò che è primario, ciò che ha trasmesso in primo luogo a loro. La cosa interessante è che quando leggi così, lui inizia dove finiscono i vangeli, cioè con la morte e la risurrezione di Cristo. Controllalo, perché Paolo procede poi dicendo che Cristo è morto per i nostri peccati, secondo le Scritture. Questo significa, Cristo è morto. Sì, ma perché, per liberarci dalla nostra inutilità perché il peccato non è altro che mancare il bersaglio. Come ne veniamo liberati? In tutti i modi, ma in tutti i modi, è perché è morto, è stato sepolto e risorto. Cristo è morto per i nostri peccati, e questo era secondo le Scritture. Questo significa che tutto nella Bibbia, ciò che chiamiamo l'Antico Testamento, era stato già predetto e illustrato in anticipo. Devo aggiungere, proprio come una farfalla illustra, tutta la creazione parla del lavoro che Dio fa.

Non è solo manifestato nella creazione di Dio, ma è anche già fissato nelle Scritture, e finalmente Dio ha realizzato tutto ciò dopo migliaia di anni, con precisione tempistica e compimento. Cristo è morto per i nostri peccati, secondo le Scritture. Fu sepolto e risorto, il terzo giorno, secondo le Scritture. Quello che Paolo sta dicendo qui è l'ABC dell'evangelo. Qui inizia, questi sono gli elementi, questo è elementare. Questi sono i primi principi, l'ABC letterale, dell'evangelo, cioè che Cristo è morto, è stato sepolto ed è stato risuscitato il terzo giorno. Ho intenzionalmente evidenziato le parole "fu" e "risuscitato" in grassetto nella diapositiva PowerPoint in modo che si esprima che questa è la forma passiva. Fu risuscitato, era veramente morto, è rimasto tre giorni nella tomba, poi fu risuscitato da Dio. Questo è così fondamentale, lo mostrerò anche dopo e per questo vedi anche perché la cristianità si è deviata da questo messaggio fin da un'epoca molto precoce. In quel momento hanno infatti fatto di quel messaggio, è stato dichiarato ufficialmente persino al concilio di Nicea, che Cristo non è il Figlio di Dio, ma lo hanno fatto diventare Dio Figlio. È Dio stesso. Ma se è Dio Figlio, allora non poteva davvero morire... Perché Dio non può morire... Allora non avrebbe neanche avuto bisogno di un altro per essere risuscitato. Perciò se credi a ciò che viene professato ufficialmente e come è stabilito nei dogmi e nell'ortodossia, non puoi mai credere pienamente che Dio l'abbia risuscitato dai morti, perché sarebbe stato Dio stesso e non avrebbe avuto bisogno di un altro per risorgere... Ma la Bibbia dice esattamente il contrario.

Voglio sottolineare quanto sottili siano queste bugie, quanto siano state integrate e penetrino nel grande insieme religioso. Ok. Questo è l'ABC, Cristo è morto, fu sepolto ed è risorto il terzo giorno, secondo le Scritture. Notate, sempre nei Vangeli o nel libro degli Atti, quando viene annunciato l'evangelo, viene sempre detto, questa è l'adempimento di ciò che Dio aveva promesso. Ecco perché è un evangelo! Dio ha promesso qualcosa e ora, "momento giusto, posto giusto", perché è successo proprio dove doveva accadere, al momento giusto e nel modo giusto. In breve, in tutti gli aspetti, è secondo le Scritture! Lo trovo meraviglioso, Dio mantiene la sua parola. Questa è la rivelazione della giustizia di Dio.

Questo è quindi l'ABC, Paolo prosegue e dice: ed è stato visto, quindi è stato risuscitato dai morti, il terzo giorno, secondo le Scritture. Ed è stato visto, da Cefa e poi dai dodici, e

l'elenco non è neanche completo. Successivamente fu visto da più di cinquecento fratelli contemporaneamente, la maggior parte dei quali era ancora viva in quel momento, ma alcuni erano morti. Paolo scrive circa nell'anno cinquanta, quindi erano già passati vent'anni da quando Cristo era morto e risorto. Paolo dice che la maggior parte di coloro che erano lì quando Cristo apparve a cinquecento persone contemporaneamente, anche di più, la maggior parte di loro ora può confermare questo perché sono ancora vivi. Almeno nell'epoca in cui Paolo ha scritto questo. In altre parole, è documentato storicamente. Non stiamo parlando di una favola o di una bella filosofia, ma di un messaggio, un annuncio, un fatto. Quel fatto è accaduto e è stato confermato da testimoni, da testimoni oculari.

Sapete come vanno le cose nel mondo giuridico, devono esserci due o tre testimoni affinché un caso sia considerato concluso. In questo caso c'erano centinaia di testimoni e tutti erano unanimi nel loro testimonio. Quindi non era che uno contraddiceva ciò che diceva l'altro. No, tutti raccontavano esattamente la stessa cosa. Ecco quindi la caratteristica di un fatto storico. Paolo prosegue e successivamente fu visto da Giacomo, poi da tutti gli apostoli, poiché quel circolo è in realtà molto più ampio di soli dodici. Ma l'ultimo, e questo è per Paolo il più convincente e anche il più speciale, e anche per noi, tra l'altro. Paolo conclude dicendo, ed infine è apparso anche a me. Poiché nel frattempo Cristo era già ascenso al cielo e alcuni anni dopo la resurrezione, personalmente a Saulo di Tarso, che non era stato istruito da Gesù come gli apostoli. Saulo era un nemico, un distruttore della chiesa e proprio a lui apparve Cristo. Così egli è anche il punto culminante, il climax. L'ultimo di tutti, come a uno nato fuori tempo, apparve a me, dice Paolo. Paolo dice, sono il minimo degli apostoli, per questo motivo. Non sono degno di essere chiamato apostolo, poiché ho perseguitato la chiesa di Dio. Ma dice, per grazia di Dio sono ciò che sono. Non l'ho cercato, anzi, sono stato colto di sorpresa e la grazia di Dio mi è apparsa. In realtà tutta la sua storia è un emblema di ciò che stava per predicare, cioè la grazia di Dio, che supera tutto. Che non si aspetta nulla dall'uomo e che ha permesso a Paolo di annunciare. Paolo era stato chiamato anche tra le nazioni. Ma per grazia di Dio sono ciò che sono e la sua grazia verso di me non è stata vana. Ho lavorato più di tutti loro. Ma si affretta a dire, non io, ma la grazia di Dio che è con me. Paolo è stato colto e questo è stato fatto dalla grazia di Dio. Paolo non si vanta di aver fatto qualcosa, ma che gli è successo! E poi, ora arriva il verso su cui voglio porre l'accento, cioè il verso 11. Dunque, io dico, e Paolo parla di se stesso, o loro, gli apostoli, i dodici o tutti gli apostoli insieme, non importa. Io o loro, così noi proclamiamo, così predichiamo, dice la traduzione, così annunciamo. Ciò che fa un araldo. Così noi annunciamo e così credete voi. Ciò significa che, l'abc del vangelo. Cristo è morto, fu sepolto, e perché? Per essere risorto dai morti il terzo giorno. In realtà, il vangelo è il messaggio del Cristo risorto. Poiché poteva essere risorto solo se prima fosse morto, non c'è risurrezione senza morte, il fatto che sia morto e sia rimasto tre giorni nella tomba dimostra che era veramente morto e il terzo giorno Dio lo ha risuscitato. Questo è il messaggio, la predicazione. Dio ha fatto risorgere Cristo secondo le Scritture, in conformità a ciò che era stato scritto.

Paolo dice, ho ricevuto questo, l'ho raccontato e non importa se lo ascolti da quei dodici, da qualcun altro o da me, Paolo dice, **questo** è il messaggio! Questo annunciamo e questo credete voi. Quello che viene detto qui è che l'essenza del vangelo, ascolta attentamente ciò che dico. Farò alcune annotazioni. L'essenza del vangelo di ciò che Paolo raccontava e di ciò che i dodici apostoli predicavano è esattamente la stessa, cioè il messaggio del Cristo risorto. Questo annuncia lui, Paolo, e i dodici apostoli. Questo è il messaggio che avevano ricevuto. Questo è a cui credevano, per cui i loro occhi, le loro orecchie e i loro cuori erano aperti.

Che questo sia effettivamente così, posso dimostrarvelo, perché andiamo al libro degli Atti e in particolare è Pietro che viene seguito, Pietro è anche il portavoce pratico dei dodici.

Guardate cosa hanno raccontato, i dodici, e in particolare Pietro. Giriamo un po' tra le pagine degli Atti.

Quindi, quello che Paolo dice, io o loro, così noi annunciamo e così voi credete. Ora vi mostro anche cosa dice Paolo, cioè: La predicazione della risurrezione non è solo il mio messaggio ma anche dei dodici, il libro degli Atti lo dimostra.

Leggiamo negli Atti due, il giorno di Pentecoste, cinquanta giorni dopo la risurrezione, anche una festa ebraica. Allora Pietro, in mezzo ai dodici, fa il suo discorso nella piazza del tempio, citando vari versetti dai Salmi. Questo per mostrare che ciò che sta accadendo ora (nei suoi giorni) è esattamente ciò che è stato predetto nelle Scritture. Dice quindi: E voi avete crocifisso Gesù, l'avete ucciso, e Dio ha fatto risorgere questo Gesù di cui tutti noi siamo testimoni. Il termine "testimoni" deve essere inteso in senso molto giuridico, cioè qualcuno che ha visto con i propri occhi. Pietro dice, possiamo testimoniare all'unanimità che Dio lo ha fatto risorgere dai morti.

Questo è il messaggio! Che Gesù fosse morto non era una novità, tutti lo sapevano. Ma questo Gesù è risorto e noi ne siamo testimoni.

Atti 3, qui Pietro prende di nuovo la parola. È in relazione a quella meravigliosa guarigione dell'uomo paralizzato da 40 anni e che era seduto alla Porta Bella. Quest'uomo non aveva mai camminato. Guardò in alto, saltò in piedi e entrò nel tempio saltellando. Nessuna riabilitazione, niente di tutto ciò, semplicemente il miracolo di Dio avvenne. Pietro chiarisce che questa storia è illustrativa, dice. Quello che è successo a quell'uomo, può succedere anche a voi. Lo dice al popolo d'Israele. Dio ha fatto risorgere il suo servo per voi e vi ha mandato per benedirvi, Israele quindi. Va detto che il numero dodici rappresenta Israele, si tratta delle dodici tribù d'Israele. Cosa testimoniano i dodici? Che Dio ha fatto risorgere Gesù, e per chi ha fatto ciò innanzitutto? Per Israele!

Nei versetti precedenti Pietro dice, se ora credete in questo messia che Dio ha risuscitato dai morti. Allora il messia tornerà dal cielo e adempirà tutte le parole dei profeti e ristabilirà ogni cosa. Il regno di pace su questa terra sta per arrivare. In breve, ora credete e allora il messia tornerà e attraverso Israele porterà il regno di pace sulla terra. In primo luogo, questo messia è stato mandato per Israele, per benedirlo. In seguito, sappiamo che le cose non sono andate così, Israele ha di nuovo respinto quella testimonianza. Questo è stato ufficialmente respinto durante la lapidazione di Stefano da parte del Sinedrio. Continuo a leggere in Atti 4, allora Pietro e Giovanni si trovano di fronte al Sinedrio, sono stati arrestati e devono giustificarsi. Allora Pietro dice, allora dovrebbe essere noto a tutti voi e a tutto il popolo d'Israele che per il nome di Gesù, il nazareno, che avete crocifisso, ma che Dio ha risuscitato dai morti, per il nome di questo uomo che era paralizzato da 40 anni, questo qui sta davanti a voi sano. Ancora una volta, qual è il messaggio? Che colui che hanno crocifisso è risorto dai morti.

Ora andiamo avanti e guardiamo alla storia di Cornelio. Pietro non voleva andare da un pagano, ma sapeva che prima Israele doveva credere. Dio gli aveva chiaramente detto che doveva aprire la porta alle nazioni. Allora Pietro è nella casa di Cornelio, quel centurione romano, e dice di nuovo. Lui, il Signore Gesù Cristo che è stato consegnato dal popolo ebreo per essere crocifisso. Dio lo ha risuscitato al terzo giorno e ha permesso che apparisse, non a tutto il popolo, ma solo ai testimoni scelti da Dio in precedenza. Questa è la testimonianza, quindi quando Paolo dice in 1 Corinzi 15, io o loro, così noi annunciamo e così voi credete. Questo è perfettamente in linea con la storia come la apprendiamo da Luca negli Atti. Cioè

che anche loro, i dodici, gli apostoli, predicavano al popolo che Dio ha risuscitato suo figlio Gesù dai morti. Questo era anche il motivo per cui era il messia d'Israele.

Ora devo aggiungere, se tutto questo è così chiaro, perché è stato necessario aggiungere un 13° apostolo? Questo ha a che fare con il fatto che Israele ha ufficialmente respinto questo messaggio davanti al Sinedrio e che alla lapidazione di Stefano si è presentata una nuova persona. È Saulo di Tarso. Viene chiamato due giorni dopo, è destinato alle nazioni, l'apostolo delle nazioni. In questa presentazione slide vedete due parole greche, le parole "heteros" e "allos". Queste parole appaiono nella lettera ai Galati, in cui Paolo scrive a diverse chiese nella regione della Galazia. È sconvolto e sorpreso perché le chiese si sono allontanate dal messaggio che lui Paolo aveva predicato loro. Aveva predicato un messaggio di grazia e i Galati avevano ricevuto questo messaggio da lui. Solo che ora erano entrati persone, giudaizzanti, e volevano giudaizzarli con il sabato, la circoncisione e altro ancora. Paolo scrive in questa lettera ai Galati, capitolo 1: Mi stupisco che vi stiate così rapidamente allontanando! Paolo aveva portato il suo vangelo da poco tempo e questi altri predicatori che predicavano un messaggio sotto il nome di Cristo predicavano un vangelo che sembrava simile. Leggo: Mi stupisco che vi stiate così rapidamente allontanando da Colui che vi ha chiamato con la grazia di Cristo a un altro vangelo che non è altro. Ora sentite che c'entra con quella presentazione slide che avete appena visto, questo ha a che fare con un altro vangelo che non è tutto. In breve, "heteros" e non "allos". Di cosa si tratta qui?

Ci sono due parole, si tratta di un vangelo "heteros" che non è "allos". Il greco ha due parole per indicare diversità, "heteros" che significa di diverso tipo e una parola più debole per indicare diversità è "allos". È la stessa cosa eppure è diversa. Un esempio. Vedi una foto di un re quando ha 40 anni e lo stesso re quando ha 70 anni. La foto del re di 40 anni non è un altro re rispetto a quando ne ha 70, ma appare diverso. La foto del re non è "heteros" ma è "allos". La differenza è che è un altro momento. In effetti questo è anche il principio dell'evangelo che Paolo predica. Non è "heteros", parla di Gesù che è morto e risorto per volontà di Dio, proprio come predetto dai dodici apostoli. Ma l'evangelo è diverso, è stato detto in un momento successivo e il pubblico è diverso, ovvero le nazioni. Non è un caso che Paolo lo esprima in questo modo. Paolo dice ai Galati che quello che raccontano non è così diverso, perché altrimenti Paolo non avrebbe avuto problemi. L'evangelo di Paolo è diverso da quello dei dodici, ma non è un altro evangelo. Quello che accade in Galazia, e di questo parla Paolo, è che quello che raccontano e chiamano evangelo, non è un evangelo, è sotto maledizione. Non merita il nome di Evangelo, perché non c'è più grazia, si aspetta di nuovo qualcosa dall'uomo e questo non può essere giusto per definizione. Quando l'uomo può fare qualcosa rispetto a ciò che Dio annuncia, allora non è più Evangelo. In effetti diventa più pericoloso quando si chiede meno all'uomo, perché è difficile notare la differenza. Capisci cosa intendo? Ci sono religioni che chiedono molto all'uomo, devi fare questo, devi fare quello, e si mette un'enorme responsabilità sull'uomo che deve essere soddisfatta. Ci sono anche religioni che semplificano molto la vita dell'uomo, devi solo... o è gratis, devi pagare solo 1 centesimo, è praticamente gratis... Ma diventa pericoloso, perché sembra gratis, questo è il problema con cui si cerca di ingannare, come fanno con la pubblicità. Ma poi scopri, leggendo le piccole righe, che non è gratis e che ci sono comunque tutte le conseguenze, ci caschi facilmente. Anch'io ne so qualcosa! È molto sottile, ed è anche il problema del cristianesimo, non è carino da parte mia, ma lo dico consapevolmente. Non si chiede molto all'uomo all'interno del cristianesimo, devi solo... andare in chiesa la domenica, devi solo scegliere Gesù. Ma il vero messaggio è che il lavoro è stato compiuto.

Questa è la comunicazione: Dio ha risuscitato Cristo Gesù dai morti e questa è la garanzia. Credetelo o no, questo è il Vangelo! In esso c'è salvezza! La disgrazia che si verificò tra i Galati era che si diceva: ora puoi vivere rettamente solo se sei anche circonciso, o se osservi le festività di Israele, tutte le usanze e tradizioni ebraiche, e le adotti. Questo significa che c'è una condizione per essere giusti. Solo credere non è più sufficiente, si diceva. Secondo i Galati, non era più come con Abramo, che credette a Dio e ciò gli fu accreditato come giustizia, come possiamo leggere nella lettera ai Romani. No, si diceva, devi fare questo e quello per diventare giusto. Quello che veniva detto in Galazia, e di cui Paolo dice nella lettera ai Galati, capitolo 3, versetto 1: Chi vi ha incantato e come è possibile che siate passati a questo? Non vi rendete conto? Nella lettera, chiede dove sia finita la vostra felicità. Un tempo eravate così felici, e cosa ne è rimasto? Questo è sempre il problema, nel momento in cui si richiede qualcosa all'uomo. La carne viene attivata... Paolo dice: quello che raccontate è un altro Vangelo e non semplicemente diverso!

Ora passo a un altro punto, sfoglio un capitolo e arrivo al capitolo due dei Galati. Lì Paolo scrive di un incontro che ha avuto a Gerusalemme con, tra gli altri, i dodici discepoli, tra i quali tre vengono nominati: Giacomo, Pietro e Giovanni. In quest'ordine abbiamo anche le lettere nel Nuovo Testamento. Questi tre uomini danno a Paolo la destra della comunione. Hanno avuto difficoltà con Paolo, con le cose che raccontava. Chiedetelo a Pietro, lui dice, è tutto difficile da comprendere. Tuttavia, non potevano fare altro che riconoscere che ciò che aveva da dire era vero! Gli hanno dato la destra della comunione e quando è a Gerusalemme, in Atti 15 viene descritto questo incontro, è scritto questo. Quando si resero conto, cioè gli apostoli a Gerusalemme, i pilastri. Quando si resero conto che a me era stato affidato il vangelo dell'incirconcisione, cos'è esattamente questo vangelo? È un vangelo in cui la circoncisione non ha alcun ruolo. L'incirconcisione è un termine tecnico, ma significa semplicemente. Sei circonciso o non lo sei. Hai il prepuzio o non ce l'hai. Non è necessariamente il nome di un rituale, ma più il nome di un popolo. La circoncisione è in realtà Israele, il popolo che ha la circoncisione e tutti i privilegi ad essa legati.

Il vangelo di Paolo è separato da questo. Non nega i privilegi della circoncisione, ma nel suo vangelo la circoncisione non ha alcun ruolo. Per questo lo chiama anche il vangelo dell'incirconcisione. Purtroppo, nelle moderne traduzioni della Bibbia, questo viene reso in modo errato. Qui viene scritto, il vangelo per l'incirconcisione, o per i non circoncisi. Tuttavia, non si tratta tanto dell'indirizzamento, quanto di dire qualcosa sul messaggio o sull'entourage di ciò che viene detto.

Quando si resero conto che a me era stato affidato il vangelo dell'incirconcisione, in cui la circoncisione non ha alcun ruolo, come a Pietro quello della circoncisione. Questo è quello che intendo! Il vangelo che Paolo predicava è diverso da quello di Pietro e degli altri dodici apostoli. Perché a Paolo era stato affidato il vangelo dell'incirconcisione, a Pietro quello della circoncisione. Quindi è diverso! Non un altro vangelo, perché Pietro predicava il Cristo risorto, solo che la prospettiva era diversa. In termini informatici, è stato in effetti aggiornato. Voglio dire, erano passati anni, la situazione era cambiata, Israele aveva ufficialmente rifiutato il vangelo, la situazione era diversa, il vangelo ora andava alle nazioni. La situazione era diversa, il tempo era diverso, quindi era diverso, ma il messaggio del Cristo risorto rimane identico. Anche Paolo non è stato chiamato dal Cristo risorto sulla terra come i dodici apostoli. I dodici avevano ricevuto una formazione qui sulla terra, anche dopo la risurrezione, durante quei 40 giorni, avevano incontrato il Signore risorto qui sulla terra. Paolo no! Paolo è stato chiamato dal cielo! Capite! Questa è una situazione diversa, è successo anche fuori dal paese, fuori dal paese d'Israele, tra le nazioni.

Questo è diverso, capite? Non un altro vangelo perché, ancora una volta, il vangelo che Pietro predicava vede la circoncisione svolgere un ruolo prominente. È un messaggio a Israele affinché venga alla fede, allora il messia ritornerà e attraverso Israele la salvezza si diffonderà in tutto il mondo e il regno sarà stabilito. Questo è il vangelo della circoncisione. Questo vangelo rimane vero! In futuro, quando il piano di Dio con l'ekklesia sarà completato e noi andremo incontro al Signore nell'aria, Dio riprenderà il filo con Israele. Allora ci saranno di nuovo due testimoni a Gerusalemme, così inizierà! Allora questo vangelo di Pietro sarà di nuovo attuale, allora le lettere che troviamo nel nuovo testamento di Pietro, Giovanni e Giacomo saranno di nuovo attuali. Ma ora viviamo nell'intervallo, nella pausa in cui il vangelo della circoncisione è temporaneamente sospeso. Il tempo in cui Paolo predica il vangelo. Spero che capiate che è diverso e dove si pone l'accento in questo studio, è lo stesso vangelo nella sua essenza, che è identica. L'ABC, gli elementi sono identici. Nel vangelo della circoncisione, il messaggio è che Dio chiama Israele, la circoncisione. Mentre nel vangelo dell'incirconcisione Dio chiama un popolo pagano. In effetti, nel messaggio come predicato da Paolo, i Giudei si uniscono a quel popolo dove i due diventano uno. Dove la circoncisione non ha più alcun ruolo.

In Romani 11, Paolo scrive che Dio chiama Israele alla gelosia tramite un popolo folle. Il vangelo della circoncisione ha una prospettiva terrena, è stato predicato dai dodici che conoscevano il Signore sulla terra con lo sguardo rivolto a ciò che accadrà sulla terra, con Gerusalemme e le nazioni; questa è una prospettiva terrena. Con il vangelo dell'incirconcisione si tratta di una prospettiva celeste, Paolo è stato chiamato dal cielo e, inoltre, il popolo che oggi è chiamato ha una destinazione celeste, vedi anche la lettera agli Efesini. Questa è la differenza!

Questi vangeli si contraddicono? Sono in conflitto? No, sono diversi! Anche i dodici lo hanno riconosciuto, hanno avuto difficoltà a capire e a pensare in modo diverso, è vero, ma nel vangelo dell'incirconcisione viene annunciata una nuova dispensazione. Paolo dice anche che a lui è stata affidata l'amministrazione di questa dispensazione, questa economia, in cui i due sono diventati uno. Questa è l'intervallo, l'interruzione. Dio riprenderà presto il filo con Israele. Ma una cosa, e concludo con questo, una cosa rimane identica! Il Cristo risorto, indipendentemente dal fatto che lo conosciamo come lo conoscevano i dodici qui sulla terra o come lo conosciamo ora, lì alla destra di Dio e verso cui anche noi ci dirigiamo. In entrambi i casi parliamo del Cristo risorto che è assolutamente identico, quindi non un altro vangelo, ma certamente diverso!

Finora questo studio biblico!

Hebrew

אחר, אין בשורה אחרת.

והתמונה שאיתם רואים כאן ברקע צריכה לשקף גם את זאת. אשוב לכן בהרחב יותר תנף, כי רואים בה אותו הדרך שני פעמים בתמונה, ושני פעמים אותו מקום, ובכל זאת, בכל אחד מן המקרים רואים משהו שונה. לכן, זה שונה, אבל זה לא אחר.

ובקשר לכן, רצוני לדבר הבקר על הבשורה. נו, הביטוי, הכותרת, של הבקר, נלקחה מן הקטע בגלטים א', נחזור אליו בהמשך, אבל זה בשלב מאחר יותר.

ראשונה רצוני להתחיל בקריאה מקוריתם ט"ו, וזה פרק נפלא על תחית ישוע המשיח. בעצם, זה עוסק במהות של הבשורה: שאלהים הקים את המשיח מן המתים. בעצם, אנו חוזרים כך גם לספור שנאמר קדם ללמידה הזאת, על זה שכתולעת נהפך לחיים חדשים. ובכל הקריאה רואים זאת משתקף, אבל בעצם זאת הבטוי המלא של מה שהבשורה מגידה.

כך מוכיח פאולוס בקורנתים ט"ו. הוא אומר כך:

מודיע אני לכם אחים, את הבשורה שאני מבשר לכם — הטקסט נתן בצורה מדייקת מהנוסח המקורי — ואשר גם קבלתם אותה. פאולוס מזכיר להם מה שאמר להם כבר פיות, ועכשיו הוא מדייק בכתב, וזה לא בלי סבה — הו דעות שונות ודבורים שונים שנאמרו באספה של קורנתוס, ופאולוס מתניף כנגד זאת בתוקף.

פאולוס עושה זאת בצורה נפלאה, הוא מוכיח את הדברים. הוא אומר: הבשורה שאני מבשר לכם, שקבלתם אותה, ושבה גם עומדים אתם — צריך לומר, לא בצורה מאדקת, כי בסוף הפרק, בפסוק 58, הוא אומר: "היו נאמנים." במלים אחרות, הם עמדו, אבל ננעו בקלות על ידי טענות שונות, ואז לא עומדים באמת.

על כן פאולוס מתאמץ להוכיח: "זה הענין, אלה הן המסקנות, וזאת ההשפעה העצומה של הדברים." פאולוס רוצה שיעמדו בזה בנאמנות ובאיתנות.

"פאולוס אומר: "זאת גם הבשורה שדרכה אתם נמלטים

הישועה נמצאת רק בעבור זה שיש אחד שנצח את המות, ושזה הבטחה שנתנה מאת אלהים: "אני עושה את אשר הבטחתי."

ומה שקרה לו — שהוא עזב את המות והביא חיים אינסופיים לידי בטי — זו התכלית של כל האנושות, כל אחד בסדר שלו.

זו בשורה שמחה, זו לא שאלה או תכנית שצריך לעשות, לא פילוסופיה — זה מארע הסטורי, דברור, בשורה טובה, שאין להוסיף עליה, ואין דרישה ממך.

אין זה קשור למעשים, אף שיש לכן תוצאות גדולות לחיים.

זה מה שכל כך נפלא — אלהים מכריז על זה על-ידי מבשרים כמו דברור.

בזה נמצאת הישועה — בבשורה הזאת, בשורה שמחה.

פאולוס אומר בפסוק 11 — ואקרא אותו:

אני מסרתי לכם בראשונה את אשר גם אני קבלתי.

כי ידעתם — פאולוס לא תלוי בשנים-עשר השליחים שהיו לפניו, הוא נקרא ונלמד באפן יחיד.

לא רק נקרא בדרך לדמשק חוץ לארץ, אלא שקבל למוד מאת האדון בערביה.

"פאולוס אומר: "מה שקבלתי — זה גם מה שמסרתי לכם

פאולוס מבאר בזה מהו הדבר הראשוני, מה שהוא מסר להם בראשונה. הנקדה המעניינת היא ששקשקוראים את זה, רואים שהוא מתחיל במה שהבשורות מסתיימות: במותו ובתחייתו של המשיח. תבדקו את זה, כי פאולוס ממשיך ואומר שהמשיח מת בעבור חטאינו, כפי הכתובים. כלומר, המשיח מת. למה? כדי לפדות אותנו מהעדר המטרה שלנו, כי חטא הוא לפסול מטרה. וכצד נפדה מזה? משמאל או מימין, אבל בכל הבחינות, כי הוא מת, נקבר וקם מן המתים. המשיח מת בעבור חטאינו, וזה היה כפי הכתובים. זה אומר שכל מה שנכתב בתנ"ך (מה שאנחנו קוראים לו הברית הישנה) כבר נבא על כך והדגים אותו מראש. אני צריך להוסיף שזה כמו שפרפר מדגים – כל הבריא מדברת על מעשהו של אלהים.

זה לא רק נגלה בבריא, אלא גם נכתב בכתובים, ואלהים במדויק בזמן של אלפי שנים הקים אותו והגשים. המשיח מת בעבור חטאינו כפי הכתובים. הוא נקבר והוקם ביום השלישי, כפי הכתובים. בעצם, מה שפאולוס אומר כאן הוא ה־א־ב־ג' של הבשורה. בזה זה מתחיל, אלה הם האלמנטים, זה הענין היסודי. אלה הם הדברים הראשונים, ה־א־ב־ג' גם במשמעותו הכתבית של הבשורה, כי המשיח מת, נקבר והוקם ביום השלישי. אני הדגשתי במכון את המלים "נהיה" ו"הוקם" בהצגת הפאורפוינט כדי להביע שזאת היא צורה סבילה. הוא הוקם – הוא היה מת באמת, שכב שלושה ימים בקבר, ואחר כך נהקם על־ידי אלהים. זה כך יסודי, ואני אוכיח את זה לאחר מכן, ולכן אנחנו רואים כך שהנצרות כבר מארוע מאד מקדם סטתה מהבשורה הזאת. באו אנשים והפכו אותה, כמו שהוצעה בצרות רשמית בקנסת ניקיאה, שהמשיח לא הוא בן אלהים, אלא שהוא היה אלהים הבן. שהוא הוא אלהים עצמו. אבל אם הוא אלהים הבן, לא יכול היה למות באמת... כי איך אלהים ימות?... וגם לא היה צריך אחר שיקים אותו. לכן אם אתה מאמין לדברי הדוגמות והכרזות של הארתודוקסיה, אין אפשר להאמין בכל לב שאלהים הקים אותו מן המתים, כי הוא עצמו היה אלהים, ולא היה צריך אחר. אבל הכתובים אומרים שהוא נהקם על־ידי אלהים.

אני מצביע על כמה דקה היא השקרה הזו ואיך הוא השתלב ונקנס בתוך המערכת הדתית הגדולה. אין שם. זה הוא ה־א־ב־ג': המשיח מת, נקבר והוקם ביום השלישי כפי הכתובים. תשמרו: תמיד, בבשורות או בספר מעשי השליחים, כשהבשורה נמסרת, נאמר: זאת היא ההגשמה של מה שאלהים הבטיח. לכן זו בשורה! אלהים הבטיח משהו ועכשיו – "הזמן הנכון, המקום הנכון" – כי זה קרה בדיוק במקום ובזמן הראוי. בכל הבחינות, זה כפי הכתובים. אני רואה בזה גדלה – אלהים עושה דין לדבר. זה גלוי צדקתו של אלהים.

זהו אפוא האל"ף-בית של הבשורה, פאולוס ממשיך ואומר: והוא נראה – כלומר, הוא הוקם מן המתים ביום השלישי – על פי הכתובים. והוא נראה לכיפא, ואחר כך לשנים-עשר, והרשימה אפילו איננה שלמה. לאחר מכן הוא נראה ליותר מחמש מאות אחים בבת אחת, אשר מרביתם עודם חיים באותו הזמן, אך מקצתם נרדמו. פאולוס כותב את הדברים הללו בערך בשנת חמישים לספירה, כלומר עברו כעשרים שנה מאז מותו ותחייתו של המשיח. פאולוס אומר – הרוב של אלה שהיו שם כאשר המשיח נגלה ליותר מחמש מאות בבת אחת – הרוב מהם יכולים לאשר זאת עכשיו, שכן הם עודם חיים, לפחות בזמן כתיבת הדברים על ידי פאולוס. במילים אחרות – זהו דבר מתועד היסטורית. אין כאן משל או פילוסופיה נעימה, אלא בשורה, הודעה, עובדה. עובדה שאירעה ואושרה על ידי עדים – עדי ראיה – על ידי רבים מהם.

ידוע לכם כיצד זה עובד בעולם המשפט – צריכים להיות שניים או שלושה עדים כדי לקבוע דבר מה. ובמקרה הזה – מאות עדים, וכולם פה אחד. לא אחד סותר את דברי השני – כולם העידו את אותו הדבר בדיוק. הנה לכם סימן לעובדה היסטורית. פאולוס ממשיך – לאחר מכן הוא נראה ליעקב, אחר כך לכל השליחים – כי המעגל הזה בעצם גדול הרבה יותר מן השניים-עשר בלבד. אבל האחרון – וזה בעיני פאולוס הדבר המשכנע והמיוחד ביותר – וגם בעינינו – פאולוס מסיים ואומר: ולבסוף, כאל הפלה, נראה גם לי. שכן המשיח כבר עלה לשמיים, ושנים לאחר התחייה נגלה באופן אישי לשאול התרסי – שלא התחנך כלל תחת ישוע כפי שהשליחים האחרים – שאול היה אויב, רודף את האקקלסיה – ודווקא אליו הופיע המשיח. ובכך הוא גם אחרון – השיא. כאל הפלה נראה גם לי – אומר פאולוס.

פאולוס אומר: אני הקטן שבשליחים – מהטעם הזה. איני ראוי להיקרא שליח, כי רדפתי את קהילת אלוהים. אבל – הוא אומר – בחסד אלוהים אני מה שאני. לא ביקשתי זאת – להיפך – אבל נתפסתי, וזה בחסדו של אלוהים שהופיע לי. וזה בעצם כל סיפור חיי – סמל למה שבישר – חסד אלוהים, אשר גובר על הכול. אשר אינו מצפה לדבר מן האדם – והוא נשלח לבשר זאת.

פאולוס גם נקרא מחוץ לארץ, אל הגויים. אך – בחסד אלוהים אני מה שאני, וחסדו עלי לא היה לריק. עמלתי יותר מכולם – אך הוא ממחר להוסיף – לא אני, אלא חסד אלוהים אשר עמי. פאולוס נתפס – וזה חסד אלוהים שפעל בו. פאולוס אינו אומר: אני עשיתי את זה – אלא: זה קרה לי.

ואז – עכשיו מגיע הפסוק שבו אני רוצה להתמקד – פסוק י"א. אם אפוא אני – ופאולוס מתכוון לעצמו – או הם – השליחים, השנים-עשר, או כל השליחים כולם – אין זה משנה. אני או הם – כך אנו מכריזים – או כך אנו מבשרים – כך גם תרגום נוסף – כך אנו מכריזים – זהו מה שעושה כרוז. כך אנו מכריזים, וכך האמנתם. כלומר – זהו האל"ף-בי"ת של הבשורה. המשיח מת, נקבר – ולמה? כדי שביום השלישי יוכל לקום מן המתים. בעצם – הבשורה היא המסר על המשיח שקם לתחייה. וכיון שלא ניתן לקום לתחייה מבלי למות – אין תחייה בלי מוות – העובדה שמת, ונשאר בקבר שלושה ימים – מוכיחה שהוא אכן היה מת, וביום השלישי – אלוהים הקים אותו לתחייה. זהו המסר, זו ההכרזה – אלוהים הקים את המשיח מן המתים, לפי הכתובים, בהתאם למה שנכתב מראש.

פאולוס אומר: את זה קיבלתי – ואת זה סיפרתי. ולא משנה אם אתם שומעים זאת מאותם שנים-עשר, ממישהו אחר, או ממני – פאולוס – זו היא הבשורה! זה מה שאנו מכריזים, וכך האמנתם. מה שנאמר כאן הוא שהמהות של הבשורה – שימו לב למה שאני אומר – אני עוד מעט אוסיף כמה הערות – המהות של הבשורה, של מה שפאולוס הכריז ומה שהשנים-עשר השליחים בישרו – היא זהה לחלוטין: הבשורה על המשיח שקם לתחייה. את זה הכריזו – גם פאולוס וגם השנים-עשר השליחים. זו הבשורה שקיבלו. זו הבשורה שבה האמינו, אשר עיניהם, אוזניהם וליבם נפתחו אליה.

שכך אכן הדבר, אפשר להוכיח. נלך לספר מעשי השליחים – ובעיקר נראה את פטרוס, שהוא הדובר בפועל של השנים-עשר. בדקו מה אמרו – במיוחד פטרוס – מה הכריזו. נעבור בקצרה על ספר מעשי השליחים.

הנקודה היא שפאולוס אומר: אם אפוא אני – או הם – כך אנו מכריזים, וכך האמנתם. עכשיו אראה לכם שפאולוס אומר: הבשורה על התחייה איננה רק המסר שלי – אלא גם של השנים-עשר. ספר מעשי השליחים מוכיח זאת.

במעשי השליחים פרק ב', בחג השבועות – חמישים יום לאחר התחייה, יום חג יהודי – נושא פטרוס דברים בפני ההמון ברחבת המקדש, יחד עם השנים-עשר. הוא מצטט קטעים ממזמורי תהילים – כדי להראות שהמתרחש בימיו הוא בדיוק מה שנאמר מראש בכתובים. הוא אומר להם: אתם צלבתם את ישוע – אתם הרגתם אותו – ואת ישוע הזה – האלוהים הקים לתחייה – ואנו עדים לכך. המילה "עדים" כאן – היא במובנה המשפטי – עדי ראיה. פטרוס אומר: כולנו עדים לכך שאלוהים הקים אותו מן המתים.

זו הבשורה! העובדה שישוע מת – לא הייתה חדשה. כולם ידעו זאת. אבל את ישוע הזה – אלוהים הקים – ואנו עדים לכך.

במעשי השליחים פרק ג', פטרוס שוב מדבר – בעקבות נס הריפוי של האיש שהיה נכה במשך ארבעים שנה, שישב בשער "היפה". האיש שמעולם לא הלך – קפץ פתאום, הלך, ורץ פנימה אל תוך המקדש. ללא שיקום – פשוט נס אלוהי. פטרוס מבחיר: מה שקרה לאיש הזה – יכול לקרות גם לכם. כך הוא אומר לעם ישראל.

אלוהים הקים את משרתו – ושלח אותו אליכם – כדי לברך אתכם – כלומר: את ישראל. יש כאן גם משמעות לספרות שתיים-עשרה – שנים-עשר השליחים מסמלים את שנים-עשר שבטי ישראל. ומה מעידים השנים-עשר? !שאלוהים הקים את ישוע – ולמי שלח אותו קודם כל? לישראל!

בפסוקים הקודמים אומר פטרוס: אם כעת תאמינו במשיח הזה אשר אלוהים הקים מן המתים – אז ישוב המשיח מן השמיים וימלא את כל דברי הנביאים וישיב הכול על מכנו. מלכות השלום תתחיל עלי אדמות. בקיצור, אם תבואו כעת לאמונה – אז המשיח ישוב, והוא יביא דרך ישראל את מלכות השלום על פני הארץ. בראש ובראשונה נשלח המשיח הזה לישראל, כדי לברך את ישראל.

מאוחר יותר אנו יודעים שזה לא קרה כך. ישראל שוב דחתה את העדות הזו. הדבר נדחה באופן רשמי בסנהדרין בעת סקילתו של סטפנוס.

אני ממשיך לקרוא במעשי השליחים ד', שם עומדים פטרוס ויוחנן בפני הסנהדרין. הם נאסרו ונדרשים לתת דין

וחשבון. אז אומר פטרוס: "יהיה ידוע לכולכם ולכל עם ישראל, כי בשם ישוע מנצרת, אותו צלבתם אתם, אך אותו הקים אלוהים מן המתים — בזכותו האיש הזה, שהיה נכה ארבעים שנה, ניצב לפניכם בריא ושלם". שוב, מהי הבשורה? שהאיש אשר הם צלבו — קם לתחייה מן המתים.

כעת נמשיך ונסתכל על סיפור קורנליוס. פטרוס לא רצה ללכת אל גוי, הוא חשב שישאל צריכה קודם להאמין. אך אלוהים הבהיר לו שעליו לפתוח את הדלת לגויים. אז פטרוס נמצא בביתו של קורנליוס, הקצין הרומאי, והוא אומר שוב: "אותו — את ישוע המשיח אשר נמסר על ידי העם היהודי להיצלב — אותו הקים אלוהים ביום השלישי. ונתן שיראה, לא לכל העם, אלא לעדים אשר נבחרו מראש על ידי אלוהים".

זוהי העדות, לכן כשפאולוס אומר באיגרת הראשונה לקורינתים ט"ו: "אני או הם — כך אנו מבשרים, וכך אתם מאמינים", זה תואם לחלוטין את ההיסטוריה כפי שמובאת בלוקס בספר מעשי השליחים. כלומר, גם הם — שנים-עשר השליחים — אכן הכריזו לעם ש"אלוהים הקים את ישוע בנו מן המתים". וזו גם הסיבה שהוא הוא המשיח של ישראל.

כעת עליי להוסיף: אם כל זה כה ברור, מדוע היה צורך בשליח שלושה-עשר? זה קשור לכך שישאל דחתה את המסר הזה באופן רשמי בסנהדרין, ובסקילת סטפנוס הפגיע אדם חדש — שאול מתרסוס. יומיים לאחר מכן נקרא, והוא נועד לגויים, הוא השליח לגויים. במצגת הזו תראו שני מילים יווניות: "הטרוס" ו"אלוס". מילים אלה מופיעות באיגרת אל הגלטים. פאולוס כותב למספר קהילות באזור גלטיה. הוא מזועזע ונדהם, שכן הקהילות סטו מן הבשורה שהוא, פאולוס, בישר להם. הוא בישר בשורת חסד, והגלטים קיבלו את דברו. אך כעת נכנסו אנשים — יודאיסטים — שרצו לייחד את הגלטים: שבת, מילה, ועוד.

פאולוס כותב בפרק א' באיגרת לגלטים: "אני מתפלא עד כמה מהר אתם מוסיטים...". פאולוס אך לא מזמן הביא את בשורתו, וכעת יש מטיפים אחרים, שמטיפים בשם המשיח, אך הם מביאים בשורה שנראית דומה. אני קורא: "אני מתפלא שאתם כה מהר מוסיטים מזה הקורא אתכם בחסד של המשיח — אל בשורה אחרת — שאיננה אחרת".

עכשיו אתם בוודאי מרגישים שזה קשור לשקופית שהראיתם זה עתה, זה קשור לבשורה אחרת שאינה שלמה. בקיצור, "הטרוס" ולא "אלוס". על מה זה בעצם מדבר?

יש שני מילים ביוונית שמשמעותן "אחר", האחת היא "הטרוס" שפירושה "סוג שונה", והמילה החלשה יותר ל"אחר" היא "אלוס". זה אותו דבר אך שונה. דוגמה:

אתם רואים תמונה של מלך כשהוא בן 40, ואותה מלך כשהוא בן 70. תמונת המלך בן ה-40 אינה מלך אחר כאשר הוא בן 70, אך הוא נראה שונה. תמונת המלך איננה "הטרוס" אלא "אלוס".

ההבדל הוא שזה זמן שונה. למעשה זהו גם העיקרון בבשורה שפאולוס מבשר. זה לא "הטרוס", מדובר בישוע שנספה וקם לתחייה על ידי אלוהים כפי שפרשו שנים-עשר השליחים. אבל הבשורה שונה, היא נאמרה מאוחר יותר, וקהל היעד שונה, כלומר העמים (הגויים).

זה לא במקרה שפאולוס מבטא זאת כך. פאולוס אומר לגלטים, מה שאתם מספרים אינו ממש אחר, כי אז לא היה לו בעיה עם זה. הבשורה של פאולוס היא שונה משל שנים-עשר, אך לא בשורה אחרת. מה שקרה בגלטיה, ופאולוס אומר את זה, מה שאתם קוראים לו בשורה אינו בשורה, הוא תחת קללה. זה לא ראוי להיקרא בשורה, לא יכול להיות נכון. per definition למה? כי אין בו עוד חסד, ומצפים שוב לדבר מה מהאדם, וזה

ברגע שאדם יכול לעשות משהו כדי לזכות בחסד האלוהי, זה כבר לא בשורה. למעשה זה מסוכן יותר אם מבקשים פחות מהאדם, כי אז ההבדל כמעט לא מורגש. מבינים למה אני מתכוון? יש דתות שדורשות מהאדם הרבה, אתה חייב לעשות את זה, את זה, ומוטלת עליו אחריות כבדה. ויש דתות שמקלות מאוד על האדם, אתה רק צריך... או שזה בחינם, אתה צריך לשלם סנט אחד, כמעט בחינם...

אבל אז זה מסוכן, כי זה נראה בחינם — וזה הצרה שהאנשים מנסים להטעות אתכם איתה, כמו בפרסומות. אך כשקוראים את האותיות הקטנות מגלים שזה לא בחינם ויש לכך השלכות, ואתם נופלים בפח בקלות. גם אני יודע את זה היטב!

זה מאוד מתוחכם, וזו גם הבעיה בנצרות, זה לא ממש נחמד מצדי, אבל אני אומר את זה בכוונה. בנצרות לא דורשים מהאדם הרבה, אתה רק צריך ללכת לכנסייה ביום ראשון, אתה רק צריך לבחור בישוע. אך הבשורה האמיתית היא: העבודה כבר הושלמה.

זו ההודעה: אלוהים הקים את ישוע המשיח מהמתים, וזו ההבטחה, תאמינו או לא, זו הבשורה! בה יש ישועה! הבעיה שהתרחשה אצל הגלטים הייתה שאמרו: אתה יכול להיות צדיק רק אם גם אתה ברית מילה, או שומר על חגי ישראל, כל המנהגים והמסורות היהודיות ולקבל אותם. זה אומר שיש תנאי כדי להיות צדיק. רק האמונה כבר לא מספיקה, אמרו. לפי הגלטים זה כבר לא כמו אצל אברהם, כמו שאברהם האמין באלוהים וזה נחשב לו לצדק כפי שאפשר לקרוא במכתב אל הרומים. לא, אמרו, אתה חייב לעשות את זה ואת זה כדי להיות צדיק. מה שסופר בגלטיה, ופאולוס אומר על כך במכתב לגלטים פרק 3 פסוק 1: מי הכיש אתכם, ואיך יתכן שאתם עברתם לכך? אתם לא שמים לב? הוא תוהה במכתב, לאן נעלמה השמחה שלכם? פעם הייתם כל כך שמחים ומה נשאר מזה? זו תמיד הבעיה – ברגע שמבקשים מהאדם משהו, הבשר מתעורר...

פאולוס אומר: מה שאתם מספרים זה בשורה אחרת ולא רק שונה! עכשיו אני מגיע לנקודה אחרת, דף פרק ומגיע לגלטים פרק 2. שם כותב פאולוס על מפגש שהיה לו בירושלים עם שנים-עשר השליחים, מתוכם שלושה בשם – יעקב, פטרוס ויוחנן, בסדר הזה גם מכתבי הברית החדשה מופיעים. שלושה הגברים האלה נתנו לפאולוס את יד ימין של הקהילה. הם היו במחלוקת עם פאולוס על הדברים שהוא סיפר. שאלו את פטרוס, הוא אומר שזה קשה להבנה. עם זאת, לא יכלו אלא להכיר בכך שמה שיש לו לומר הוא אמת! הם נתנו לו את יד ימין של הקהילה, וכשהיה בירושלים, בתיאור במעשה השליחים פרק 15, כתוב כך:

כשראו זאת, הם אמרו שהשליחים בירושלים הם עמודי התווך. אז אמרו לו שקיבל את הבשורה של העורלה, מה זה בעצם? זו בשורה שבה הברית מילה לא משחקת תפקיד. העורלה הוא מונח טכני למדי, אבל המשמעות פשוטה: אתה ברית מילה או לא. יש לך עורלה או שאין לך. זה לא שם של טקס, אלא יותר שם של עם. הברית מילה בעצם היא ישראל, העם שיש לו את הברית והזכויות הנלוות אליה. הבשורה של פאולוס מנותקת מזה. הוא לא מכחיש את הזכויות של הברית, אך בבשורה שלו הברית מילה אינה חשובה. לכן הוא קורא לה בשורת העורלה. לצערנו, בתרגומים מודרניים של התנ"ך זה מתורגם בצורה שגויה. כאן כתוב "בשורה לעורלה" או "לא-מולדים". אך זה לא כל כך קשור לכתובת, אלא למה שהבשורה אומרת או לאוורית מה שמספרים.

כשהם ראו כי הוטלה עלי בשורת העורלה, שבה הברית מילה אינה משחקת שום תפקיד, כמו שפטרוס קיבל את הבשורה של הברית מילה. זאת בדיוק הכוונה של! הבשורה כפי שפאולוס הביא היא שונה מזו של פטרוס ושל שאר שנים-עשר השליחים. כי לפאולוס הוטלה הבשורה של העורלה, ולפטרוס הבשורה של הברית מילה. זה שונה! לא בשורה אחרת, כי פטרוס הורה על ישוע הקם לתחייה, רק הזווית הייתה שונה. במונחים של מחשב, זו בעצם גרסה מעודכנת. אני מתכוון, זה היה שנים לאחר מכן, המצב השתנה, ישראל סירבה רשמית לבשורה, המצב היה שונה, הבשורה כעת פונה לגויים. המצב שונה, הזמן שונה, זה היה שונה, אבל המסר של ישוע הקם נשאר זהה.

פאולוס גם לא נקרא על ידי ישוע הקם כפי שקרה לשנים-עשר השליחים על פני האדמה. שנים-עשר קיבלו הכשרה כאן על האדמה, וגם לאחר התחייה במשך ארבעים הימים פגשו את האדון הקם כאן על האדמה. פאולוס לא! פאולוס נקרא מהשמים! רואים? זו מציאות אחרת, זה קרה גם מחוץ לארץ, מחוץ לארץ ישראל, בקרב הגויים.

זה שונה, אתם רואים? לא בשורה אחרת כי שוב, הבשורה שפטרוס הוראה בה הברית מילה ממלאת תפקיד מרכזי. זו בשורה לישראל כדי שיאמינו, ואז המשיח יחזור, ואז דרך ישראל יבוא הישועה לעולם, והמלכות תוקם. זו בשורת הברית מילה. הבשורה הזו נשארת אמת! כשתוכנית אלוהים עם האקלקסיה תסתיים, ונפגוש את האדון בשמים, אלוהים יחזור לקחת את החוט עם ישראל. אז יהיו שוב שני עדים בירושלים, כך זה יתחיל! אז בשורת פטרוס תחזור להיות רלוונטית, והמכתבים שבברית החדשה של פטרוס, יוחנן ויעקב יהפכו שוב לעכשוויים. אבל עכשיו אנו בתקופת הביניים, בה הפסקה שבה בשורת הברית מילה בשהות שקטה. התקופה שפאולוס מורה בה.

אני מקווה שאתם מבינים שזה שונה, והדגש במחקר הזה הוא, זו אותה בשורה בבסיס, זהה. האלף-בית, האלמנטים זהים.

בבשורת הברית מילה המסר הוא שאלוהים קורא לישראל, לברית המילה. ואילו בבשורת העורלה אלוהים קורא לעם גוי. למעשה, במסר כפי שפאולוס מלמד, היהודים מצטרפים לעם הזה, שהם הפכו לשניים לאחד. ושם הברית מילה אינה משחקת שום תפקיד יותר.

ברומיים 11 כותב פאולוס שאלוהים מזמין את ישראל בקנאה דרך עם טיפוש. בשורת הברית מילה היא פרספקטיבה ארצית, היא הוכרזה על ידי שנים-עשר שהכירו את האדון על האדמה, עם מטרה למה שיקרה על האדמה. עם ירושלים והעמים, זו פרספקטיבה ארצית. בשורת העורלה היא פרספקטיבה שמימית, פאולוס נקרא מהשמים, והעם שמוכרז היום יש לו ייעוד שמימי, ראו גם את המכתב לאפסיים. זו ההבדל! הבשורות הללו מתנגשות? זה סותר? לא, זה שונה! שנים-עשר גם הודה בכך, הם התקשו להבין ולחשוב שזה נכון, אבל בשורת העורלה בעצם מכריזה על סדר בית חדש. פאולוס גם אומר, הוטלה עלי האחריות לניהול הסדר הזה, התקופה הזו, שבה השניים הפכו לאחד. זו התקופה הביניים, ההפסקה. אלוהים יחזור לקחת את החוט עם ישראל.

אבל דבר אחד, ואסיים בזה, דבר אחד נשאר זהה! ישוע הקם, לא חשוב אם אנחנו מכירים אותו כפי שהשנים-עשר הכירו אותו כאן על האדמה, או כפי שהוא עכשיו, לשמאלו של אלוהים ושנחנו גם נלך לשם בקרוב. בשני המקרים אנחנו מדברים על ישוע הקם שהוא זהה לחלוטין, אז לא בשורה אחרת אבל בהחלט שונה!

!זהו עד כאן לימוד התנ"ך